LAUREN

BLACKWOOD

YOUNG

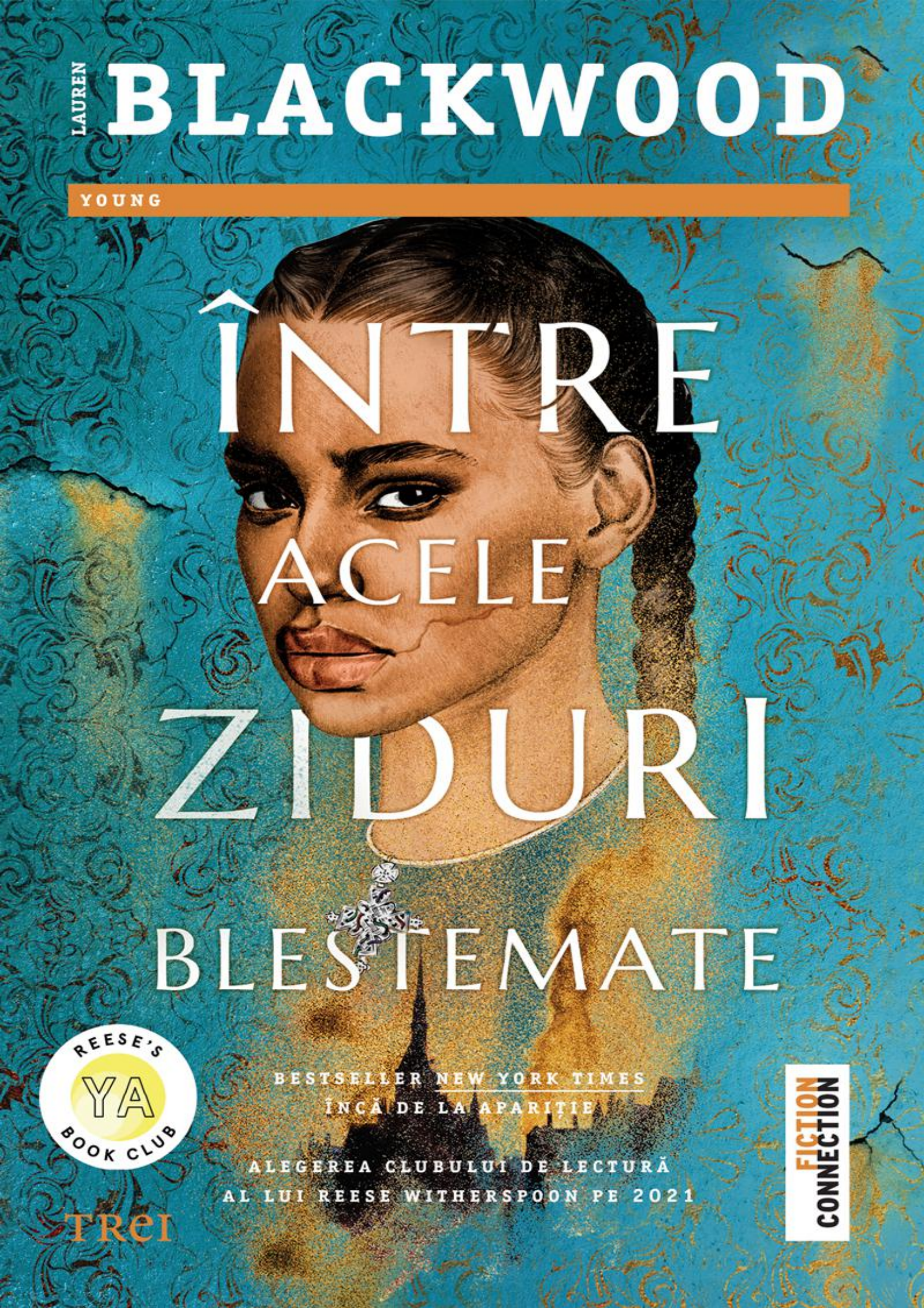

ÎNTRE ACELE ZIDURI BLESTEMATE

REESE'S YA BOOK CLUB

BESTSELLER NEW YORK TIMES
ÎNCĂ DE LA APARIȚIE

ALEGEREA CLUBULUI DE LECTURĂ
AL LUI REESE WITHERSPOON PE 2021

FICTION CONNECTION

TREI

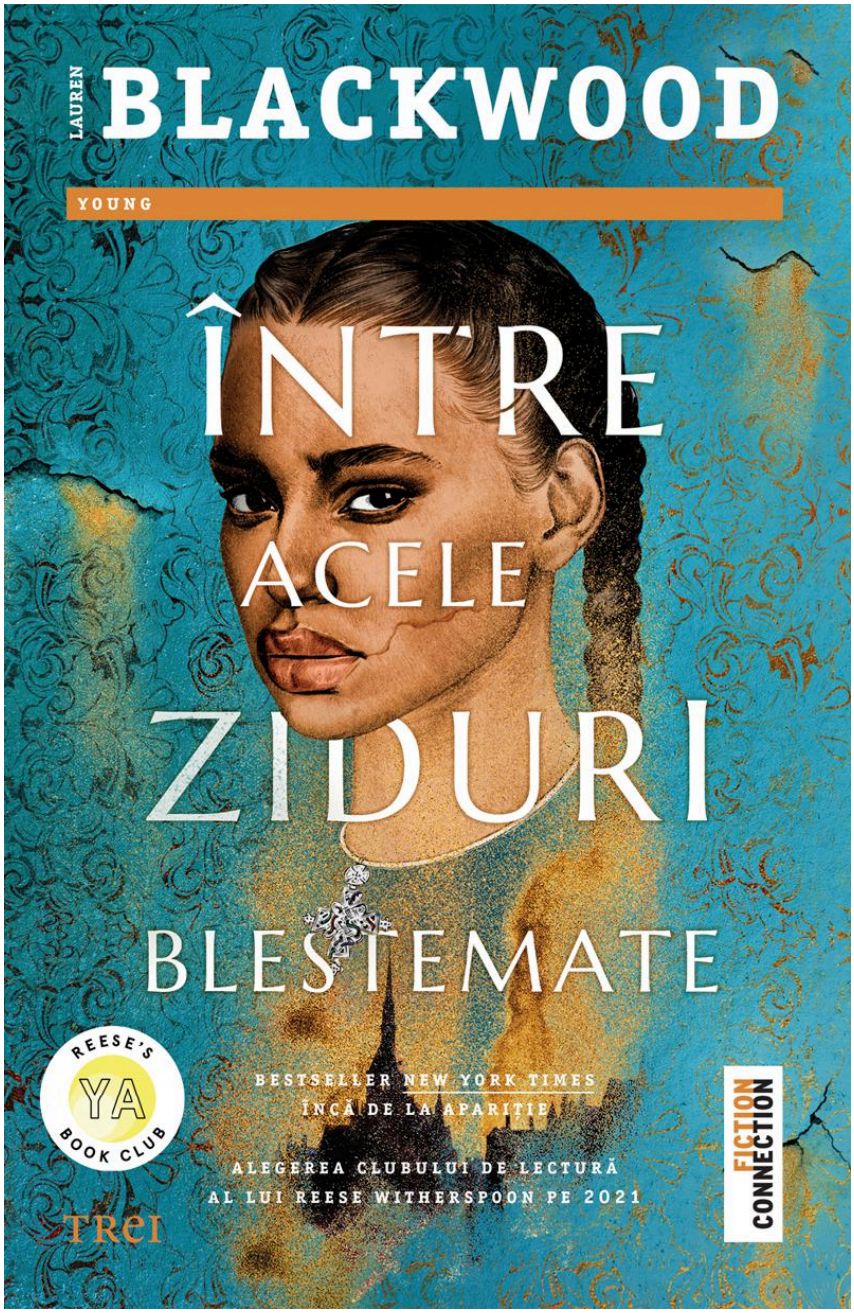
LAUREN
BLACKWOOD
YOUNG
ÎNTRE
ACELE
ZIDURI
BLESTEMATE
REESE'S
YA
BOOK CLUB
BESTSELLER NEW YORK TIMES
ÎNCĂ DE LA APARIȚIE
ALEGEREA CLUBULUI DE LECTURĂ
AL LUI REESE WITHERSPOON PE 2021
FICTION
CONNECTION
Trei

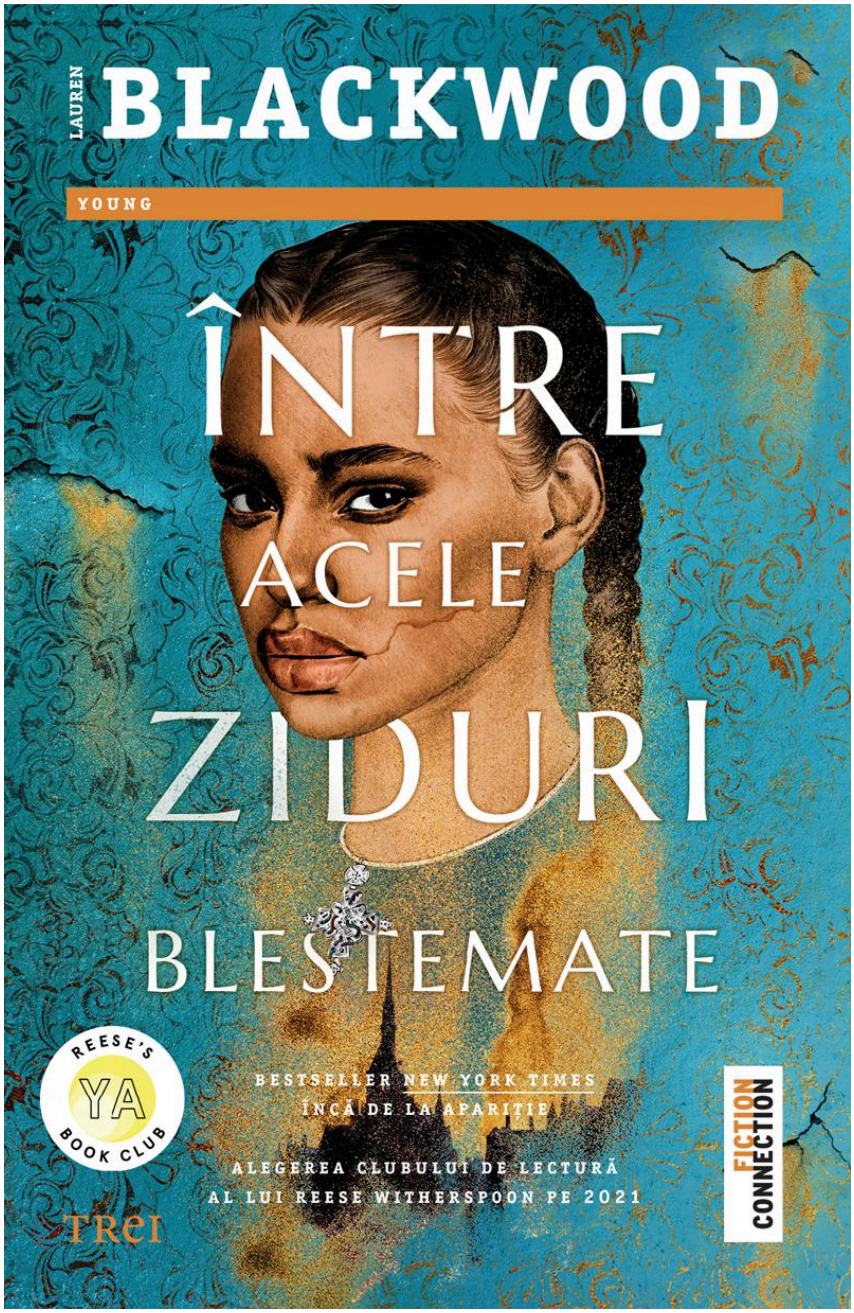
LAUREN
BLACKWOOD
YOUNG
ÎNTRE
ACELE
ZIDURI
BLESTEMATE
REESE'S
YA
BOOK CLUB
BESTSELLER NEW YORK TIMES
ÎNCĂ DE LA APARIȚIE
ALEGEREA CLUBULUI DE LECTURĂ
AL LUI REESE WITHERSPOON PE 2021
FICTION
CONNECTION
Trei

FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Lauren Blackwood

Între acele ziduri blestemate

Traducere din limba engleză de
Oana Dușmănescu

3
TREI

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Ana Maria-Tamaș

Foto copertă: Palesa Monareng

Design copertă: castle ©DaLiu/Shutterstock.com; sand ©Vandathai/Shutterstock.com; background pattern ©Xenya/Shutterstock.com; cracks ©komkrit Preechachanwate/Shutterstock.com; foil background ©nonthepcool/Shutterstock.com

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Răzvan Nasea

Corectură:
Sabina Lungu
Lorina Chițan

Conținutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright (drepturi de autor), iar cartea este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimțământul editorului, sunt interzise. Dreptul de folosință al lucrării nu este transferabil.

Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparțin persoanei juridice Editura Trei

SRL.

Titlul original: Within These Wicked Walls
Autor: Lauren Blackwood

Copyright © 2021 by Lauren Blackwood

Copyright © Editura Trei, 2022
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN (print): 978-606-40-1471-9
ISBN (EPUB): 978-606-40-1868-7

Părinților mei, care nu au încetat vreodată

să creadă în mine

Capitolul 1

Căldura înăbușitoare m-a izbit ca explozia neașteptată a unui foc de tabără atunci când am ieșit de sub coviltirul căruței trase de asin și am pășit pe nisipul fierbinte. Mi-am strâns geanta la piept, mijind ochii sub soarele ce asfințea. Fata morgana se năștea din talazurile de arșiță ale oceanului de nisip. Uneori, ca niște valuri mici într-un iaz. Alteori, semănând cu un șarpe care încerca să scape furișându-se sub o stâncă. Iar câteodată se arăta precum o caravană îndepărtată ce transporta bucăți de sare scoase de pe fundul deșertului, pentru a fi vândute la târg.

Toate reprezentau doar vicleșugul nemilos al deșertului. Nu se găsea nimic altceva. Nimic în afară de mine, de negustorul care m-a adus din oraș și masivul de piatră bine clădit ce se zărea în depărtare și care urma să fie noul meu cămin.

Cârlionții mi se lipeau de tâmple și de ceafă. Am scos o bancnotă fleașcă de transpirație din buzunar, dar negustorul și-a tras mâna de parcă i-aș fi oferit un păianjen.

— Nu costă nimic.

— În semn de mulțumire, am insistat.

Ar fi trebuit să-mi țin gura. Căruța fusese un dar trimis din ceruri, după ce alți șase oameni mă refuzaseră în mod categoric. O scândură fixată între cele două roți zdravene din spate și un asin asudat înhămat în față. Am avut suficient loc să mă cuibăresc acolo și să mă odihnesc, chiar dacă a trebuit să împart spațiul cu negustorul și cu vasele lui de lut pline cu mirodenii. Avea și o prelată care să mă apere de soare. Un coviltir. Chiar și așa, erau ultimii mei bani, cel puțin până ce aveam să primesc salariul la noua mea slujbă. În plus, dacă tot voiam să-l plătesc, putea măcar să mă lase mai aproape de intrare.

Dar, Dumnezeu să-l binecuvânteze, negustorul a insistat și mai aprig, iar cu mâna ridicată a făcut un gest aspru, gonindu-mă.

— Dumnezeu să aibă îndurare de sufletul tău, a zis el și i-a pocnit un bici măgarului, care a luat-o iute la fugă, în timp ce căruța s-a întors pe unde a venit, pentru a bate din nou drumul cel lung prin deșert, împrăștiind nisipul în toate direcțiile.

Norul de praf lăsat în urmă s-a lipit de fiecare centimetru al trupului meu asudat. Mi-am lins sarea de pe buze, ronțăind-o.

Nisipul nu mă deranja. Măruntaiele mele ajunseseră căptușite de el, așa că devenisem imună. Dar nu eram sigură că aceluia care avea să mă angajeze urma să-i placă cum arăt. Speram să fie un suflet îngăduitor. Aveam nevoie de slujba asta. Cu disperare. Nu mai țineam minte când anume mâncasem ultima oară ceva cum se cuvine. Mă bazam cel mai mult pe nisipul care mi se așternea în stomac, făcându-mi creierul să cadă în capcană și să creadă că sunt sătulă. Acest loc de muncă îmi oferea locuință și hrană. Și o clientelă viitoare, ceea ce-mi asigura o slujbă pentru tot restul vieții.

Dar fiecare lucru la timpul său.

Am așteptat până ce am fost sigură că negustorul nu se mai întoarce, apoi mi-am deschis gulerul rochiei și mi-am scos amuleta de acolo, din locul în care o țineam ascunsă, ridicând-o și studiind-o să văd dacă a fost cumva distrusă. Amuleta din argint subțire și pur, sculptată de căldura ciocanului meu de lipit, în forma unei cruci copte, era ajurată pe margini cu ață de diferite culori. Fiecare linie și rotunjime sudată, fiecare fir colorat mă protejau de Manifestările Marelui Deochi. Orice imperfecțiune putea strica designul și distruge puterea scutului protector. Era prima amuletă adevărată pe care o făcusem — singura pe care o meșterisem vreodată, pentru că Jember n-avea de gând să mă lase să irosesc un material prețios cum era argintul în încercări repetate.

Ca să nu mai pomenesc că atâta argint putea hrăni pe cineva o lună întreagă, ba chiar și mai mult, dacă era cumpătat.

Mi-am ascuns din nou amuleta sub rochie, aranjându-mi gulerul astfel ca lanțul de metal să nu se vadă.

Era o metodă de supraviețuire pe care Jember mi-o predase ca să-mi fie lecție de căpătâi încă de când aveam cinci ani: Protejează-ți amuleta mai bine decât te protejează ea pe tine.

O parte din cei cinci kilometri până la castel m-am scuturat de praf cu una dintre rochiile mele curate, iar restul drumului am căscat gura la locul cu pricina. Părea desprins dintr-un basm — piatră brună șlefuită neuniform și nedefinit de furtunile de nisip, parapete pe care ar fi putut sta împărați din vechime, ferestre săpate în piatră cărora li s-au adăugat geamuri. Existau castele ca acesta pe meleaguri mai înverzite, o știam, dar aici? Cine voia să fie împăratul celui mai fierbinte deșert al planetei?

Unii călători străini spuneau că este „exotic“. Alții îl numeau „iad“. Cea de-a doua descriere era corectă, dacă te gândești la arșiță. Dar când îl priveai? Rai curat. Sarea și fierul pictau peisajul în galben și ruginiu, făcând ca deșertul să pară însuflețit de magie. Dar chiar și o astfel de minune nu era un motiv suficient pentru a-i convinge pe călători să cutreiere drumul ăsta.

Marele Deochi stricase totul.

Se spunea că Marele Deochi a fost prima Manifestare a păcatului — adică gelozia și lăcomia. Râvnind în mod constant după câte ceva, vânează pe oricine dorește lucrurile pe care le vrea și el. Recolte îmbelșugate, un șir de întâmplări norocoase sau simplul fapt că cineva primește prea multe laude puteau atrage această atenție nedorită.

Dar posesiunile materiale, în special banii în exces, păreau să fie cel mai mare păcat. Cei mai mulți dintre clienții pe care-i cunoșteam eu și Jember erau oameni care insistau să aibă prea multe lucruri frumoase în casele lor. Sau, în cazul bărbatului cu care urma să mă întâlnesc, mai mulți bani decât ar trebui să aibă orice om.

Nu avea nicio importanță că blestemul nu trecea dincolo de zidurile castelului, că deșertul era un loc perfect sigur dacă știai cum să-l traversezi. Când era vorba despre Marele Deochi, era mai bine să-ți iei toate mijloacele de precauție ca să nu-ți pară rău.

Cobora înserarea, iar soarele se mai zărea încă la orizont înainte de a spune noapte bună, când am ajuns în sfârșit la castel. Am ridicat pumnul ca să bat la poartă, apoi am preferat să trag de sfoara acoperită de nisip care atârna lângă ușă. Înăuntru, un clopot rău prevestitor mi-a anunțat sosirea.

Am așteptat treizeci de secunde, poate mai puțin — nu știu, mă dureau picioarele și voiam doar să mă întind într-un pat bun. Doar sunetul pașilor m-a oprit să trag din nou de sfoară. Ușa s-a deschis și m-a izbit un aer rece, ca un val de apă înghețată. M-am cutremurat și am strâns în mână amuleta de la gât, aproape îndoindu-mă de faptul că are puterea să mă protejeze de ceea ce se găsea înăuntru.

O femeie albă cu păr cărunt și o expresie încruntată mă privea prin ochelarii ei mici, cu rame de sârmă. Purta un pulover de lână și o fustă lungă și grea — o ținută ciudată de casă, mai ales în deșert. Chipul palid și mâinile îi ieșeau în evidență ca niște jupuituri

pe un perete vopsit, în comparație cu hainele cenușii în vestibulul de piatră din spatele ei.

A ridicat din sprâncene. Mi-a scrutat prelung chipul, dar fără să mă privească în ochi. Cicatricea mea. M-am scărpinat pe obraz ca și cum aș fi voit să-mi alin o mâncărime subită, dorind să-mi pot șterge semnul alungit de pe piele. Mereu uitam că e acolo până când întâlneam pe cineva necunoscut, care se holba la ea de parcă mi-ar fi crescut un al treilea ochi.

— Andromeda, să-nțeleg?

Doar după aceste câteva cuvinte și mi-am dat seama că nu era din zonă. Nu se simțea în largul ei vorbind limba amharică — se împotmolea ici-colo.

Asta dacă nu cumva voia să scuipe vorbele spre mine ca pe un blestem.

M-am înclinat ușor, încercând să nu mă clatin pe picioarele-mi ostenite.

— Da.

— Exorcista?

Exorcistă. M-am străduit să nu-mi dau ochii peste cap la auzul acestui cuvânt. Era vag, limitat. Noi, debtera, țineam slujbele de venerare cu imnuri și cânturi și îndeplineam toate îndatoririle preoților, deși nu eram hirotonisiți și nici respectați. Eram vindecători. Artizani. Pregătiți să ne armonizăm cu lumea spiritelor mai profund decât ar fi îndrăznit oricine altcineva. Dar, mi-am zis, dacă asta îi servește angajatorului meu…

— Corect. Exorcista.

Femeia și-a mușcat buza.

— Pari teribil de tânără.

— Par, am spus, și m-am abținut.

— Asta nu e o slujbă pentru un copil.

— Vrei să-ți arăt actele de identitate?

M-am uitat fix și ferm în ochii sceptici ai femeii, rugându-mă în secret să nu mi le ceară. Potrivit legii, la nouăsprezece ani deveneai adult. Suficient de matur ca să trăiești pe străzi și să flămânzești zilnic. Dar, după experiența mea, nu erai destul de mare ca să fii luat în serios de generația celor vârstnici. Cu cât știa mai puțin să-și poată forma o părere, cu atât mai bine.

— Mă rog… ești o ființă tare mică și slăbănoagă, a zis ea, de parcă asta avea vreo semnificație sau vreo relevanță.

A deschis ușa mai larg, iar eu am intrat în castelul friguros, străduindu-mă să nu-mi frec mâinile care-mi dârdâiau.

— Pe de altă parte, acei debtera care păreau măreți nu ne-au ajutat foarte mult, nu-i așa?

Deci, îmi cunoștea adevărata identitate, deși o pronunța atât de ciudat, încât am înțeles cu greu cuvântul — deb-TAIR-a, cu accentul pe cea de-a doua silabă în loc de prima.

Femeia a închis ușa și, instinctiv, m-am uitat în jur ca să văd dacă există vreo altă ieșire.

— Eu sunt Peggy, îngrijitoarea domnului Rochester. Domnul Rochester va insista să-mi spui așa, deși sunt mai bătrână decât tine și nu s-ar cuveni. Nu, nu te descălța, copilă. Nu știi niciodată pe ce poți călca pe-aici.

Am ridicat un picior ca să-mi trec bareta sandalei la loc peste călcâi și un fior violent și dureros mi-a străbătut mâna cu care mă sprijinisem de zid ca să mă ajut. Piatra era rece ca gheața. Prezența spiritelor malefice tindea să scadă temperatura dintr-o încăpere, dar n-o mai simțisem niciodată într-o asemenea măsură.

Peggy m-a condus pe coridorul luminat discret, cu lumânări. Prin ferestrele încețoșate nu se vedea mare lucru, mai ales cu soarele la apus. Mi-am frecat brațele ca să mă încălzesc, apoi am dus mâna la amuleta de argint de la gât. Pulsa ușor când în apropiere se găsea o Manifestare în exces — dovada fizică a Marelui Deochi — dar nu zvâcnise niciodată atât de puternic ca azi. Practic simțeam mișcarea Manifestărilor pe tavanul înalt și plin de umbre ca o masă de lilieci fremătând, îndepărtându-se de zvâcnire.

— Avem doar câteva ore la dispoziție ca să te obișnuiești cu locul acesta înainte de ora de culcare, a zis Peggy, însoțindu-mă la etaj.

Am încetinit ca să merg alături de ea.

— Trezirea începe la ora zece fix și toți trebuie să fie încuiați în camerele lor până atunci. Fără excepție. Dacă nu ești, numai Dumnezeu te poate ajuta.

Presupun că ideea unei case bântuite era înspăimântătoare pentru cineva care nu știa cum s-o exorcizeze, dar nu întâlnisem niciodată vreo Manifestare care să se poată opune fie și celei mai slabe dintre amuletele mele.

— Cel mai bine lucrez noaptea târziu. E mai simplu să-i măsor puterile Marelui Deochi când îl văd în plină acțiune.

Peggy și-a lăsat bărbia în jos, privind peste ochelari.

— Ai zis c-ai mai făcut asta?

— De multe ori.

Într-o încăpere. Nu într-o casă întreagă și nici vorbă de-un castel. Dar numai Dumnezeu știe când — sau dacă — voi mai primi vreodată o ofertă de muncă fără permis de practică debtera. O biată minciună era justificată.

— Mă rog, poți să discuți asta cu domnul Rochester. Până atunci, nu te transforma într-o mare doamnă și nu începe să-ți croiești propriile reguli.

A deschis o ușă aflată la câțiva pași distanță de capătul scărilor.

— Asta va fi camera ta. Ar trebui să stai la parter, cu servitorii, dar domnul Rochester a dorit să fii vizavi de camera lui. E mică, dar oricum nu pare că ai prea multe lucruri.

O femeie care lucra pentru un om a cărui casă era blestemată de Marele Deochi nu se cădea să aibă justificarea de a judeca o sărmană fată și lipsa ei de posesiuni… dar nu merita să-mi bat capul cu ea. Aveam o cameră în care să dorm. Aveam ce mânca. Nu-l aveam pe Jember care să-mi poruncească să fur droguri pentru el.

Am inspirat adânc, alungând amintirea aceea.

Fii mulțumită cu ce ai, Andi. Ești în siguranță.

— Mulțumesc, am spus și am intrat în încăpere.

— Cina va fi servită peste o oră, a zis ea, uitându-se la rochia mea simplă și îmbâcsită de nisip. Sper că ți-ai adus ceva mai acătării de schimb.

Mi-am ascuns crisparea prefăcându-mă că-mi aranjez geanta. Negustorul ăla prost și haotic.

Ea a scos un sunet scurt, ca un oftat, și m-a lăsat singură, fără să mai spună vreun cuvânt.

Capitolul 2

Butoiul cu apă din colțul camerei trebuie să fi fost umplut de curând, pentru că am spart cu ușurință pojghița subțire de gheață cu fundul unei găleți și am umplut-o, atârnând-o deasupra focului ca să se încălzească. Apoi am găsit o cârpă în dulapul de lângă pat și m-am frecat pe corp până când apa călâie s-a răcit. Nu mai fusesem curată de atâta amar de vreme, încât aproape că uitasem că aveam piele sub jeg. Am folosit puțin din untul pe care-l obținusem la schimb săptămâna trecută ca să-mi înmoi buclele răvășite și pielea întunecată și arsă de soare, apoi mi-am împletit părul în două codițe franțuzești îngrijite, care-mi coborau pe umeri. Nu aveam nimic mai acătării în care să mă schimb, dar păstrasem o rochie care nu fusese murdărită de nisip și transpirație. Trebuia să fie de ajuns.

Se afla acolo o oglindă mare, iar eu nu mă mai privisem de atâta vreme încât m-am simțit puțin tulburată la vederea propriei reflexii. Fața nu mi se înfrumusețase — buzele păreau prea mari pentru bărbia mea micuță, care era prea rotundă pentru nasul subțire ce nu se potrivea deloc între pomeții mei nici prea plini, nici prea înalți. Și, cel mai rău dintre toate, cicatricea ușor ridicată pe față, o tăietură urâtă care pornea de la buza de sus și îmi străbătea tot obrazul. Nu era dovada intenționată a frumuseții prin crestarea pielii, ci urmarea vizibilă a unei greșeli brutale.

Arătam ca o păpușă urâtă, diformă. Dar cel puțin nu mai păream un copil fără adăpost. Nu doream deloc ca domnul Rochester să afle că mă luase direct de pe stradă.

Dacă exista un ceas în încăpere, nu m-am obosit să mă uit la el — anii în care fusesem plătită la oră pentru munca mea, chiar dacă însemna doar să-l însoțesc pe Jember, mă ajutaseră să-mi creez un ceas interior care funcționa la fel de bine. Astfel, cu zece minute înaintea orei stabilite, m-am dus la parter în căutarea salonului.

În fiecare cameră se găsea un șemineu aprins, dar în rest nu exista nicio altă sursă de lumină sau căldură. Nu văzusem niciodată o casă decorată atât de colorat căreia să-i lipsească atât de mult… culoarea. Peste tot erau covoare și perne, coșuri și tapiserii țesute în tradiționalele nuanțe de verde, galben și roșu. Dar toate erau neînsuflețite, spălăcite de soare și de trecerea timpului. Și toate

acele minuni făcute de mâna omului lipite de pereți, în timp ce mobila părea dintr-o cu totul altă lume. Prea mult aur și filigrane și decorațiuni, modele excesiv încărcate care lăsau foarte puțin spațiu de respiro. Ca să nu mai pomenesc că totul părea puțin nepotrivit. Tapiseria stătea strâmbă pe un perete, covoarele nu erau bine centrate, mobila se afla în locuri ciudate… cine decorase locul ăsta nu dăduse doi bani pe ordinea și estetica încăperii.

Holul principal era un pătrat imens și, când am terminat de rătăcit prin el și am ajuns de partea cealaltă a scărilor, Peggy împreună cu alți trei oameni stăteau la baza acestora, șușotind. Unul dintre ei — un bărbat mai bătrân, cu mustață — m-a văzut venind și a înghiontit-o pe Peggy, făcându-i pe toți să se uite la mine. Preț de o fracțiune de secundă mi-am pipăit cuțitul de sub rochie, dar logica m-a îndemnat să mă calmez repede. Stăteau alături de Peggy, ceea ce probabil însemna că lucrează aici, la fel ca mine.

Mi-am dat seama imediat că Peggy era singura care nu muncea deloc afară, pentru că fața ei avea culoarea asfaltului în timp ce chipurile celorlalți erau rozalii de la soare. Niciodată în viața mea nu văzusem atât de mulți oameni albi adunați la un loc. Nu fuseserăm colonizați ca alte țări, așa că experiența mea era limitată la misionari sau câțiva activiști, care erau cu toții cumsecade.

Dar presupun că avea logică. Niciun localnic nu îndrăznea să pună piciorul într-o casă care dădea pe dinafară de Marele Deochi. Dacă angajai străini care nu erau familiarizați cu blestemul, îi făceai pe angajați să rămână, atât timp cât erau bine plătiți.

— Ea este Andromeda, a spus Peggy. Debtera.

— În sfârșit, ai ales-o pe cea potrivită.

Bărbatul de vârstă mijlocie cu păr negru care începuse să-i încărunțească a lovit-o pe Peggy peste spate — poate prea tare, pentru că aceasta s-a încruntat și l-a alungat.

— Așa zici tu de fiecare dată, Tom.

Femeia cu păr portocaliu strident și cu niște ochi bizar de albaștri s-a încruntat la mine.

— Nu poate avea mai mult de șaisprezece ani.

— Da, dar a trecut printr-un război, a zis el, arătând spre cicatricea mea.

Mi-am înfrânt dorința de a-mi acoperi cicatricea cu mâna.

Crezusem că Peggy își asorta hainele cu dispoziția ei morocănoasă, dar și ceilalți trei purtau aceeași nuanță închisă de

cenușiu, în ton cu zidurile întunecate. Ca să fiu cinstită, era probabil mai puțin o chestiune legată de modă, ci mai degrabă de faptul că toată lâna fusese vopsită într-un singur butoi. Chiar și așa, era ciudat cât de bine se asortau toți cu casa. Ca niște fantome înveșmântate în umbre.

— El e Tom, a zis Peggy. Se ocupă de întreținere pe lângă casă. Emma și cu mine avem ca sarcini gătitul și reparațiile. Iar Edward — bătrânul a dat din cap spre mine cu un zâmbet discret și cu o sclipire binevoitoare în ochi — are grijă de cai. Cu toții facem curat pe aici.

Mi-a aruncat o privire tăioasă.

— Inclusiv tu.

Eram plătită să curăț casa de Marele Deochi, nu de mizerie, dar voiam să lămuresc acest aspect cu domnul Rochester.

— Doar patru oameni au grijă de casa asta enormă?

— Doar noi am rămas, a spus Emma.

O tăcere sumbră i-a învăluit pe cei patru. Desigur, era clar fără să mai întreb — restul angajaților plecaseră. Emma s-a sprijinit de Tom, iar el i-a cuprins capul legănându-l drept consolare. Când Edward și-a dres glasul, acesta a sunat tăios în liniștea care se lăsase.

— De ce nu poartă nimeni amulete? am întrebat.

— Superstiții aberante, a zis Peggy, alungându-mi cu un gest cuvintele, care parcă miroseau urât. Dumnezeul nostru ne protejează.

M-am uitat la ceilalți, dar păreau să evite intenționat contactul vizual cu mine. Am inspirat adânc, încercând să nu par iritată.

— Îl venerăm pe același Dumnezeu. El a creat doctorii care să prescrie medicamentele și tot el a creat debtera ca să meșteșugească amuletele.

— Doar prostii din popor, a spus ea posacă, iar eu mi-am mușcat limba ca să nu ripostez.

Peggy a arătat spre un hol care strălucea mai mult decât restul.

— Cina e servită în salon.

— Mult noroc, a zis Tom, oferindu-mi un zâmbet de încurajare.

— Nu există noroc, i-a spus Emma, în timp ce toți patru s-au îndreptat spre un coridor, ăsta e tot schepsisul.

Am intrat în salon ca și cum aș fi pătruns la o ședință de spiritism — peste tot se găseau lumânări, cu excepția podelei. Masa din lemn de esență tare era lungă, cu niște scaune extravagant decorate. Era o încăpere concepută pentru serate, însă în capul mesei stătea un singur om, învești mântat într-o cămașă închisă la culoare și o haină până-n pământ. Probabil că m-a auzit când am intrat, pentru că s-a întors în scaun. Zâmbetul lui era mai scânteietor decât orice lumânare din jur.

În ciuda luminii discrete, mi-am dat seama de frumusețea lui. Purta părul buclat pieptănat cu grijă, mai ales pe tâmple și la ceafă. Avea pomeții ca sculptați în stâncă, nasul lat și simetric și niște riduri de expresie care păreau să venereze zâmbetul pe care îl întregeau. Și dacă pielea lui cafenie era la fel de frumoasă la lumina zilei cum era în văpaia unei lumânări, mi-era teamă că nu voi supraviețui următoarelor câteva luni.

Era foarte frumos și atunci mi-am dat seama că poate și lui îi păsa că eu nu sunt frumoasă.

— Andromeda?

Bărbatul a împins deoparte câteva pergamente și s-a ridicat în picioare.

— Bine ai venit. Te rog, ia loc.

— Mai vine cineva? am întrebat.

— În curând, sper. Dar e în regulă, putem începe fără ei.

A făcut un gest spre masa plină cu mâncare aburindă.

— Trebuie să-ți fie foame după atâta drum.

M-am apropiat de masă, oprindu-mă la câțiva pași distanță. Purta o amuletă de argint la gât, asemănătoare cu a mea — subțire și plată, cu toate gravurile și firele colorate la care te poți aștepta de la o amuletă multifuncțională. Cel puțin era mai înțelept decât Peggy.

Am rămas amândoi așa câteva clipe. Zâmbetul lui cald s-a transformat într-un surâs țeapăn și politicos, iar eu mi-am dat brusc seama că un bărbat respectabil nu trebuia să atingă o femeie pe care n-o cunoștea. Mi-am întins mâna, el mi-a strâns-o ușor, apoi m-am retras defensiv. Mi-am încordat mușchii ca să pot reacționa când el… mi-a tras scaunul. Am înghițit în sec și fața mi s-a îmbujorat de rușine. Nu mai ești pe stradă. Nimeni nu vrea să te atace. Nimeni nu vrea să-ți fure lucrurile. Am luat loc în liniște, plecându-mi capul ca să nu vadă că m-am înroșit, și l-am lăsat să-mi împingă scaunul la

loc. Ba chiar am reușit să rămân neclintită când mi-a pus o pătură de lână pe umeri.

— Va trebui să ne servim singuri în seara asta.

Bărbatul — care nu putea fi altcineva decât domnul Rochester — și-a reluat locul și mi-a împins un lighenaș. Mi-am așezat palmele peste el în tăcere, iar el mi-a turnat apă pe mâini.

— În ciuda dimensiunii casei, nu sunt mulți servitori. Nu sunt mulți oameni care-și doresc să muncească într-o casă blestemată.

Servitori. Eu nici mamă nu am avut. Dar am dat politicos din cap când el mi-a întins un prosopel.

— Sunt adaptabilă.

— Bine. Nu știi niciodată ce se poate întâmpla în locul acesta… Ah.

A părut puțin surprins și apoi a zâmbit strălucitor când i-am împins ligheanul în față. De obicei, oaspeții nu spală mâinile gazdei, dar nu prea aveam de ales.

— Mulțumesc.

I-am spălat mâinile, iar el și le-a șters și s-a rugat deasupra mâncării.

— Sper că nu te superi că te întreb, a zis domnul Rochester, dar de ce te-a trimis Jember aici fără o scrisoare de recomandare?

Era o întrebare justificată, dar nu puteam da un răspuns sincer. E adevărat că Jember m-a crescut și m-a antrenat să fiu debtera, dar tot el m-a cumpărat de la părinții mei biologici. Oamenii care cumpărau copii nu puteau redacta o scrisoare de recomandare în care să le laude realizările. În plus, chiar dacă printr-un miracol aceasta ar fi folosit la ceva, el n-ar fi avut chef să o scrie.

— Era prea ocupat ca s-o redacteze la timp, am zis, încercând să nu-mi îndes prea multă mâncare în gură.

Nu mâncasem de două zile, dar nimeni nu trebuia să știe asta.

— Chiar așa?

Domnul Rochester m-a privit preț de o clipă și de-abia atunci mi-am dat seama că băgasem patru îmbucături în gură de când vorbisem ultima oară. Mai încet.

— Nu că ți-aș pune calitățile la îndoială — ai un curriculum vitae solid. Dar nu știu pe nimeni care să-ți cunoască în profunzime cariera.

Nici nu avea cum. Când am pus piciorul în casa lui, mi-am dat seama că ne învârteam în cercuri sociale foarte diferite. Oamenii ca el angajau persoane ca Jember, care era cel mai bun debtera din generația sa, autorizat și sprijinit de o biserică extrem de respectată. Oamenii ca el treceau pe stradă fără să arunce nici măcar o privire celor ca mine — neautorizați și nerecunoscuți de biserică pentru că un mentor ranchiunos îi dăduse afară înainte de a-și obține licența.

— Jember și cu mine am călătorit în multe sate ca să ne întâlnim cu clienții noștri. Poate nu-i cunoști pe cei care locuiesc mai departe.

A părut un pic stânjenit.

— Da, desigur. Nu voiam să insinuez nimic.

A scos un dosar din servietă și mi l-a pus dinainte, luând câteva pagini și punându-le deasupra.

— Acesta e contractul tău. Nu te grăbi înainte de a-l semna, desigur. O mare parte cuprinde cazare, mâncare, utilități gratuite. Știu că oamenii din branșă sunt de regulă plătiți cu ora, dar cred că am stabilit un onorariu săptămânal care să ne mulțumească pe amândoi. Și — asta nu e ceva standard — aici e o listă cu reguli pe care va fi necesar să le respecți.

Mi-a întins o listă cu reguli numerotate, arătând spre primul rând.

— Primele două reguli sunt cele care au importanță pentru tine: nu ieși din camera ta după ora zece seara și ești obligată să socializezi după cină. Restul sunt banale, dar Magnus se supără foarte tare dacă regulile nu sunt respectate în întregime.

Peggy o avertizase în privința orei de culcare, dar ce însemna oare socializarea obligatorie?

— Cine e Magnus?

— Magnus Rochester, proprietarul castelului.

— Îmi pare rău, domnule. Nu dumneata ești…?

Mi-am dres glasul.

— Credeam că dumneata ești proprietarul castelului.

— Ah.

A râs ușurel.

— Nu. Îmi pare rău, aș fi putut jura că m-am prezentat. Spune-mi Esjay. Sunt avocatul familiei Rochester.

— Atunci unde este domnul Rochester?

— Sunt sigur că va coborî în scurt timp. În orice caz, preferă să-i spui Magnus. Nu e nevoie să zici „domnule“ sau „doamnă“, așa

cum prevede regula numărul douăzeci și trei din contract.

O bufnitură ca o ușă trântită a răsunat pe scări și am auzit niște țipete care veneau de undeva din depărtare. Esjay și-a împreunat politicos mâinile, inspirând adânc și expirând pe nas, apoi mi-a zâmbit.

— Nu cred că Magnus ni se va alătura în seara aceasta. Dar te voi ajuta cu plăcere în privința contractului și-ți voi răspunde la orice întrebare…

O altă bufnitură, de data asta una care semăna mai degrabă a împușcătură. Esjay s-a ridicat iute în picioare. Scaunul său a scârțâit pe parchet.

— Scuză-mă, te rog, o clipă!

A ieșit în grabă din încăpere.

I-am ascultat tropotul pantofilor urcând scările. M-am lins pe degete, apoi l-am urmat.

Țipetele m-au făcut să mă opresc în capul scărilor, ca să trag cu urechea. Peggy și Esjay se aflau puțin mai încolo, pe coridor, vorbind printr-o ușă pe jumătate deschisă, în timp ce de partea cealaltă cineva țipa. Cearta s-a terminat cu ușa trântindu-se zgomotos în nasul lor.

Esjay a bătut-o ușor pe Peggy pe umăr, apoi s-a uitat spre mine. Părea aproape speriat să mă vadă stând acolo, apoi a zâmbit și s-a apropiat de mine.

— Mi-e teamă că nu e o seară bună pentru afaceri. De ce nu citești tu contractul în seara asta și mâine vin să-l discutăm?

— Mereu e atât de irațional? am întrebat.

— Este…

Zâmbetul lui Esjay s-a stins.

— Nu se simte bine în seara asta. În mod normal, e într-o dispoziție mai bună, dar uneori blestemul, răul din casa asta…

— Își cere tributul, am terminat eu fraza.

Acesta era adevărul în privința tuturor caselor pe care le exorcizam — întotdeauna gazda resimțea cel mai rău totul.

El a dat din cap, apoi și-a dres vocea.

— Mâine va fi mai bine. Mereu se întâmplă așa.

— Esjay?

Cobora treptele, dar s-a întors ușor la auzul glasului meu.

— Și împușcătura?

S-a încruntat și s-a uitat în jos la balustradă, ca și cum ar fi dorit să-și ascundă expresia.

— N-a fost nimeni rănit.

— Și crede-mă, copilă, a zis Peggy, trecând pe lângă mine și împingându-mă — deși coridorul era suficient de lat încât să nu fie nevoită să facă asta — nu de arme trebuie să te temi aici.

— Peggy, a zis Esjay încet și apoi s-a uitat la mine. Cu un curriculum vitae ca al tău, mă îndoiesc că vei avea probleme. Mă voi întoarce mâine-seară, înainte de cină.

— Nu-l deranja pe domnul Rochester în seara asta, s-a răstit Peggy, coborând scările.

Am strâns din pumni când i-am auzit tonul răutăcios. Mă aflam în acest castel de mai puțin de două ore și deja o uram pe femeia asta.

Am așteptat până când amândoi au dispărut după colț, apoi m-am apropiat și am bătut la ușă.

Am auzit un bombănit furios, niște pași greoi, însoțiți de un soi de zăngănit. Apoi ușa s-a întredeschis cu un scârțâit. M-am crispat când am simțit răceala care venea dinăuntru, iar amuleta pulsa greoi la pieptul meu.

— Ți-am spus că nu mi-e foame, Peggy, a horcăit o voce din spatele ușii.

Domnul Rochester se ascundea, asta era clar, pentru că nu vedeam decât o fâșie a peretelui slab luminat din camera sa.

— Peggy a coborât, am zis. Eu sunt Andromeda.

— Cine?

Am șovăit.

— Tu m-ai angajat. Ca să-ți exorcizez casa de Marele Deochi.

— De ce anume?

Nu știa ce se află în propria locuință?

— De activitatea spiritelor prezente în casa ta.

— Stai, cine ești?

— Andromeda. Debtera pe care ai angajat-o. Domnule, voiam să discutăm despre ora stingerii…

— Încuie-ți ușa până la ora zece dacă nu ai chef să fii mâncată de vie. Acum pleacă naibii de la ușa mea.

A închis ușa trântind-o și apoi i-am auzit pașii îndepărtându-se.

Am inspirat adânc ca să-mi revin.

Amintește-ți unde erai azi-dimineață, Andi.

Te-ai trezit într-un staul alături de câteva capre. Ai alungat un cerşetor cu o piatră.

Un angajator uşor iraţional nu înseamnă nimic.

Am tras din nou, pentru a treia oară, aer în piept ca să mă liniștesc și apoi m-am dus la parter pentru a-mi termina masa de seară.

Capitolul 3

Nu-mi păsa de ce spuneau Peggy și domnul Rochester. Manifestările erau cel mai active noaptea, iar eu nu aveam de gând să pierd ocazia de a le evalua. Voiam să-mi fac o idee mai clară despre spiritele cu care aveam de-a face când urma să primesc argintul necesar pentru a meșteri amuletele protectoare ca să exorcizez această casă.

Am ieșit pe coridorul tăcut cu un minut înainte de ora zece ca să aștept — mă rog, destul de tăcut, cu excepția unei muzici vagi care venea de la parter, niște corzi înăbușite care scoteau o melodie intensă și melancolică, potrivită cu dispoziția mea anxioasă. Nu mă simțeam niciodată atât de agitată alături de Jember, dar atunci nu prea făceam eu treburile, ci doar observam. În plus, așteptarea era mult mai rea decât Trezirea în sine.

Singura cale de a ști cu adevărat cu ce anume aveam de-a face era să trăiesc fenomenul fără protecția amuletei. Cu acest lucru în gând, mi-am scos amuleta și am murmurat iute o rugăciune de protecție, apoi am atârnat-o de clanța dinăuntrul camerei mele, după care am închis ușa.

S-a auzit sunetul straniu și profund al unui clopot. Ceasul imens de vizavi de trepte nu bătuse toată seara și totuși acum mă chema pe mine, terifiant și plin de amenințări sinistre. Trei… Patru… Fiecare bătaie întrerupea ecoul celei de dinaintea sa. Șapte… Opt…

Muzica stranie și bătăile de clopot au fost înlocuite de vuietul vântului care s-a izbit de mine ca o furtună de nisip, azvârlindu-mă într-o parte, apoi în cealaltă. Picioarele și mâinile mi-au amorțit în câteva clipe, dar nu suficient cât să alunge senzația acelor înghețate care mă înjunghiau cu o viteză ametitoare. Mi-am depărtat picioarele ca să mă echilibrez, apărându-mi fața cu brațele. Rochia îmi flutura violent între picioare. Dincolo de vuietul vântului, auzeam zăngăneli și zgârieturi, gemete și scârțâielile dușumelelor din lemn.

Începuse Trezirea.

Era amplificată, ceea ce avea logică, având în vedere greutatea blestemului. Însă eu tot paralizată rămăsesem. Trebuia să

acționez repede, să observ cât mai multe Manifestări cu putință ca să știu ce fel de amulete erau necesare. Deja vedeam și simțeam în mintea mea mișcările pe care trebuie să le fac cu ciocanul de lipit pe suprafața de argint. Era ca o cutie de pudră albă aruncată pe o tablă neagră, iar tiparele forței vitale ale fiecărei Manifestări se lipeau pe adezivul invizibil pentru a forma un model clar. Linie, linie, curbă, linie, punct, linie. Sau, mai bine zis, în mod normal erau clare — acum erau cu sutele, suprapuse și instabile. Prea multe pentru a putea fi deslușite între ele.

Dar mă puteam concentra asupra unui singur model. Puteam să-l aleg pe cel mai simplu ca să am de unde începe mâine. De acolo toate erau interconectate și exorcizarea celei dintâi Manifestări mă putea ajuta să mă ocup așa cum trebuie de următoarea.

Toate lumânările fuseseră stinse de vânt, așa că razele palide ale lunii care străpungeau ferestrele de la capătul coridorului și de la parter erau singura mea sursă de lumină. Dar am văzut umbrele vagi ale unor siluete ce păreau a fi o hoardă de șobolani la baza treptelor și pe tavanul de la primul etaj. Valuri și valuri de mici creaturi întunecate care alergau de mâncau pământul și săreau unele peste altele, nelăsând niciun locșor din podea la vedere. Probabil nu erau șobolani adevărați, dar, până ce nu eram sigură de asta, nu aveam de gând să mă aventurez în direcția aceea. În plus, scările scârțâiau, iar lemnul se mișca și se crăpa în mod vizibil. Se rupea.

M-am aplecat și am atins o gaură adâncă din prima treaptă. Degetele mi s-au oprit la suprafața ei, ca și cum spațiul acela ar fi fost o baricadă. Treapta era solidă, iar crăpăturile de deasupra ei erau doar o închipuire.

Manifestarea nu era nici măcar tangibilă. Cu alte cuvinte, era slabă. De la aceasta aveam să încep.

Și slavă Cerului că am găsit-o repede, pentru că pielea mi se schimbase, din arsă și rănită devenise amorțită. Asta m-a speriat puțin. Nu mai fusesem niciodată rănită în felul acesta de vreo Manifestare — dar nu renunțasem vreodată la amuletă. Trebuia să mi-o agăț din nou la gât, și asta cât mai repede.

M-am repezit înapoi spre ușă, căznindu-mă să rămân în picioare. M-am împiedicat — sau ceva mi-a pus piedică — și am căzut greoi la podea, ca și cum vântul însuși m-ar fi doborât la pământ. Am gemut, vântul a dispărut, dar măcar nu m-am lovit cu nasul de podea, deși mai aveam puțin.

Dar ce-mi pusese piedică era tot acolo și i-am tras un șut, țipând când m-a apucat de picior. M-am împleticit, uitându-mă împrejur în întuneric. Acel Ceva m-a înșfăcat mai tare de data asta, iar eu am bătut iute din picioare ca să mă descotorosesc de el și m-am repezit spre camera mea. Însă, de-ndată ce am deschis ușa, m-a înșfăcat din nou, acum încolăcindu-mi-se în jurul gleznei ca să mă țintuiască în loc. Mi s-a părut familiar și înspăimântător și, când m-am uitat în jos la razele lunii care pătrundeau prin fereastra camerei mele, o mână a țâșnit din podea și degetele ei prelungi s-au răsucit în jurul meu.

— Lasă-mă-n pace! am țipat, dând cu putere din picioare ca să scap de strânsoare, dar altceva i-a luat locul.

Apoi ceva m-a prins de încheietură, sărind ca niște păianjeni din perete și din podea.

Imediat după ce m-am eliberat, am simțit cum degetele mi se înfig în păr, trăgându-l din rădăcină, și mă târăsc îndărăt. M-am trezit cu spatele izbit de zid. Și mai multe mâini se cățărau pe mine ca să mă țină acolo. Mai aveam un pas până la ușă, până la libertate, și nu puteam înainta.

Dar m-am luptat oricum, doar asta știam să fac. Am dat din picioare și am lovit Manifestarea până când am rupt o grămadă de degete și am scăpat din strânsoarea lor. Am dat fuga în cameră, am închis ușa trântind-o și mi-am agățat imediat amuleta la gât, strângând-o la piept. Am tras zăvorul și am împins fotoliul mare din cameră, blocând ușa. Dintr-odată, toate membrele mi se înmuiaseră. M-am lăsat la podea, cuibărindu-mă în fața șemineului.

Înghețasem până-n măduva oaselor și nu doar din vina vântului.

Sfinte Doamne… oare în ce anume mă băgasem?

Capitolul 4

Prima mea Trezire fusese înspăimântătoare. S-a întâmplat înainte ca Jember să lucreze pentru biserica aceea care ne mutase din acest oraș primejdios, iar o odaie făcută din lemn și noroi, cu acoperiș de cositor, nu era un loc potrivit în care să lași o fetiță de cinci ani singură peste noapte. Așa că Jember mă lua cu el în vizită la un client. Am rămas acolo pe perioada întregii Treziri, uitându-mă printre degețelele ce-mi tremurau de frică la Jember, care lucra, și, săptămâni la rând după aceea, am avut coșmaruri cu o Manifestare făcută din niște unghii lungi, lungi de tot, care se cățăra pe perete târându-se ca un scorpion.

În cele din urmă, m-am obișnuit cu monștrii. Într-un final, am învățat că lumea era mai înfricoșătoare decât orice Manifestare a Marelui Deochi. Felul aprig în care fusesem crescută mă rănise, îmi lăsase cicatrici la propriu, dar știam că niciun blestem nu mă putea afecta.

În schimb, după prima noapte petrecută în această casă, am aflat că mă înșelam. Doamne Dumnezeule… cum de mă păcălisem în așa hal?

Nu-mi amintesc să mă fi urcat în pat, dar m-am trezit ghemuită toată sub pătură, dârdâind. Dacă era din cauza frigului sau din pricina groazei care nu mă părăsise, nu-mi dădeam seama.

Vântul. Frigul usturător. Acele mâini brutale. Totul păruse atât de real și era acum redus la amintirea unui coșmar.

Eram prea înspăimântată ca să plec din odaia mea, dar mă aflam acolo ca să-mi câștig existența, nu să lenevesc toată ziua în pat. M-am îmbrăcat pe sub așternuturi, apoi m-am forțat să ies afară. Un fior m-a săgetat în picioare când mi-am pus tălpile pe podea. Dacă voiam să supraviețuiesc aici în următoarele săptămâni, trebuia să cer îmbrăcăminte mai călduroasă. După întâlnirea mea de noaptea trecută cu domnul Rochester mă îndoiam că aveam s-o primesc.

Voiam să-l rog pe Esjay. Părea a fi singurul om rațional din această casă.

M-am oprit în ușă, cu ochii la flacăra din șemineu. Cineva fusese în camera mea. Mă bucuram de căldură, dar gândul că

oricine îmi putea descuia ușa și putea intra în timp ce eu dormeam m-a cam neliniștit.

O și baricadasem. Stai, așa făcusem? Pentru că fotoliul se afla la locul lui de la bun început, lângă foc, ca și cum nu m-aș fi atins de el.

M-am repezit pe hol, aruncând o scurtă privire spre ușa închisă a domnului Rochester, apoi am coborât scara. Treptele aveau forma lor normală, impecabilă. Nu se zărea nicio hoardă de șobolani, nici mâini alergând, slavă Cerului. Toată activitatea paranormală din casă părea inexistentă.

Totuși, nu semnasem contractul. Mai aveam timp să fug.

Să fug înapoi la ce anume?

Îmi trebuiau bani. Nu aveam unde să merg. Nu puteam decât să mă întorc pe stradă. Dar gândul că puteam asista la o altă Trezire în această casă mă înspăimânta, în ciuda beneficiilor pe care le aveam dacă locuiam aici. Era ca prima mea Trezire care nu se mai sfârșea, amplificată de zece ori.

De acum înainte mă voi limita să exorcizez casa doar în timpul zilei.

Nu știu de ce, dar, când am cotit spre salon, mă așteptam cumva să mă întâmpine un cadavru. Mi-a revenit în minte amintirea ultimului hoit pe care-l văzusem. Jember mă pusese să sap o groapă — lucru pe care-l numea un „sport care te întărește“ — și, când am venit după el mai târziu, l-am văzut aruncând acolo ceva care semăna izbitor de mult cu silueta unui om înfășurat într-o pânză aspră. Curiozitatea îmi dispăruse subit, așa că n-am mai apucat să întreb ce anume se afla în groapă, iar Jember nu era lipsit de tact în privința celor pe care-i omora.

Dar de cealaltă parte a peretelui nu se găsea nicio mortăciune, dacă nu puneai la socoteală privirea înghețată a lui Peggy când a ieșit din bucătărie.

A pus pe masă un castron aburind.

— Hai, copilă, mănâncă, a zis ea, ca și cum aș fi pregetat.

Am luat loc fără să rostesc un cuvânt.

Era un soi de terci cafeniu. Ovăz fiert, probabil, deși nu era bine gătit. Oricine făcuse mâncarea aseară e clar că nu a pregătit-o în această dimineață. Dar totuși părea o binecuvântare că aveam ce mânca și că era bine și cald.

— Peggy.

Emma s-a sprijinit de prag, roșie în obraji, gâfâind de parcă ar fi alergat.

— L-ai văzut pe Edward?

— L-ai căutat pe la grajduri? a răspuns tăios Peggy.

— Nu e acolo.

Emma a căscat ochii.

— Crezi că a…?

— E acolo, s-a răstit Peggy, iar reacția ei aspră m-a făcut să tresar puțin. Normal că acolo e. Și, dacă nu e acolo, e în altă parte. Hai, vezi-ți de treaba ta.

Emma a șovăit și ochii i-au lucit puțin în bătaia focului. Apoi a dispărut din nou după colț, iar pașii ei grăbiți s-au estompat pe coridor.

Un singur lucru era sigur — trebuia să fac orice mi-ar fi stat în puteri s-o ocolesc pe Peggy. Presupun că înjunghierea menajerei angajatorului meu însemna cel mai probabil un motiv de concediere imediată, chiar dacă ea se purta mizerabil.

Mi-am mâncat terciul și am înghițit un pahar cu apă, apoi am urmat-o pe Peggy pe coridor — cu câțiva pași zdraveni în spate, pentru că-și ținea mâinile în buzunarele șorțului și nu suportam să nu i le văd. Părea o prostie dacă stăteam să mă gândesc mai bine — Peggy nu avea de gând să mă atace. Era obraznică, dar, firește, nu era vreo criminală. Și, chiar dacă ar fi fost, aveam reflexe rapide.

Ești într-o casă grozavă, Andi. Ia-ți gândul de la stradă.

Peggy a cotit, iar eu m-am grăbit s-o prind din urmă, aproape ciocnindu-mă de o altă femeie. Părea puțin mai mare decât mine. Avea capul ras, iar pielea ei brună și fină strălucea în contrast cu rochia galbenă — nu părea deloc protejată de frig. Era înaltă, atletică și frumoasă. M-am întrebat dacă era cumva soția domnului Rochester.

Însă, dacă ar fi fost stăpâna respectată a casei, Peggy ar fi salutat-o când a trecut pe lângă ea pe coridor, mai ales pentru că femeia părea că încearcă din răsputeri să-și stăpânească lacrimile.

Am dat s-o consolez… apoi mi-am amintit de ultima oară când am încercat să consolez pe cineva și am preferat să iuțesc pasul ca s-o prind din urmă pe Peggy. S-a întâmplat cu șapte ani în urmă, când șapte semeni de-ai mei au decis că nu voiau să mă port frumos cu o fată pe care o considerau deja nedemnă de atenția lor. Am plătit pentru asta cu o bătaie zdravănă și o tăietură de cuțit peste față.

— A cui viață e mai prețioasă pentru tine? a întrebat Jember. A ta sau a străinei care nu se va mai gândi niciodată la tine?

— Dumnezeu ne iubește pe amândouă, am răspuns, căznindu-mă să-l văd cu ochii mei umflați.

— Compasiunea ta ți-a creat instincte slabe de supraviețuire.

Jember mi-a întins o sticlă cu alcool ca să-mi dezinfectez rănile.

— Data viitoare o să-i las să te ucidă.

Nu a mai existat nicio dată viitoare. N-am mai încercat niciodată să apăr pe cineva de una singură.

Lucrul acesta nu avea să se schimbe acum.

— Trezește-te, copilă, s-a răstit Peggy.

Am clipit ca să alung amintirea cu pricina și ne-am trezit în fața unei uși deschise.

— Vrea să te vadă, a zis ea. Nu-l lăsa să aștepte.

Am intrat în încăpere. Lumina soarelui scălda camera pătrunzând prin ferestrele generoase. Șiruri întregi de rafturi cu cărți desenau umbre stridente pe podea. Domnul Rochester stătea într-un fotoliu, cu fața spre focul din șemineu, aplecându-se înainte, cu un bloc mare de hârtie pe genunchi. Desena cu un creion cenușiu. Un altul, de data aceasta roșu, era înfipt în buclele sale moi și răvășite, care-i ajungeau până la bărbie. Pielea lui avea nuanța nisipului umed, iar tenul, o anumită paloare aproape bolnăvicioasă. Îi lipsea acea sclipire aurie a oamenilor care se expun la soare. Însă pomeții lui… Ca niște lame. A privit în gol o vreme, ca și cum ar fi căzut profund pe gânduri, apoi și-a îndreptat din nou privirea spre hârtia sa. Un soi de clopoțel sau metal legat de încheietură zornăia când își mișca mâna.

M-am uitat la peretele pe care părea să-l fi desenat. Era un șemineu care avea în spate un tapet cu model floral, în roșu și negru. Deasupra acestuia se găsea un portret mare, stricat de săgeți și zgârieturi, care reprezenta un om alb, cu barbă deasă blond-nisipie, care ținea în brațe un copilaș înfășat. Bărbatul părea trist și puțin furios, ca și cum ar fi știut că portretul său va fi desfigurat de săgeți. Mi s-a făcut milă de copilaș.

Am ciocănit în ușa deschisă.

— Domnule?

— Cine e? a întrebat el, fără să ridice privirea.

— Sunt Andr…

— Da, corect.

Și-a dat la o parte o șuviță încăpățânată, așezând-o după ureche.

— Intră.

Vocea lui era blândă și relaxată și nu semăna deloc cu omul pe care îl întâlnisem aseară. Am intrat în cameră și domnul Rochester a continuat, fără să se uite la mine:

— Trebuie să aștern subiectul pe hârtie înainte ca ea să observe. Servește-te cu tarte cu cireșe și cafea.

Tarte cu cireșe la micul dejun? Ciudat, dar încă mi-era foame după terciul acela. M-am așezat pe scaunul cu tapițerie pufoasă aflat de cealaltă parte a măsuței rotunde și am luat o tartă, apoi m-am uitat din nou spre perete. Nu vedeam decât un bărbat prost dispus și un bebeluș, și totuși el spusese „ea". Pe cine desena, mai exact?

Am tras cu ochiul la crochiul său și am rămas uimită. În partea de sus a șemineului se afla o femeie îmbrăcată cu o kaba roșie, pelerina de nuntă și coroana demnă de-o regină. Din gură îi curgea sânge, pătându-i rochia albă — singura pată de culoare — roșie — în afara kabei. Restul schiței era realizat în variate nuanțe stranii de cenușiu.

Am privit peretele care nu avea, de fapt, nicio femeie pe el, apoi m-am uitat din nou la desen. Un fior m-a străbătut pe șira spinării.

— O vezi… chiar acum?

— Doar în amintirea mea.

— Apare adesea?

— În fiecare zi. O numesc Bibliotecara, pentru că-i place să-mi rearanjeze cărțile.

A zâmbit cu subînțeles.

— Muiere răutăcioasă și ordonată.

A tras o ultimă tușă și a ridicat blocul de desen la un braț distanță. Încheieturile îi zdrăngăneau zgomotos la fiece mișcare. Apoi a răsucit desenul spre mine.

— Ce părere ai?

— De ce sângerează?

— Am întrebat și eu asta, apoi a început să-mi lase cărți deschise la anumite pasaje amenințătoare ca să le citesc la micul dejun, a răspuns el, făcând un gest spre masa de lângă noi. N-o mai întreb.

— Observ că nu ai inclus portretul în desenul tău.

— Da, normal. Nu desenez monștri.

Am șovăit. Părea a fi portretul tatălui său… nu-i așa?

— De ce nu dai atunci portretul jos?

— Antrenament la țintă.

A semnat, și-a datat opera, apoi a vârât-o sub scaun, lăsând creionul pentru o tartă. În cele din urmă, ochii ni s-au întâlnit și chipul i s-a limpezit într-o expresie blândă, aproape ușurată. De parcă toată impolitețea și furia pe care le văzusem la el s-ar fi vindecat cu o simplă interacțiune umană. Apoi privirea i s-a mutat mai jos și ochii i s-au mărit.

— Doamne. Ai ditamai cicatricea pe față.

Obrajii mi s-au aprins de rușine. Poate că-i interpretasem greșit expresia, căci contactul vizual nu-l schimbase deloc. Era la fel de nepoliticos ca noaptea trecută.

— Lași o primă impresie îngrozitoare, să știi, a continuat el și a mușcat din tartă. Nu trebuia să sosești ieri?

— Ieri am sosit.

S-a oprit și a clipit spre mine, așa că am adăugat:

— Am vorbit înainte de culcare.

— Hm. Nu-mi amintesc.

— Erai…

Capricios. Ca un bebeluș.

— Obosit, domnul meu.

— Spune-mi Magnus. Nu-mi plac titlurile oficiale. Ne transformă în niște străini, iar mie nu-mi plac străinii la mine în casă.

Am tăcut puțin.

— Sunt angajata dumitale, domnule. Nu cred…

— Îmi place nuanța maronie a ochilor tăi, a zis el, cu uimire în glas. Poți să-ți întorci capul spre lumină?

— Să-mi întorc capul spre lumină?

— Vreau doar să văd zonele luminoase.

Am șovăit, apoi mi-am întors fața spre foc, sperând că mă va privi în ochi și că apoi vom trece la subiect.

— Nuanțe de ocru, a murmurat el. Da. Precum ceaiul infuzat…

— Există vreun motiv pentru care voiai să mă vezi? am întrebat, așezându-mă la loc pe scaun și privindu-l în ochi cu hotărâre.

— Îmi dau seama că ești enervată doar uitându-mă în ochii tăi.

Părea aproape… încântat.

Ai păţit ceva? îmi venea să spun, dar aveam nevoie de slujba asta şi, dacă-mi insultam angajatorul, puteam s-o pierd.

— Nu ţi-e frig? a întrebat el dintr-odată. Uite.

Şi-a scos puloverul — de culoare ruginie, stridentă în comparaţie cu hainele celorlalţi oameni din casă — şi am încremenit când mi l-a tras peste cap. Am rămas mută preţ de o clipă, iar puloverul lui mi-a alunecat pe trunchi. Apoi am scos şovăind mâinile prin găuri. Puloverul tricotat era cald încă de la trupul lui şi mirosea a colonie şi a nucşoară. Era o experienţă intimă şi stranie.

Magnus n-a părut să-mi observe stânjeneala şi a continuat:

— Peggy trebuia să-ţi dea haine potrivite.

S-a scărpinat în cap, descoperind creionul roşu pe care-l avea înfipt în păr. L-a aşezat lângă celălalt cu un zâmbet tandru, ca şi cum s-ar fi întâlnit cu un vechi prieten.

— Mă rog, o să am eu grijă de asta.

— Mulţumesc, domnule.

— Obişnuieşte-te să-mi spui Magnus sau te voi înlocui cu cineva care-mi va spune aşa. Saba! a strigat el, iar eu am tresărit când a ridicat tonul. Saba, vino-ncoace!

După o clipă, femeia rasă în cap a apărut în prag. Acum, când am revăzut-o, mi-am dat seama că seamănă puţin cu Magnus. La pomeţi, poate, şi la forma ochilor. Sora lui? Dar atunci de ce se purta atât de urât cu ea?

— Saba, vezi dacă poţi găsi nişte haine mai călduroase pentru musafira noastră.

Femeia a dispărut, iar Magnus şi-a îndreptat din nou atenţia spre mine.

— Aşadar, să trecem la treabă. Lasă-mă să-ţi povestesc puţin despre situaţia mea. Mama s-a măritat cu tatăl meu şi l-a blestemat cu Marele Deochi. Apoi, acum trei ani, tata a avut tupeul să se lase omorât şi mi l-a pasat mie. Din această cauză, a trebuit să mă mut din conacul meu luxos din Anglia şi să locuiesc într-un iglu imens, cu câţiva adulţi agasanţi, ca să nu-i pun în primejdie pe ceilalţi. În curând voi împlini douăzeci şi unu de ani, iar Esjay crede că e important să exorcizăm castelul până atunci, pentru că de ziua mea va trebui să preiau afacerile tatei. Pe scurt, adulţii sunt inutili, iar tu ai şapte luni la dispoziţie ca să faci o muncă de trei ani. Până acum ai vreo întrebare?

— Toate Trezirile din casa ta sunt atât de… violente?

— E un detaliu regretabil. Dar acesta e motivul pentru care avem o oră a stingerii. Toți cei care cutreieră holurile după ora zece cunosc riscurile.

— Cum poate fi la fel de rău după trei ani?

Oftează greoi, ca și cum s-ar fi săturat să audă întrebarea asta.

— De fiecare dată când pierdem un debtera simt că facem din ce în ce mai puține progrese. Apartamentele servitorilor sunt exorcizate, câteva dintre dormitoare, salonul și bucătăria. Dar asta nu înseamnă nimic, având în vedere numărul de camere care au rămas neexorcizate.

Cât nu s-a uitat, am împăturit o tartă într-un șervețel și am strecurat-o apoi în buzunar, pentru mai târziu.

— Cum adică „pierzi“ debtera?

— Sunt sigur că Esjay ți-a spus că tu nu ești prima.

— Câți ai avut, mai exact?

— Ah, știi tu…

A șovăit și s-a aprins în obraji.

— Unsprezece.

Aproape că mi-am scăpat tarta în poală.

— Unsprezece debtera în trei ani?

— Cu tine cu tot. Dar e un număr la care ne putem opri, nu crezi?

— E ciudat.

— Ce-i așa de ciudat?

A lăsat ceașca jos cu un clinchet.

— Hai să trecem la subiect. Știu de ce mi-ai trimis curriculumul tău. Știi de ce te-am ales pe tine dintre toți?

— Eram următoarea? am zis, sec.

— Nu ești autorizată. Ceea ce înseamnă că-ți cauți un client, corect?

Magnus avea toate calitățile unui patron așa cum se cuvine. Bogat. Cu multe relații. Cineva care ar fi garantat pentru calitățile mele dacă i-aș fi exorcizat casa cu succes. Cu sprijinul lui, n-ar mai fi trebuit să obțin autorizația ca să dobândesc și alte slujbe. Dar mă enerva ca și cum acesta ar fi fost scopul vieții sale și, dacă aș fi avut de ales, n-aș mai fi fost acum aici.

A ridicat din sprâncenele lui groase, iar eu n-am avut încotro și am dat din cap.

— M-ai ales doar pentru că nu am autorizație?

— Esjay se ocupa pe vremuri de angajări, dar vezi și tu că n-a mers prea bine până acum.

Și-a dat ochii peste cap.

— Așa că m-am uitat la prima pagină a fiecărui curriculum până când am găsit pe cineva fără autorizație. Ceilalți nu aveau nimic esențial de pierdut sau de câștigat, însă noi doi avem totul. Tu ai nevoie de slujba asta în măsura în care și eu am nevoie de abilitățile tale, iar asta înseamnă parteneriatul perfect.

— Cred… că e adevărat.

Părea foarte mulțumit de el însuși.

— Acum e rândul tău. Spune-mi câte ceva despre tine.

— Despre mine?

— Esjay a zis că ai studiat cu Jember, ceea ce pare o reușită impresionantă. Câți ani de pregătire ai?

— N-am fost niciodată străină de acest meșteșug, dar n-am putut să-mi încep oficial stagiul cu mentorul meu decât atunci când am împlinit șaisprezece ani.

— Pare cam târziu să începi să înveți un meșteșug atât de complicat.

Am învățat imnurile înainte de asta, dar nu puteam să confecționez amulete. Era ciudat că un om care mai angajase zece debtera înaintea mea nu știa asta.

— E nevoie de multă răbdare și maturitate ca să creezi amulete, iar argintul e prea scump ca să fie irosit în mâinile șovăitoare ale copiilor.

— Argintul nu e atât de scump, a zis el, fluturând nepăsător din mână. Și nu-ți face griji, am destul argint aici pentru tine, așa că poți să-l irosești după pofta inimii. Atâta timp cât Marele Deochi va fi dispărut la final, nu-mi pasă câte încercări trebuie să faci.

Voiam să-mi vărs cafeaua pe covorul lui scump.

— Da, domnule.

— Magnus.

A făcut o pauză, sprijinindu-se cu cotul pe brațul scaunului. M-a studiat, cu mâna la gură și la bărbie.

— Am senzația că nu ai fost niciodată îmbrățișată când erai copil.

M-am înecat cu cafeaua. Nu doar pentru că era o remarcă teribil de nepoliticoasă, dar și pentru că avea dreptate. Jember avea nervii distruși, și asta făcea dureroasă orice atingere, așa că nu ne

atingeam prea des. Colac peste pupăză, el credea că excesul de afecțiune este o slăbiciune în contextul supraviețuirii. Așa că experiența mea în privința îmbrățișărilor era limitată.

M-am șters la gură cu mâneca puloverului supradimensionat.

— Ce are asta de-a face cu exorcizarea casei?

— Ești foarte oficială. Încordată.

— Vrei să nu fiu oficială la un interviu?

El a ridicat din umeri.

— Slujba îți aparține deja. Așa că spune-mi: de ce ai ales să devii debtera?

— Nu cred că alege cineva să servească biserica. Dumnezeu aprinde focul acesta în tine.

— Un răspuns extrem de neinteresant, Andromeda.

Și-a dus ceașca la buze.

— Mai încearcă o dată.

Mușchii mi s-au încordat ușor în timp ce i-am aruncat o privire fermă.

— Nu sunt aici ca să te fac să râzi. Sunt aici să-ți purific casa de Marele Deochi. Vrei ajutorul meu sau ba?

— Nu știu. Ce te face mai pregătită pentru asta decât cei zece debtera dinaintea ta?

— M-ai ales după curriculum, altfel nu m-aș afla aici.

— N-ai fost atentă deloc? Nu ți-am citit curriculumul.

S-a uitat în jur căutându-l pentru câteva clipe, apoi a ridicat din umeri.

— Esjay îmi spune că e foarte impresionant, în ciuda lipsei autorizației. Dar nu te aștepți să primesc o străină în casa mea fără să aflu câteva ceva despre ea? În mod normal, debtera cu care te-ai pregătit ar putea să-ți dea o recomandare scrisă, dar presupun că Jember nu ți-a dat așa ceva când te-a azvârlit afară.

Am încremenit. Nu avea de unde să știe că Jember mă dăduse afară.

— Despre ce vorbești acolo?

— Nu ai autorizație, ceea ce înseamnă fie că a refuzat să isprăvească pregătirea cu tine, fie ai plecat. De ce?

— E total irelevant.

— Nu chiar.

Am inspirat și mi-am dorit pentru a suta oară să am libertatea financiară ca să ies valvârtej de aici.

— Hai să spunem doar că părerile noastre nu coincideau.

— Dacă aș fi fost antrenat de cel mai bun debtera încă în viață, nu mi-ar fi păsat că nu avem aceleași perspective. Hai, trebuie să fie altceva la mijloc. Pur și simplu te-ai săturat? Am auzit că e un om dificil, chiar dacă nu ești învățăcelul lui.

— Depinde pe cine întrebi.

— L-am întrebat pe fiecare debtera dinaintea ta. Vrei să-mi spui că ești mai dură decât toți acei bărbați în toată firea?

— Așa sunt femeile de obicei.

Magnus a izbucnit în râs.

— În sfârșit, un strop de sinceritate în casa asta. E bine, pentru că vreau să fii onestă cu răspunsul tău la următoarea mea întrebare.

— Da, domnule.

— Magnus.

Am oftat.

— Da, Magnus.

— Ce-ai face dacă ți-aș cere să mă ucizi?

Am simțit că paralizez. Că nu mai pot respira.

— Poftim?

S-a aplecat spre mine.

— Ai face-o?

Era ceva în expresia lui care mă tulbura profund. Un soi de nerăbdare, un soi de… speranță. Dar, înainte să răspund, ochii lui căprui-deschis s-au luminat.

— Ah, hainele tale.

S-a ridicat — o, Doamne, avea clopoței și la glezne? — și a mers la ușă, unde a luat un teanc de haine împăturite de la femeia obidită de mai devreme.

— Mulțumesc, Saba. Uite, Andromeda, îmbracă-te ca să nu-ți mai fie frig, apoi îți fac turul casei.

Capitolul 5

Când am ieșit pe hol, îmbrăcată într-o pereche de ciorapi lungi de lână, o rochie mai mulată pe talie decât eram obișnuită și un pulover, Magnus mă aștepta. Se uita la pereți și la mâinile Manifestării, care-și lăsaseră amprentele păstoase pe ziduri și pe tavan, ca o mulțime furioasă care încerca să iasă de-acolo.

— Bună dimineața, a zis spre urmele respective, înainte de a se întoarce spre mine. Gata pentru tur?

M-am uitat cu precauție la pereți. Simțisem mâinile acelea aseară. Nu știu exact ce făceau, dar cu siguranță nu-i urau și ele bună dimineața.

— Sunt gata.

I-am înapoiat puloverul, iar el l-a îmbrăcat. Apoi m-a condus de-a lungul coridorului.

Într-o cameră, chestii ciudate cădeau de pe pereți. Valuri stranii pe podea, ca niște picături de apă, în următoarea. O altă încăpere părea acoperită complet nefiresc în funingine.

Toate păreau a fi Manifestări de intensitate medie. Dar, după noaptea trecută și după ce aflasem de cei zece debtera care fuseseră pe aici înaintea mea, era mai bine să nu gândesc în felul ăsta.

— Ar trebui să-ți pui astea în picioare pentru următorul coridor, a zis Magnus, luând o pereche de cizme dintr-un cotlon și oferindu-mi-le.

Apoi a luat o umbrelă mare și a deschis-o.

Cu cizmele largi în picioare, m-am grăbit să țin pasul cu el. Am cotit spre holul următor. Era plin de fulgi sclipitori, ușori ca penele, care cădeau din tavan.

M-am cuprins în brațe și m-am apropiat mai mult de Magnus, ca să încap sub umbrelă. Ninsoarea plutea în jurul nostru în timp ce mergeam, iar stratul de zăpadă gros de câțiva centimetri îmi scârțâia sub tălpi. Voiam să întind mâna, dar nu eram sigură că ar trebui s-o ating. Oricât de frumoasă ar fi o Manifestare, este tot o parte din blestem.

Am lăsat umbrela udă și cizmele în celălalt capăt al holului și am mers mai departe, oprindu-ne în fața unui șifonier imens.

— Toate lucrurile de care ai putea avea vreodată nevoie sunt aici.

Magnus a descuiat șifonierul și l-a deschis, dând la iveală teancuri peste teancuri de discuri de argint, toate cam de aceeași circumferință cu fața mea. Pe unul dintre rafturi erau un coș plin cu mosorele de ață de diverse culori și, lângă el, un ciocan de lipit.

— Dacă ai nevoie de ceva, spune-mi mie sau lui Peggy.

Am strâns din dinți ca să nu oftez de ciudă. Cred că erau acolo sute de discuri. Nu văzusem niciodată atât de multe la un loc. Mi-aș fi putut umple sacul și aș fi putut duce o viață minunată până când aș fi devenit o bătrână căruntă.

Nu-i poți fura argintul, Andi. Te plătește prea bine ca să dispari și să devii o hoață. În plus, te vede Dumnezeu.

Am studiat ciocanul de lipit fără să mă obosesc să-l iau de pe raft. Părea scump, dar mă bazam numai pe aspect, pentru că vârful era cam gros ca să-mi fie de vreun folos. Rămâneam cu al meu. Am pus toate mosoarele din coș pe raft și l-am umplut cu discuri de argint.

— Sunt bune? a întrebat Magnus, privind firele pe care le pusesem deoparte.

— Sunt perfecte, pentru când va veni timpul, am zis, uitându-mă la fiecare disc și căutând imperfecțiuni, înainte de a le așeza în coș. Nu am nevoie de ele pentru niște banale Manifestări.

— Care e cea mai simplă dintre camere, după părerea ta?

— Treptele.

Am probat o pereche de ochelari subțiri de sudură, de culoare neagră, pe lângă ciocanul cel caraghios. Aveau chiar o lupă opțională, dacă învârteai o rotiță. Se păstrează.

— Nu e ceva prezent în mod fizic, ci doar vizual. Cred că i-ai putea spune iluzie. Îm mod normal, asta înseamnă că are o putere mai slabă decât Manifestările care intră în contact cu lumea fizică.

— Întotdeauna m-am întrebat, care e diferența dintre amuleta pe care o vei făuri pentru scări și cea pe care o porți tu?

M-am uitat în jos spre amuleta mea.

— Aceasta reprezintă un scut universal. Mă protejează de blesteme și descurajează Manifestările. Cele pe care le meșteșugesc pentru a exorciza o casă sunt specifice pentru fiecare Manifestare în parte, mai ales ca să le gonească înapoi de unde au venit.

— Hm.

Magnus și-a încrucișat mâinile și s-a sprijinit de perete, cu fața spre mine.

— Cum îți poți da seama care amuletă se potrivește fiecărei camere?

— Vizualizez totul, ca o hartă în mintea mea, dacă are vreo logică.

— Are.

A făcut o pauză scurtă.

— Nimeni nu mi-a explicat atât de bine. Chiar e fascinant când pricep cum funcționează.

— Așa cred și eu.

Am mai pus în coș un ciocănel și un borcan în care păstram cuie, apoi mi l-am agățat de cot. De obicei nu aveam ocazia să explic cuiva meșteșugul meu și conversația îmi făcea plăcere, însă nu știam cum s-o continui.

— Știi, nu trebuie să începi să muncești deocamdată, a zis Magnus. Nu putem semna contractul până când vine Esjay diseară.

Păi, mie chiar îmi plăcea. Acum nu eram sigură că-mi plăcea încotro se îndrepta discuția.

— Mie îmi place să muncesc.

— Da, dar sunt multe alte lucruri pe care le putem face ca să ne distrăm. În plus, până când contractul nu e semnat, sunt ore neplătite. Esjay ar spune că nu e etic. Deși, nu tu spuneai că ai fost dată afară pentru că nu ai respectat etica? Poate că nu te deranjează.

Își încerca norocul. Nu l-am onorat cu vreun răspuns. Dumnezeu mă cunoștea și eu mă cunoșteam și era suficient. Dar într-o singură privință avea dreptate: nu voiam să muncesc gratis. Acest loc trebuia purificat din temelii, și asta repede.

— Cine face regulile aici, tu sau Esjay?

Magnus a amuțit preț de un moment, uitându-se prelung la mine.

— În acest caz, a spus el brusc, te las să te bucuri de munca ta.

S-a răsucit, iar sunetul clopoțeilor de la glezne s-a estompat din ce în ce mai mult, pe măsură ce Magnus s-a îndepărtat pe coridor.

M-am întors la trepte, privind locurile în care apăruseră crăpăturile și mișcarea noaptea trecută. Erau neclintite, ca o șopârlă înspăimântată. Dar se simțea acolo o prezență, lovindu-se aproape

neștiută de amuleta mea, atât de subtilă că aproape o puteam confunda cu bătaia ușoară a inimii mele.

M-am plasat la mijlocul treptelor, așezând coșul lângă mine, și mi-am pus ochelarii de protecție. Am închis ochii preț de o clipă și marcajele din mintea mea au devenit din ce în ce mai clare. Patru margini, fiecare în formă de romb. Șiruri hașurate de-a lungul interiorului. Un design simplu de amuletă, dar meticulos.

Am luat unul dintre discurile de argint din coș și am pornit vârful în formă de rotițe al ciocanului de lipit, aprinzând o mică torță în locul unde majoritatea oamenilor ar fi crezut că e o banală mină de creion.

Aceasta era partea mea preferată.

Am început cu marginile și am mișcat constant vârful aprins, îndepărtând surplusul de argint în bucăți mari. Apoi trebuia să aliniez romburile. Am mânuit ciocanul de lipit puțin mai lent, ca să simt când atingerea corespundea cu semnele de cretă pe care le făcusem în mintea mea, și am tăiat argintul.

Am verificat ca marginile să fie egale, apoi am scos lupa ochelarilor ca să încep hașurarea. X-urile trebuiau să se alinieze și ele, toate de aceeași mărime. O tehnică ușoară, dar tot nu-mi permiteam s-o fac de mântuială. Aceasta era partea care putea strica întreaga amuletă dacă depășeam marginile schiței.

Răul nu reacționa în fața metalului în sine, dar, pe măsură ce sudam, transformând argintul în obiectul pe care acea Manifestare îl disprețuia, crăpăturile din perete au început să protesteze zgomotos sub forma unor vuiete ce ieșeau din amuleta pe care o meșteșugeam.

Mă opream din când în când doar ca să-mi relaxez ochii după efectul lupei și să-mi dezmorțesc degetele.

Aproape am terminat. Doar câteva schimbări…

— Andromeda!

Magnus știa că lucrez. Mă angajase să fac exact lucrul acesta. Orice ar fi voit trebuia să aștepte.

Amuleta era atât de aproape de a fi desăvârșită, încât îmi pulsa în mână și am fost nevoită s-o strâng cu mai multă putere ca s-o țintuiesc locului.

— ANDROMEDA!

Mâna mi-a alunecat, trăgând o linie neagră care n-ar fi trebuit să fie acolo. Am frecat linia cu degetul cel mare, dar era prea profundă ca să poată fi ștearsă.

Acum trebuia s-o iau de la început. Cu un disc nou-nouț. O altă oră de muncă.

Am aruncat amuleta distrusă și am urcat treptele.

L-am găsit pe Magnus în camera lui holbându-se la un sacou întins pe pat. S-a întors spre mine, iar clopoțeii de la încheieturi au zornăit când a ridicat mâinile, nervos.

— Unde erai? Te strig de o oră.

M-am oprit, cântărind avantajele și dezavantajele încercării de a-l corecta în privința perioadei menționate — o oră față de câteva minute, cât fuseseră în realitate — dar nu părea să merite efortul.

— Îți exorcizam casa, domnule.

— Magnus, m-a îndreptat el. Am nevoie de ajutorul tău.

— Cum te pot ajuta?

A ridicat sacoul de lână neagră, cu model argintiu înflorat pe mâneci.

— Ce părere ai despre asta?

Am strâns buzele.

— M-ai luat de la muncă pentru o haină?

Magnus s-a uitat la mine de parcă aș fi vorbit tâmpenii.

— E la fel de important.

— Mi-ai irosit o oră de muncă…

— Cum puteam să irosesc ceva, când am fost în camera mea în tot acest timp, văzându-mi de treaba mea? Răspunde la întrebare și te las să te întorci la mult iubitele tale amulete.

Am inspirat adânc, deși vena de la tâmplă începuse să mi se zbată.

— E frumos.

— Da, dar e potrivit pentru mine?

— Eu… nu mă pricep prea mult la moda masculină. Pentru ce e?

— A fost un cadou de la Kelela.

— Kelela?

— Sora lui Esjay.

— Ah.

— Vin diseară la masă și probabil că ea se așteaptă să port haina.

S-a oprit să cerceteze din priviri sacoul, ținându-l la un braț distanță.

— Nu știu. Ție îți place? Nu știu dacă-mi place culoarea. E atât de… negru.

— Toți din casa asta poartă culori întunecate.

— Serios? Și se presupune că te subțiază, dar, nu știu de ce, pe mine mă face să par bolnav.

Și l-a lipit de trup și s-a postat în fața oglinzii înalte.

— Cred c-ar trebui să-l porți, măcar în seara asta. Ți-a arătat că-i pasă dăruindu-ți-l. Las-o să te vadă îmbrăcat cu el.

S-a uitat îndurerat la sacou, de parcă ar fi voit să facă orice altceva, numai să-l poarte nu.

— Desigur. Ai dreptate.

— Mă-ntorc la munca mea, am zis, îndreptându-mă spre hol, unde puteam fi liberă.

— Vei fi acolo diseară, a spus el, agățând haina într-un cui.

Lipsa îndoielii din vocea sa m-a făcut să strâng din buze.

— Cu ce te vei îmbrăca?

— E ora unu după-amiază. Mai am câteva ceasuri la dispoziție ca să mă hotărăsc.

— Te pot ajuta să alegi ceva. E corect, de vreme ce și tu m-ai ajutat pe mine.

Da, te-am ajutat. Fără să vreau.

— Nu, aș prefera să mă întorc la treburile mele.

— Peggy a spus că nu ai venit cu multe lucruri… Stai așa.

A deschis larg ambele uși ale șifonierului său, rânjind ca un dement.

— Alege ceva de-aici. Apoi Saba le poate modifica pe măsura ta. E foarte rapidă la mașina de cusut.

Am scrâșnit din dinți când a pomenit-o pe femeia aceea răutăcioasă. Nu avea niciun drept să comenteze ce am sau ce nu am eu.

— N-ai auzit ce am spus, domnule? Am spus nu. Nu știi ce înseamnă „nu“?

A clipit spre mine.

— Magnus, m-a corectat el cu calm.

Voiam să-l strâng de gât cu haina aia pe care o ura.

— Trebuie să mă-ntorc la treabă.

S-a repezit după mine, oprindu-se brusc în prag, ca și cum ar fi existat o linie invizibilă care nu-l lăsa să iasă. Bravo! Altminteri l-aș fi pocnit.

— Nu mă pricep deloc la asta.

— La ce anume?

— Să vorbesc cu lumea. Să-mi fac… prieteni.

— M-ai angajat să-ți exorcizez casa. Nu-ți mai bate capul, am zis, și am luat-o valvârtej pe hol.

M-am întors la scări și, deja iritată, am terminat amuleta în patruzeci și cinci de minute. Cred că a fost un nou record de viteză, deși ochii și mâinile nu mi-au mulțumit deloc pentru asta.

Crăpăturile din trepte dispăruseră fără prea multă împotrivire. Am bătut două cuie în balustrada de lemn, am agățat amuleta și am pășit în spate ca să-mi admir opera. O amuletă era gata… Dumnezeu știa câte rămâneau de făcut.

Puteam să exorcizez o altă Manifestare, dar am preferat să petrec puțin timp meșteșugind o amuletă ca să neutralizez frigul din dormitorul meu. Când am terminat, aveam o temperatură tocmai bună să mă îmbăiez și să mă schimb pentru cină.

S-a auzit o bătaie în ușă.

— Cine e? am întrebat.

Niciun răspuns.

Mi-am luat briceagul, lipindu-l de șold ca să-l țin ascuns, și am deschis ușa. Saba era acolo, cu niște haine împăturite în mână. Am deschis mai larg ușa, pitind briceagul în spatele acesteia.

— Magnus a spus că ești rapidă, dar nu credeam că ești atât de rapidă.

Mi-a zâmbit și mi-a întins hainele.

— I-am zis că nu vreau îmbrăcămintea lui.

Saba a clătinat din cap și a despăturit ceea ce ținea în mână, prezentându-mi o rochie albă, cu mâneci lungi și cu un model tradițional al crucii, desenat cu albastru și verde de-a lungul gulerului în jos, pe centrul său. Am atins-o, dându-mi seama că materialul nu era deloc tradițional, ci o țesătură densă de lână. Căptușeala era moale și puțin pufoasă — nu era deloc un material cu care să fiu obișnuită, dar trebuia să recunosc că nu atinsesem o pânză atât de fină în toată viața mea.

— Tocmai ai făcut asta?

A scuturat din cap și și-a lipit mâna de piept.

— E a ta?

A dat din cap că da.

— E… foarte drăguț din partea ta, Saba. E foarte frumoasă.

M-am îndepărtat de rochie.

— Dar dacă Magnus te-a trimis să mi-o dai, i-am spus deja că nu o vreau.

A strâns din buze și sprâncenele i s-au arcuit de parcă ar fi voit să zică Vorbești serios?Apoi a clătinat iar din cap și mi-a întins din nou rochia.

— Mulțumesc.

Avea cearcăne și ochii ei păreau puțin roșii. Eram sigură că plânsese. Nu credeam să nu aibă Magnus vreun amestec în privința rochiei, dar nu mai conta dacă exista posibilitatea evidentă ca Saba să fie pedepsită dacă eu nu o acceptam.

Cui îi pasă ce pățește ea, Andi?

Și, la urma urmelor, era doar o rochie. O rochie de care aveam nevoie, dacă urma să particip la cină, așa cum poruncise el. Ar fi fost o prostie să nu o primesc.

Mi-am înfipt briceagul în perete, acolo unde nu ajungea privirea fetei, și am luat rochia din mâinile ei. Degetele ni s-au atins și am simțit cum mă străbate un fior.

— Ai mâinile foarte reci. Vrei să te încălzești puțin în camera mea? E mai cald decât în restul casei.

Expresia ei încântată s-a stins și s-a îndepărtat cu spatele, făcând o reverență politicoasă înainte de a dispărea în grabă pe coridor. Am urmărit-o cum pleacă și apoi m-am încuiat din nou în odaia mea, admirând rochia. Cusută îngrijit, în culori vii, și impecabil de albă ca laptele. Mirosea a miere și a migdale. Era a Sabei, dar oare fusese purtată vreodată?

M-am dezbrăcat și mi-am pus rochia peste ciorapii de lână, admirându-mă în oglinda generoasă. Saba era mai înaltă decât mine cu cel puțin cincisprezece centimetri, dar mi se potrivea perfect, mai largă în jurul trupului, adunată la mâneci. Mă cam încingeam în camera mea călduroasă, ceea ce însemna că probabil era perfectă pentru aerul rece din restul casei.

Dar asta nu însemna că urma să ies din această încăpere mai devreme decât era necesar.

Capitolul 6

Aroma fripturii bogate în condimente m-a făcut să ameţesc de foame înainte chiar de a ajunge la baza scărilor. Mi-am dat seama că nu mâncasem de prânz. Corpul meu era atât de obişnuit cu foamea, încât nici măcar nu observasem.

În timp ce coboram treptele, i-am auzit pe Esjay şi Peggy salutându-se. Glasul lui Peggy era mai prietenos decât îl auzisem vreodată. M-am întrebat dacă se prefăcea sau chiar era o fiinţă veselă care nu agrea sărăntocii.

Stăteau în vestibul, alături de o fată pe care nu o întâlnisem niciodată. Părea la fel de impecabilă şi de elegantă ca Esjay, îmbrăcată în haina ei verde şi sofisticată de lână. Avea rotunjimi ample, plinuţă şi delicată în acelaşi timp. Purta părul lung, ondulat şi… albastru. Dar culoarea nu arăta ciudat la ea — se potrivea perfect cu pielea ei închisă la culoare şi-i sporea frumuseţea, nu distrăgea atenţia. Era aproape intimidant cât de frumoasă şi stăpână pe sine era femeia asta.

Aveam senzaţia că armele acestei lumi erau diferite de armele celei în care crescusem eu. Acolo era vorba despre camuflaj, cuţite, pumni. Brutal, dar sincer. Aici domina animalul cu cel mai spectaculos aspect. Nu trebuie să fii masiv ca să ocupi spaţiul, aşa îmi spunea întotdeauna Jember, lucru pe care o persoană înaltă îl putea afirma cu uşurinţă. Dar cineva îi dăduse probabil acestei femei acelaşi sfat. Pusese stăpânire pe tot spaţiul pur şi simplu prin apariţia sa.

Eram mai recunoscătoare decât oricând pentru rochia Sabei.

Ea a fost prima care m-a remarcat stând pe scări şi am simţit că mă copleşesc foarte multe emoţii. Surpriză, observare amănunţită, scepticism. Şi altceva. Ceva care semăna cu — mă rog, dezgust pare un termen dur, dar era cel mai corect.

Nu împărtăşea o părere mai bună despre mine decât Peggy.

— Andromeda.

Esjay a întins mâna spre mine, ca şi cum ar fi voit să mă primească în micul lor cerc de snobi.

— De unde ai luat rochia asta? a întrebat Peggy, măsurându-mă din priviri, din cap până-n picioare.

— N-am furat-o, am zis, iar ea a dat dovadă de suficientă umanitate încât să se înroșească în obraji de rușine și să plece valvârtej.

— Tu ești noua debtera? a spus femeia în haină verde, lipindu-mi mâna de piept. Am ajuns să angajăm copiii străzii?

— Kelela, a dojenit-o Esjay. Andromeda este majoră. E profesionistă.

— Chiar așa? Pentru că sprâncenele ei urlă ca din gură de șarpe după niște ceară fierbinte.

— Kelela.

— Iartă-mă, dragă. Cred că e o schimbare plăcută față de toți moșnegii pe care a trebuit să-i distrăm până acum.

Și-a mutat privirea la mine, încercând să-mi arunce un zâmbet care cu greu părea autentic.

— Ai numele unei frumoase prințese care a fost înlănțuită de o stâncă?

Esjay părea curios în cel mai politicos mod, dar Kelela mă punea la încercare. Râdea de mine. Știa că nu sunt frumoasă, după cum nu sunt nici de neam regesc. După părerea ei, eu nu reprezentam nimic. Din fericire, nu mai trebuia să am de-a face cu ea după seara asta, așa că m-am resemnat și am răspuns:

— Am numele unei plante[1].

Nu că asta ar fi fost adevărat. Nu știam dacă primisem acest nume de la femeia care mă purtase în pântec sau de la Jember, dar nu conta — era un simplu nume. Puteam să mă mut mâine în alt oraș și să-l schimb, oricum nu i-ar fi păsat nimănui.

Kelela a ridicat din sprâncene.

— Superb.

În jurul nostru, podelele și zidurile au început să scârțâie și să vuiască haotic, ca o căruță plină cu oale și tigăi care se rostogolea peste niște pietre. Amuleta mea vuia și ea, și am descoperit Manifestarea cu ochii mei, pornind dinspre peretele interior și îndreptându-se spre cel exterior. S-au auzit niște zgomote îndepărtate, ca niște vase de lut sau de sticlă care zăngăneau, zgâlțâite de la locurile lor. Apoi a dispărut. Era o Manifestare de care urma să ne descotorosim cu greu, dacă avea de gând să vină și să plece atât de repede.

Kelela a strâns din buze.

— Ai fost aici toată ziua și încă n-ai făcut nimic în privința asta?

Am mijit ochii, dar, înainte să apuc să răspund, glasul lui Magnus s-a auzit de după colț.

— Ați terminat cu politețurile? Mor de foame.

Nu s-a ridicat să ne salute și nici măcar nu și-a înălțat privirea.

— Mă bucur să te văd, Kelela. Esjay, a zis el, reușind să pară mai sincer după vorbă decât după gesturi. Cum e vremea astăzi?

Esjay a tras scaunul din dreapta lui Magnus, iar Kelela s-a așezat, ca o cloșcă ce încerca să-și găsească locul.

— Trăiești într-unul dintre cele mai fierbinți locuri din lume, Magnus.

— Atunci de ce aici este atât de frig? a întrebat Kelela. Când avem o debtera atât de pricepută printre noi?

Numărul persoanelor nesuferite care încăpeau într-o singură casă începea să pară total nerealist.

Înainte să mă așez, Esjay mi-a tras scaunul de vizavi de Kelela. Ultimul lucru pe care mi-l doream era să stau lângă Magnus sau vizavi de iubita lui cea elitistă, dar mi s-a părut nepoliticos să refuz, când era evident că Esjay era singura persoană din încăpere cu intenții bune.

— Mulțumesc, am zis, așezându-mă.

Un castron a trecut de la unul la altul pentru a ne spăla pe mâini și apoi toată lumea s-a servit din platoul uriaș aflat în mijlocul mesei. Din fericire, cina nu semăna deloc cu terciul pe care-l primisem de dimineață. În schimb, erau multe bunătăți din care fuseserăm serviți seara trecută.

Îi auzeam vag pe ceilalți trei trăncănind, dar eu nu mă puteam concentra decât la a mânca. Am rupt o bucată mare din lipia încă fierbinte, proaspăt scoasă din cuptor, și mi-a lăsat gura apă imediat. Apoi am luat o bucată mai mică s-o înmoi în niște tocană de vită cu orez condimentat, îndesându-mi-o în gură și aproape leșinând de plăcere în timp ce o mestecam. Carnea de vită era fragedă, iar untul încins mi se scurgea pe gât încă de la prima îmbucătură. Mirodeniile exact cât trebuie de picante îmi furnicau limba. Nu era niciun fir de nisip sau noroi, doar semințe și condimente. Am oftat de plăcere, mestecând pe îndelete. Seara trecută îmi fusese prea foame ca să mă bucur de mâncare. Cina aceea fusese ca un colac de salvare. În seara asta, în schimb, era o experiență divină.

— Mă bucur că-ți place mâncarea mea, Andromeda, a spus Magnus, cu un zâmbet vag pe chip.

— Biata fată, a zis Kelela, strecurându-și în glas un soi de falsă simpatie. Te îndopi de parcă n-ai mai fi mâncat nimic în viața ta.

— E un compliment adus bucătăresei, a spus Esjay, înghițind înainte de a continua. Peggy se pricepe de minune la gătit. Simt că e cea mai bună hrană pe care am mâncat-o toată ziua.

Peggy pregătise asta? Nu-mi prea venea să cred. De dimineață făcuse terciul, dar nu era capabilă de așa ceva. Era o ființă morocănoasă și aproape lipsită de suflet, și în mod cert nu ar fi fost în stare să dea gust mâncării nici dacă o plăteai.

— Ești fie mai tânără decât credem noi, fie subnutrită, a zis brusc Kelela, fără urmă de îndoială. Nu poți avea mai mult de optsprezece ani.

Trece un moment până îmi înghit îmbucătura uriașă — nimeni n-o să mă convingă să nu mănânc tot ce am în farfurie.

— Ba pot, zic eu direct.

— Totuși, ești incredibil de tânără ca să fii debtera practicantă. Nu poți avea suficientă experiență ca să fii bună.

Esjay și-a pus mâna în trecere peste mâna surorii sale.

— Andromeda are un curriculum vitae excelent, Kelela. Dacă ar fi ajuns pe lista oficială, ar fi fost prima debtera pe care aș fi contactat-o.

Mi-a zâmbit, de parcă mi-ar fi făcut un compliment.

— Nu e pe lista oficială?

Kelela a mijit ochii spre mine, cu o expresie șocată la fel de falsă ca părul ei.

— Deci, nu ai autorizație?

Bietul, dragul de Esjay, cu blestematele lui de intenții bune. Nu făcuse altceva decât să-i pună la dispoziție Kelelei și mai multă muniție împotriva mea.

— Talentele mele vorbesc mai clar decât o bucată de hârtie. Magnus poate confirma în legătură cu scările pe care le-am purificat după-amiază.

— Încă trebuie să văd ceva cu adevărat remarcabil, a zis Magnus, dărâmând o lumânare de pe masă, ca o mâță care imploră atenție.

Simțeam cum mi se zbate vena de la tâmplă.

— Ai început să lucrezi deja? a întrebat Esjay, ștergându-și mâna pe șervețel. Nu am trecut împreună prin contract.

— L-am citit aseară, am răspuns, uitându-mă în jos la lumânarea răsturnată de Magnus.

Era încă aprinsă, dar flacăra stătea pe fitil, respingând parchetul. Presupun că nu era cel mai ciudat lucru pe care-l văzusem în casa asta.

— Sunt de acord cu termenii contractului.

— Cred că ai mare nevoie de slujba asta, a zis Kelela.

Magnus a rânjit și s-a uitat în gol. Esjay părea singurul care ratase nuanța sarcastică.

— Ce onoare să fii aleasă să te pregătești cu Jember.

Nu atât aleasă, cât mai degrabă cumpărată era răspunsul corect, dar oferea mai multe informații decât ar fi meritat bogătașii ăștia snobi.

— O adevărată onoare. E cel mai bun dintre toți.

— De-abia aștept să-l întâlnesc și să-l întreb câteva lucruri. Tot încerc să-l invit la cină, dar nu pot să intru în vorbă cu el nici înainte de serviciul de la biserică, nici după.

De ce ai vrea să-ți petreci vreun strop de timp cu drogatul ăla lipsit de suflet? Un alt răspuns lipsit de suflet pe care nu voiam să-l împărtășesc cu ei.

— Debtera lucrează seara de obicei.

— A refuzat să-mi exorcizeze casa, a zis Magnus. De ce oare? Adică știu de ce, dar vreau să aud ce părere ai tu.

Habar nu am. Nu ne vedem deloc.

— Nu-i plac foarte mult misiunile pe termen lung. Înseamnă prea multă socializare.

— Nu acesta e motivul, a mormăit Magnus.

— L-am auzit cântând la biserică deunăzi, a zis Kelela.

A spus asta pe un ton arogant, de parcă fusese un concert privat, nu o slujbă obișnuită.

— Nu mi se pare deloc timid.

— Nu e timid, am zis. Doar că nu are răbdare cu oamenii.

— Mai ales cu tine, din câte se pare.

— Surioară, a avertizat-o Esjay. Fii drăguță.

— Cine ți-a făcut amuleta? am întrebat-o, dornică să schimb subiectul. E o treabă de mântuială. Mă mir că nu te-a omorât deja ceva din casa asta.

Kelela a ridicat iute amuleta ca s-o studieze, iar eu mi-am îndesat o grămadă de orez în gură.

Știam că meschinăria e o strategie jalnică de supraviețuire — la care trebuia să renunț, în ciuda invidioasei iritate, cu păr albastru, din fața mea.

Și urma să o abandonez. După această cină.

— Azi am găsit un citat interesant încercuit, a spus Magnus. „Am fost atâția ani domn, încât vreau să rămân pe mai departe, sau cel puțin să nu intru la stăpân.“[2]

— Ce poetic, a gângurit Kelela.

Am strâns din buze în fața reacției ei.

— Pare puțin amenințător.

— E un citat din Dracula, cartea lui Bram Stoker, a spus Kelela.

Și-a rezemat bărbia în palmă și a zâmbit răutăcios spre mine.

— Nu te omori cu cititul, nu-i așa? Ah, scuze. Știi să citești?

Snoabă caraghioasă.

— De fapt, citesc în câteva limbi. Unul dintre avantajele de a crește într-o biserică.

Kelela a oftat extrem de ușor, cât să-mi dau seama că am câștigat.

— Kelela, a zis Magnus, ridicându-se și dezmorțindu-se, hai să ne facem siesta undeva.

Kelela și-a desprins uitătura răutăcioasă de la mine, a dat ocol mesei și l-a luat de mână fără să mă mai privească.

L-am auzit vag pe Esjay spunând ceva, dar timpanele îmi zvâcneau din pricina bătăilor inimii care mi se suise în gâtlej. Dacă ceilalți debtera nu plecaseră din cauza muncii grele, acesta era motivul, în mod categoric. Toți cei din casă fie erau nepăsători, fie erau nebuni.

Poți pleca chiar acum, Andi. Nici nu vor observa că ai plecat. Toți banii din lume nu merită toată bătaia asta de cap.

— Andromeda, a spus Magnus. Vino cu noi.

Voiam să-l pocnesc pe Magnus cu ceva în cap. Măcar o dată, să scap de obsesia asta. Nu era atât de corpolent. Era mai înalt decât mine, dar nu cu mult mai solid. Nu era foarte puternic din câte văzusem, judecând după felul în care stătuse toată seara ghemuit în scaunul său. L-aș fi putut pune cu ușurință la pământ. Dar putea fi riscant să-l lovesc, pentru că era omul care trebuia să mă plătească.

Doar așa ai voie să te comporți cu clientela. Zâmbește și strânge din dinți până când termini treaba.

I-am urmat pe Magnus și pe Kelela afară din salon. Am înaintat de-a lungul coridorului, ajungând într-o sală de jocuri. Dar, în loc să joace biliard sau darts, Magnus s-a dus direct la canapeaua de lângă șemineu. Kelela s-a așezat lângă el fără să întrebe. Eu, în schimb, am luat loc într-unul dintre cele două fotolii de vizavi de ei, ca și cum măsuța de cafea putea juca rolul unei bariere între mine și cele două personaje enervante din încăpere.

Cred că Magnus nu se sinchisea prea mult de ceremonia cafelei, deoarece era deja fiartă și așezată pe masă. Însă ceremoniile însemnau totodată apropiere și nici de asta nu părea să se sinchisească prea tare. A luat un pachet de cărți de pe masă, iar Kelela a turnat cafea.

— Noua noastră musafiră ar trebui servită prima, a spus el, amestecând cărțile.

A urmat un scurt moment de tensiune sufocantă înainte ca ea să-mi întindă ceșcuța de cafea.

— Deci, cu ce se ocupă debtera, în afară de dezlegarea blestemelor? a întrebat Kelela și, pentru prima oară, aproape că am zărit o rază de umanitate în privirea ei. Prezici viitorul?

— Debtera nu practică magia neagră, am zis.

Raza s-a stins aproape instantaneu.

— Poate că prezic și viitorul, dar tu ai fost dată afară prea repede și n-ai apucat să înveți.

Magnus a tăiat cărțile cu o mână, mutând partea de sus a acestora în partea de jos cu o mișcare rapidă, fără să-și desprindă ochii de la ele.

— Ce anume ai vrea să spună dacă ar putea prezice viitorul, Kelela?

— Că voi avea un soț bogat, desigur, a zis Kelela.

— Fratele tău e destul de bogat.

— Am douăzeci de ani, nu pot rămâne pentru totdeauna în grija lui. Am nevoie de un soț bun, bogat și generos.

Când a spus asta, a strâns brațul lui Magnus.

— Care să se îmbrace frumos și să mă adore.

— E ușor de găsit, a spus Magnus.

Își ținea privirea spre cărțile sale, dar pe buze i se înfiripase un zâmbet subțire.

M-am lăsat pe spate în scaun. Flirtul lor ajunsese să fie obositor. Enervant. Și poate puțin stânjenitor, dacă era să fiu sinceră cu mine însămi. Devenisem oarecum tentată să mă ridic și să mă duc s-o caut pe Saba — ea ar fi fost o companie mult mai plăcută decât aceasta. Dar nu puteam să plec de la prima cină de la angajarea mea. La următoarea, puteam să găsesc un soi de scuză. Dar deocamdată n-aveam încotro — trebuia să rânjesc și să îndur.

— Ești prea drăguț, a zis Kelela, trecându-și mâna peste brațul lui.

Și asta mă enerva, deși nu știam să spun exact de ce.

— Nu-ți place haina aceasta, Andromeda? Am făcut-o pe comandă. Magnus adoră modelele neconvenționale.

— E frumoasă, am zis.

Magnus a ridicat dintr-o sprânceană, iar pe mine m-a pufnit râsul înainte să mă pot abține. Kelela m-a privit bănuitoare.

— Chiar și fără haină, e cel mai chipeș bărbat din țară.

M-am sucit pe scaun, tentată să mă ridic în picioare și să plec, dar hotărâtă să stau locului.

— E o afirmație cam îndrăzneață, nu crezi?

În cele din urmă, Magnus a ridicat ochii, țintuindu-mă cu privirea.

— Nu crezi că sunt chipeș, Andromeda?

— N-am remarcat, domnule.

Magnus ținea cărțile între degetul mare și cel mijlociu, apăsându-le cu arătătorul. La auzul vorbelor mele, a apăsat prea tare și cărțile s-au risipit pe podea. Mi-a aruncat o privire pe jumătate amenințătoare, pe jumătate mirată. Pe de altă parte, Kelela părea ușurată.

— Un comportament foarte profesionist, Andromeda. Esjay zicea că nu e etic să…

— Cum adică „n-ai observat“? a întrebat Magnus.

— Adică frumusețea nu are mare importanță, am spus.

Dacă ar avea, n-ai angaja pe cineva atât de șters ca mine să-ți salveze casa…

— În plus, e ceva subiectiv, am adăugat. Ce ți se pare ție frumos poate să nu fie frumos pentru mine.

— Atunci, ție ce ți se pare frumos? a întrebat el, lovind cărțile de joc cu piciorul.

Privirea lui acum era fixă…

— Dacă eu nu?

— Felul în care amestecai cărțile acum câteva clipe, am spus, făcând un semn din cap spre cărțile de pe jos.

A ridicat din sprâncene curios, așa că am continuat:

— Viteza și precizia. Mișcări simple, dar pline de încredere. E o anumită frumusețe în genul acesta de abilitate.

— Ca tine, când îți meșteșugești amuletele.

Și dintr-odată, înțelegerea parcă și-a făcut loc între noi.

— Debtera dinaintea ta pierdea mult timp făurind fiecare amuletă, m-a lămurit el.

— Și totuși, am zis, tachinându-l, n-ai văzut nimic remarcabil.

Magnus a zâmbit. Kelela l-a prins de braț, aruncându-mi o privire ucigătoare.

— Dumitale ce anume ți se pare frumos, domnule? am întrebat.

— Magnus, m-a corectat el și, nu știu de ce, tonul lui lipsit de dojană m-a făcut să mă înfierbânt în obraji. Ce mi se pare mie frumos?

Un zâmbet i-a apărut în colțul gurii. Privirea lui era mai fixă decât oricând.

— Contactul vizual.

— Magnus, a spus Kelela, ridicându-se repede și luându-l de braț. Mă mai desenezi? Nu m-ai mai desenat de multă vreme.

— Te-am desenat acum trei zile, a zis el, dar a lăsat-o să-l conducă fără să se împotrivească.

Am așteptat până când s-au îndreptat spre un fotoliu în care Kelela să poată poza, înainte de a ieși în tăcere din cameră.

[1] Andromeda polifolia — ruginare sau rozmarin de baltă. (N.t.)

[2] Bram Stoker, Dracula, traducere și note de Ileana Verzea și Barbu Cioculescu, Art, București: 2019. (N.t.)

Capitolul 7

Îmi venise menstruația în ziua în care împlinisem doisprezece ani. Îmi amintesc, pentru că aveam niște crampe îngrozitoare în coapse și-n stomac. Pur și simplu, îl imploram pe Dumnezeu să nu mă lase să mor. Nu știam altă cale de a gestiona situația — subiectele de natură sexuală, ca regulă culturală, nu se discutau în afara casei fără a te face de rușine, așa că în oraș nu exista nicio femeie la care m-aș fi putut duce să-i cer ajutorul. Nu aveam decât să-l aștept pe Jember să vină acasă, înfigându-mi ca o tâmpită o sticluță în mine ca să strângă sângele și ca să nu distrug tot ce era din pânză în pivniță.

Jember nu clipea când se întâlnea cu cele mai oribile Manifestări, dar, când m-a văzut chircindu-mă într-un colț, a devenit cenușiu la față. M-a pus să-mi scot sticluța și m-a prins de bărbie cam prea violent — rara atingere a mâinii sale înmănușate m-a luat prin surprindere.

— Nimic nu trebuie să intre aici, a zis el. Înțelegi? Nimic și nimeni.

Mi-a dat una dintre pastilele lui de durere. Medicamentele m-au făcut să dorm până dimineață.

Nimeni, spusese el. Habar nu aveam ce vrea să spună, la momentul respectiv. Jember era ființa cea mai lipsită de sexualitate pe care o cunoscusem vreodată. Nu putea să atingă direct pe altcineva, nici măcar peste haine. Nu comenta nimic despre înfățișarea cuiva, nu se uita la femei în vreun fel sau altul, nu vorbea niciodată despre dragoste și dorință. Și, pentru că el era singurul exemplu pe care trebuia să-l urmez, nici eu nu mi-am urmat emoțiile romantice, deși le-am simțit puțin. La urma urmelor, nu contau pentru mine. La urma urmelor, eram atât de implicată în lucrul Domnului, că nici nu mă gândisem prea mult la posibilitatea de a avea o relație.

Asta până azi. Când mă uitam la Magnus și la Kelela giugiulindu-se pe canapea, simțeam junghiul unui lucru care-mi lipsise.

Nu era gelozie — ar fi creat o poartă de intrare pentru Marele Deochi. Ci ceva mai profund și mai rău, pentru că respinsesem acea

emoție de atâta vreme.

Dorința de a fi iubită.

Nici n-a mai trebuit să întreb cine e, când am auzit o bătaie în ușă, de vreme ce odată cu ea s-a auzit și clinchetul clopoțeilor. Mi-am strâns pătura peste umeri ca să-mi acopăr cămașa de noapte pe care mi-o oferise Saba. Am dat la o parte scaunul pe care-l folosisem ca să baricadez ușa și am deschis-o. Magnus era acolo, îmbrăcat într-un halat pufos, cu șlapi, ținând în mâini ceea ce părea o cutie frumoasă de bijuterii.

— Te-ai retras devreme în seara asta, m-a acuzat el.

— Eram obosită, am spus, trăgându-mi și mai strâns pătura în jurul trupului.

— Mă aștept să vii lângă mine în fiecare seară, după cină. Mai ales dacă avem musafiri.

— Corect, e una dintre regulile tale.

A zâmbit ușor, cu subînțeles.

— Înveți surprinzător de greu, Andromeda.

— Învăț repede, am zis, prea sleită de energie ca să mă abțin de la a spune ceva caustic. Mă supun cu greu.

Am amuțit amândoi, preț de o clipă. Fără a rosti vreun cuvânt, mi-a întins cutia.

— Ce e aici? am întrebat, îndepărtându-mă.

— O ofertă de pace.

A trebuit să-mi reamintesc că mă aflam într-o casă maiestuoasă, nu la colț de stradă. Oamenii bogați nu-ți înmânau pur și simplu lucruri furate ca să țină autoritățile departe de ei… nu-i așa?

Am luat cutia și am deschis capacul, și ceea ce era înăuntru era mai bun decât bijuteriile. Erau ciocolățele. Felul acela scump, pentru cunoscători, făcute în casă cu mare grijă. Două rânduri de câte patru ciocolate stăteau pe locurile lor, iar poleiala aurie a fiecăreia se sprijinea de căptușeala roșie a cutiei.

Găseai lucrurile astea doar în marile orașe, făcute de oameni care erau pregătiți în marile orașe.

— Pentru mine?

Le-am strâns mai tare în brațe. Mi se părea că e un păcat să le țin în mâini, dar ar fi fost mult mai rău dacă le-aș fi scăpat.

— Nu le pot primi.

— Când voi împlini douăzeci și unu de ani, voi moșteni cea mai mare fabrică de ciocolată din lume, a spus el, ridicând din umeri. Plâng cu lacrimi cu ciocolată de când m-am născut.

Am închis ușor cutia decorativă. Fața mi se îmbujorase. Oare nu cumva… mă înroșisem? Din cauza celor opt bucăți de ciocolată? Adună-te, Andi.

— Nu știam că tatăl tău e fabricant de ciocolată. Cred că ai avut o copilărie amuzantă.

— Da, mă rog, a plecat când aveam cinci ani, deci…

Magnus și-a dres glasul.

— După ce ai ieșit de la mine din cameră în după-amiaza asta, l-am rugat pe Esjay să ia astea de la furnizorul meu privat. Nu i-am spus că sunt pentru tine. Eu…

S-a tras de cordonul halatului cu ambele mâini, răsucindu-l.

— Nu voiam să creadă că mai aveam puțin și mai alungam o debtera.

— N-ai de ce să-ți faci griji că m-ai putea alunga.

— Da, desigur, îți sunt client.

— Exact. Și toată viața a trebuit să mă descurc cu oameni mult mai dificili decât tine.

A râs ușor — un sunet ciudat, inegal — și apoi a revenit la grimasa lui preocupată, de parcă nu mai exersase de mult fericirea.

— Mă îndoiesc foarte mult.

Niciunul n-a mai spus ceva.

— Mulțumesc pentru ciocolată și… ăăă, Magnus, am zis în cele din urmă, închizând capacul și ținând cutia aproape de mine.

— Mulțumesc, a repetat el, ca și când nu mi-ar fi auzit cuvintele.

Apoi, în cele din urmă, pentru prima oară de când am deschis ușa, și-a luat inima în dinți și s-a uitat la mine. Mă privea timid, dar plin de speranță.

— Cu mare plăcere, Andromeda.

S-a legănat pe tălpi și, preț de o clipă, am crezut că voia să plece. Dar m-a privit prelung, apoi a lăsat din nou ochii în jos.

— Noapte bună, a zis și a plecat brusc din cadrul ușii.

— Noapte bună, am răspuns, atât de lent, încât el închisese deja ușa camerei sale când mie mi-au ieșit cuvintele de pe buze.

Capitolul 8

Noaptea trecută mă umpluse de speranță. Magnus era un om dificil, dar măcar avea inimă și conștiință. Cel puțin era uman. Poate că perioada pe care o voi petrece muncind aici nu va fi atât de tristă pe cât credeam.

Am ieșit din cameră cu o energie reîmprospătată și am găsit-o pe Emma la baza scărilor.

— Ah, slavă Domnului.

Emma a bătut ușor în balustradă, uitându-se peste umăr, de parcă i-ar fi fost frică să n-o surprindă cineva discutând cu mine.

— Știu că ai o grămadă de lucruri de care trebuie să te ocupi, dar camera asta reprezintă o urgență.

Mi-am mușcat limba ca să n-o contrazic. Oamenilor care aveau Manifestări în casă toate încăperile li se păreau urgențe. Dar oricum nu aveam ceva mai bun de făcut.

— Ia-o înainte, am zis.

Emma a zâmbit ușurată.

— Chiar aici e, a spus ea, arătând pe hol, dar mergând în urma mea. Deci, cum te acomodezi la noi?

— Foarte bine, să fiu sinceră.

— Serios? N-ai încălcat niciuna din zecile de reguli?

Emma a râs. Regulile erau mai degrabă enervante decât amuzante, dar am zâmbit ca să nu se simtă singură.

— Sunt niște prostii. O pierdere de vreme, dacă mă-ntrebi pe mine.

Și-a prins brațul de al meu, iar eu am strâns din buze, împotrivindu-mă dorinței de a mă smulge din strânsoarea ei.

— Singura regulă pe care trebuie s-o știi e că Magnus e nebun de legat și ar fi bine să-l ocolești cât poți de mult.

— E puțin excentric, am zis, ridicând din umeri.

— E nebun, cum era și taică-său, a spus Emma. Peggy a zis că blestemul îl face să fie așa, dar și eu aș fi la fel de nebună dacă mi-aș petrece mai mult timp în preajma lui ca să fiu sigură.

Am trecut peste un covor despre care puteam să jur că ieri nu fusese pe coridor, și am ocolit o măsuță despre care eram convinsă că nu se aflase nici ea acolo. Obsesia redecorării nu ajungea pentru

a eticheta pe cineva drept „nebun“, dar cu siguranță era ceva puțin… ciudat.

— Presupun că-s două reguli, a continuat Emma. Stai departe de Magnus și nu ieși noaptea.

— Pe a doua am priceput-o.

— Asta e cea mai importantă.

S-a oprit brusc și, când m-am uitat la ea, am văzut-o încruntându-se. Din ochi îi izvorau lacrimi.

— Dacă nu sunt atenți, oamenii dispar din casa asta.

— Disp…

Singură.

Cuvântul mi-a gâdilat auzul ca o șoaptă și m-am oprit și eu.

— Poftim?

— Dispar, a repetat Emma. Sunt de negăsit.

— Nu, adică…

Ești singură.

Un fior mi-a străbătut brațele și picioarele deja înghețate, iar cuvintele mi-au atras privirea spre debaraua lângă care ne opriserăm. Amuleta îmi zvâcnea ca o inimă care bate.

— Casa asta îmi ridică părul în cap, a zis Emma, făcându-mi semn să mă grăbesc.

M-a condus într-una dintre încăperile pe care le văzusem în timpul turului de prezentare a castelului — goală și murdară de funingine.

— Asta e.

A întins mâna spre șemineul pe care Tom îl curăța cu o perie aspră.

— Pacostea vieții mele.

— Un coș murdar de fum? am întrebat și am văzut cum umerii lui Tom se zgâlțâie de râs.

— Nu înțelegi, a zis Emma, e murdar în permanență. Și, când e murdar, fumegă. Și trebuie să-l curățăm, știind că se va murdări la loc cât se poate de repede.

— Nu e nimic în această încăpere, de ce trebuie aprins focul?

— Toate trebuie aprinse, tot timpul. Altfel ar fi prea frig în casă.

Am simțit zvâcnirile accentuate ale Manifestării când am intrat în încăpere, dar m-am apropiat oricum. Aceasta nu-mi făcea amuleta să pulseze, așa că părea clar că nu era foarte amenințătoare. O bătaie de cap, în cel mai rău caz.

Am îngenuncheat în fața șemineului murdar, iar Tom s-a îndepărtat puțin ca să-mi facă loc. Nu mă mai uitasem niciodată înăuntrul unei șemineu… ca să fiu sinceră, așa că n-aș fi putut spune exact dacă era ceva în neregulă în cazul în care nu simțeam zvâcnirile.

— E imprevizibilă, a spus Tom, scărpinându-și unul dintre perciuni și murdărindu-și obrazul cu mâinile negre de funingine. Uneori se întâmplă când casa începe să huruie, uneori se oprește singură. Fără nicio zgâlțâială, fără niciun zgomot, fără niciun avertisment. Singura cale sigură de a nu se face murdărie e să curățăm de îndată ce termină cu funinginea, dar…

A ridicat privirea spre Emma, aruncându-i un zâmbet liniștitor.

— Nu suntem foarte mulți angajați în casă, așa că nu putem face întotdeauna curat.

— Nu suntem foarte mulți? a întrebat Emma, înfigându-și atât de adânc mâinile în buzunarele șorțului, încât am crezut c-o să le rupă. Suntem tu, eu, Peggy și Andromeda — dacă rămâne. Bietul Edward a dispărut.

— A plecat, a spus Tom, cu un oftat obosit.

— Niciunul dintre cai nu lipsește. Nu și-a împachetat lucrurile. Și-ți închipui că un bătrân fragil ar ieși de unul singur în deșert? A dispărut, precum ceilalți.

— Unde dispar cu toții? am întrebat.

— Tom crede că pleacă pentru că nu mai pot suporta să stea aici, a pufnit Emma.

Tom a ridicat din sprâncene spre ea.

— Mai bine decât să cred că sunt ținuți undeva prizonieri, pentru a fi eliberați când blestemul va fi dezlegat, ca în nu știu ce basm tâmpit cu zâne.

— Hai s-o întrebăm pe Andromeda ce părere are.

S-au uitat amândoi la mine, în căutare de răspunsuri, în timp ce-mi doream să mă cațăr pe coșul de fum și să dispar. În schimb, am spus liniștită:

— Voi cerceta.

— Uite, ai văzut?

Tom s-a ridicat în picioare și a sărutat-o pe Emma, lăsându-și amprentele înnegrite pe fața ei, acolo unde a mângâit-o pe obraji.

— De ce-ți faci atâtea griji? Lasă-i pe profesioniști să aibă grijă de lucrurile astea.

Emma a murmurat ceva ce n-am auzit, pentru că un vălătuc de pudră neagră a țâșnit din măruntaiele vetrei. S-a învârtejit în jurul scutului invizibil al amuletei mele, învăluindu-mă în întuneric. Am privit cum praful este respins de scutul meu și am zâmbit… părea o reacție teribil de neadecvată în fața unei Manifestări, dar nu m-am putut abține. Uneori bucuriile simple sunt toată bogăția unei fete.

Undeva, în interiorul norului, Emma a țipat iritată și amândoi au început să tușească. Am lăsat norul negru să se risipească, apoi am ieșit pe coridor, unde i-am găsit pe amândoi, încercând din răsputeri să-și șteargă fețele cu hainele lor murdare.

Ar fi fost o amuletă ușor de făcut, dar, sincer, eram mult mai interesată de cămara pe lângă care trecuserăm ca să ajungem aici. Așa că am închis ușa și am zis:

— Vă recomand să păstrați distanța față de încăperea asta, deocamdată. Va trebui să ne descurcăm aici fără foc.

— Lui Peggy n-o să-i convină, a zis Emma.

— Păi, atunci să se facă ea debtera și s-o purifice singură.

Emma și Tom s-au uitat unul la celălalt. Uimirea de pe chipurile lor s-a transformat în zâmbet.

— Ți-am zis eu că e aleasa, a spus Tom, îmbrățișând-o pe Emma.

— Bine, nu te mai lăuda atât, a zis Emma, deși surâdea larg. Haide, funinginea asta îmi irită ochii.

Și au dispărut pe coridor, spre camerele lor, am presupus. Am așteptat până când au cotit ca să mă întorc la șifonier. M-am uitat la ușa închisă și am ascultat atent. Și am auzit-o — o răsuflare ca o șoaptă, ce venea de dincolo de prag.

Am deschis ușa și m-au întâmpinat niște pânze de păianjen. Nu doar câteva pânze ici-colo, ci o debara întreagă plină de pânze însuflețite, care se întindeau din perete în perete, de la tavan la rafturi, de la rafturi la mătură… cu păianjeni care-și duceau acolo viața de parcă ar fi fost casa lor.

Erau tot felul de păianjeni. Unii cu picioare lungi, ca niște fuse. Alții mai mici decât unghiile mele roase. Unii cu spinări roșii, alții maronii și blănoși. Am distins că alții sclipeau vag în beznă.

M-am sprijinit de cadrul ușii, iar păianjenii și pânzele lor s-au îndepărtat datorită sferei protectoare invizibile pe care mi-o oferea amuleta. Unele dintre pânze, însă, nu s-au clintit. Am smuls una din dreptul feței mele, împingând-o într-o parte. Debaraua asta

era atât de rar folosită, încât păianjenii adevărați se amestecau cu Manifestarea.

Am pășit înăuntrul broderiei dese de pânze, înaintând cu grijă. Cele reale puteau fi ușor de deosebit, pentru că erau cele care rămâneau neclintite în fața amuletei, și le-am dat la o parte din calea mea cu ușurință până când am ajuns în mijlocul debaralei.

Ceva a fluturat pânzele din fața mea, ca o răsuflare vagă și o șuierătură.

Singură.

Preț de o clipă, mi-am ținut respirația, ascultând. S-a auzit o bătaie înfundată, iar eu am ridicat iute privirea și am văzut un păianjen uriaș care se târa peste scutul de deasupra capului meu. Dar nu pe acesta îl ascultam.

Singură, a spus acel Ceva din nou, de data asta chiar lângă mine.

Păianjenii… Manifestarea… casa, nimic din toate astea nu-mi putea vorbi. Totuși, cuvântul mă enerva atât de rău, încât mi-am scos ciocanul de lipit.

Vei fi singură pentru totdeauna.

Am încremenit chiar înainte să-l aprind.

Nu era posibil să-mi ghicească gândurile. Manifestările nu funcționau așa. Nu, era proiecția unei temeri des întâlnite. Majoritatea oamenilor care se apropiau de această debara puteau, probabil, să înțelea…

Nimeni nu te iubește.

— Nu e adevărat, am zis, simțindu-mă imediat ca o idioată. Dumnezeu mă iubește.

Nimeni, a spus acel Ceva.

Mi-am deschis gentuța, am scos un disc de argint și am mormăit:

— Manifestare cretină.

Nimeni nu te iubește.

— Ai mai spus-o.

El nu te iubește.

Am încremenit înainte să fac prima linie pe discul de argint.

— Care el?

Am așteptat. Nu știu de ce nu am trecut la treabă cât a fost tăcere, dar glasul era atât de firav și nu voiam să ratez ce va spune.

Răsuflarea aceea a mișcat pânzele de păianjen, care — o, Doamne — îmi mâncaseră mare parte din scut fără ca eu să observ

și erau chiar acolo, în fața ochilor mei. Unul dintre păianjenii albi, mari și fluorescenți, cu trupul atât de străveziu că i se zăreau toate măruntaiele, și-a întins unul dintre cele opt picioare subțiri spre mine, ajungând cu vârful lui foarte aproape de nasul meu.

Nu te va iubi niciodată, a spus, iar volatilitatea vocii sale m-a făcut să tremur.

— Cine? am întrebat, cu glas încordat.

Am văzut colții păianjenului sclipind în lumina discretă ce venea de pe coridor.

— Tatăl tău.

Am simțit ceva pe spatele piciorului și am fugit pe hol. Am îndepărtat păianjenii și pânzele rătăcite de pe mine, luându-mi un răgaz ca să-mi trag sufletul. Dacă n-aș fi simțit ceva, poate că aș fi înghețat acolo, incapabilă să trec peste acele șoapte oribile.

Am inspirat din nou adânc, amintindu-mi cuvintele… Nu te va iubi niciodată.

Apoi am clătinat din cap ca să-mi limpezesc mintea.

Probabil că Manifestarea nu vorbea deloc despre mine. Magnus era cel blestemat — poate că vorbele se refereau la el sau chiar la tatăl său. Iar eu nu aveam, de fapt, tată. În niciun caz un tată biologic de care să-mi pese. Doar Jember, dacă putea fi numit așa, iar el nu arăta nici cel mai mic instinct patern.

Totuși… exactitatea acestor vorbe m-a scos atât de tare din minți, încât am închis ușa trântind-o și m-am repezit spre încăperea acoperită de funingine, s-o purific mai întâi pe asta.

Capitolul 9

Când am intrat în salon, Magnus stătea singur și citea, cu picioarele sprijinite pe masă. Deci eram doar noi doi — ușurare și stres combinate. Magnus putea fi el însuși o pacoste, dar măcar nu mă mai simțeam forțată să am de-a face și cu Kelela. Un puști arogant era mai mult decât suficient.

M-am așezat pe scaunul meu obișnuit, strâmbându-mă la scârțâielile acestuia când m-am tras mai aproape de masă.

— Bună seara, Andromeda, a spus el, nedezlipindu-și ochii din carte.

— Bună seara.

— Lasă-mă o clipă și mă voi uita la tine.

Mi s-a părut ciudat cât de mult a semănat această frază cu o amenințare.

— Ah, Magnus, s-a răstit Peggy, venind din bucătărie, cu două farfurii pline cu ceva crem și roșu. Picioarele jos, copile.

El și-a tras picioarele pe scaun, așezând cartea pe genunchii ridicați.

— Mulțumesc, am spus, când ea mi-a pus în față una dintre farfurii.

Era un morman de chestii… lungi și albicioase, cu un sos roșu deasupra.

— Lasă-ți picioarele jos ca un domn, am auzit-o pe Peggy zicând, deși eu încă mă chinuiam să-mi dau seama ce anume urma să mănânc.

Viermi? Dar nu păreau să aibă măruntaie…

— Nu ești pisică.

Magnus a hâsâit la ea, iar eu am rânjit și am ridicat privirea. Peggy avea fața roșie ca focul.

— Picioarele. Jos.

În cele din urmă, Magnus s-a supus, dându-și picioarele jos și trântindu-le pe podea.

Peggy a dat satisfăcută din cap, i-a așezat farfuria în față și a ieșit din cameră.

El a rămas acolo, liniștit, până când pașii lui Peggy s-au stins. Apoi și-a trimis cartea de-a lungul mesei, departe de mâncare, și și-

a pus din nou picioarele pe masă. Și, după cum promisese, s-a uitat la mine.

— Femeia aia m-ar înfometa doar ca să-mi arate ea mie, a zis el, luând în mână o ustensilă cu trei dinți.

I-am urmat exemplul și am luat-o și eu pe a mea.

— Pot să te întreb ce e asta?

— N-ai mai mâncat paste până acum?

Magnus s-a îndreptat și și-a pus tălpile pe podea, semn că ignoranța mea îl făcea să uite că încerca să fie sfidător.

— M-am îndrăgostit de ele după ce mi-am petrecut o vară la Florența.

Eu mă refeream la instrumentele pe care le țineam în mâini, iar cuvântul „Florența“ nu însemna nimic pentru mine, dar am presupus că nu are nicio importanță. L-am privit cum înfige unealta aceea în mijlocul pastelor și răsucește. Pastele s-au înfășurat în jurul acesteia, formând un mic cocoloș.

Am încercat cât am putut să-i imit mișcarea, dar să răsucești instrumentul acela cu o singură mână era mai complicat decât părea.

Magnus a scos o sticlă cu vin de sub masă și a desfăcut-o, turnând mult mai de sus decât un chelner calificat.

— Cum ți-ai petrecut ziua? am întrebat, ca să curm tăcerea.

Pentru că trăisem îndelung alături de Jember, știam ce înseamnă atât de mult alcool — din punct de vedere fizic, mental, emoțional, nu mai conta. Ceva îl durea.

— Drăguț din partea ta că mă întrebi, a zis Magnus.

A luat o înghițitură din lichidul roșu.

— În afara cazului în care ai chef de conversație măruntă, la care eu voi spune: „Doamne, chiar trebuie?“

Am zâmbit insesizabil. Ciudățeniile lui începeau să-mi placă, trebuia să recunosc.

— Despre ce anume ai vrea să discutăm?

— Nu știu, a zis el, fluturând vag din mână. Care e lucrul tău preferat?

— Din ce domeniu?

— Alege tu.

— Asta mi se pare o conversație măruntă.

Magnus s-a înecat cu vinul și a tușit puțin. M-am întins și l-am bătut pe spate.

— Te simți bine, domnule?

Și-a dres glasul, ștergându-se la gură cu mâneca.

— Sinceritatea care-ți zboară de pe buze este de-a dreptul uluitoare.

— Nu poți ști cum e să fii mințit mereu.

Magnus și-a mușcat buza.

— Peggy are intenții bune. Cercul meu social de când trăiam în Anglia se opunea violent incapacității mele de a trece drept alb, așa că ea a fost foarte protectoare. Ca să nu mai pomenesc că nu am avut părinți.

Pastele pe care am încercat să le culeg cu mâna au alunecat la loc în farfurie.

— Îmi pare rău.

A dat să vorbească, apoi a ridicat brusc un deget cât a terminat de mestecat pastele pe care le avea în gură.

— Ah, să nu-ți fie. Am avut o avere care mi-a ținut de cald. În plus, văzând că urma să moștenesc oricum compania tatei, Peggy mi-a permis să abandonez școala și să vizitez Continentul. Șase luni în Spania, opt luni în Germania. Apoi am venit aici să-mi vizitez tatăl, dar era extrem de neprimitor, așa că am petrecut o lună cu Esjay și am plecat mai departe.

Tonul lui m-a făcut să iau o mică pauză.

— Nu cred că tatăl tău a avut ceva personal cu tine. Te proteja, sunt convinsă.

— Nu-i conferi tatei trăsături de caracter pe care nu le-a avut niciodată.

A părut stânjenit preț de o secundă, apoi a spus dintr-odată:

— În orice caz, după asta am călătorit oriunde se gătea bine.

— Te înțeleg, am zis, și pastele mi-au alunecat de pe unealta de mâncat tocmai când voiam să le duc la gură. Majoritatea deciziilor mele sunt luate în funcție de cele ale gurii.

El a zâmbit larg.

— Nu sunt surprins. Mâncarea aici este o adevărată experiență.

— Dacă îți plac astfel de experiențe, de ce nu găzduiești ceremonia cafelei?

El a băut din vin, căzând pe gânduri.

— Durează prea mult. Nu am atâta răbdare.

Mă rog, măcar era conștient de asta.

— Viața nu-ți aduce recompense imediate, am zis, încercând să duc pastele la gură și eșuând lamentabil.

— Biata de tine, n-ai folosit niciodată o furculiță? Lasă-mă pe mine să-ți arăt.

Magnus s-a aplecat deasupra farfuriei mele, iar inima mi s-a oprit. Mi-am ferit mâna, înainte să fie atinsă de mâna lui.

Mi-a luat din mână — cum i-a zis? Furculița? Sprâncenele lui groase i-au umbrit ochii și a început să răsucească pastele.

— Ți-e frică de mine, Andromeda?

Am rânjit fără să mă pot abține.

— Cui i-ar putea fi frică de tine?

Și-a încetinit gesturile.

— Ți-e frică de ceva.

A întins furculița spre mine, dar pentru câteva clipe nu voiam să mă apropii de ea. Îmi doream s-o iau la goană. Să mă ascund în spatele peretelui. Să-mi mai pun o cămașă pe mine. Orice ca să ascund ceea ce vedea el… orice ca să-mi ascund sufletul.

Nu mi-am putut invoca voința să iau furculița din mâna lui, așa că el a așezat-o pe farfurie, cu un clinchet ușurel. S-a lăsat pe spătarul scaunului, mișcând din colțul gurii — nu pot spune precis dacă era un zâmbet sau o strâmbătură.

— Credeam c-o să-mi placă să am companie la cină, dar tu ești ca o mică furtună, nu-i așa? Tu nu știi să te distrezi?

— Să mă distrez? am repetat, încă dezorientată.

— Da, să te distrezi. Ce-ți place să faci?

Am clipit de câteva ori, ca să mă asigur că toată seara asta nu exista doar în imaginația mea. Aveam o traumă emoțională, ca să nu mai pomenesc că nu gustasem nici măcar o îmbucătură din mâncarea imposibil de înghițit.

— Vrei să demonstrezi ceva anume, domnule?

— Să demonstrez? Făceam conversație.

M-am apucat de brațele scaunului, înfigându-mi unghiile în lemnul rece, și am inspirat adânc. O parte din mine știa că are dreptate, cealaltă era sătulă de întrebările lui insistente și invazive. Dar îmi dăruise acele ciocolate. Se străduia. Puteam să-i vin și eu în întâmpinare.

— Îmi place să meșteșugesc amulete.

— Câți ani ai — cincizeci — de nu-ți place altceva decât să muncești?

— Tu ai întrebat, eu ți-am răspuns.

Magnus a ridicat mâinile.

— Nu e nevoie să te aricești. Doar că n-am mai cunoscut pe nimeni care să nu aibă, știi tu, niciun hobby.

Am strâns din dinți, retrăgându-mă înainte să spun ceva nesăbuit.

Mă pricepeam să mânuiesc cuțitul pentru că nu aveam încotro. Știam să mă feresc de adversari și să-i ocolesc pe cei pe care știam că nu-i pot învinge. Învățasem tot ceea ce știam ca să-mi sporesc șansele de supraviețuire. Dar cum putea un băiat care-și petrecea vremea desenând și cântând doar pentru că-i plăcea să facă asta să înțeleagă vreodată punctul meu de vedere?

Magnus s-a aplecat din nou peste farfuria mea, ridicând furculița.

— Îmi dai voie? a întrebat și mi-a apropiat pastele de buze.

Preț de o clipă, am înghețat. Acum încerca să practice gursha[3], când era supărat și iritat? Pe de altă parte, era un semn drăguț de prietenie binevenit să ne distragă de la această conversație.

Am acceptat îmbucătura. Am savurat îndelung aroma ușor dulceagă și lemnoasă a pielii sale — sau a puloverului său? — comparând-o cu gustul delicios din gură, dar rușinea m-a făcut să revin la realitate și m-am îndepărtat ca să mestec în voie.

Sosul avea gust picant, acrișor, cu mult usturoi, dar pastele erau alunecoase și greu de mestecat, pentru că voiau să-mi alunece direct pe gât în loc să-mi zăbovească printre dinți. Deci cred că semănau puțin cu viermii, doar că nu aveau gustul de proteină și pocnetul zdravăn. Era ciudat, dar nu oribil. Cu siguranță mâncasem chestii și mai nasoale, dar oricum nu mai conta când îți era foame.

— Îți place? a întrebat.

Mi-a luat o clipă să înghit.

— Se mănâncă greu.

A zâmbit larg, lăsându-se pe spătarul scaunului.

— E distractiv.

— „Greu“ și „distractiv“ înseamnă același lucru pentru tine?

— Nu.

S-a oprit cu paharul de vin în dreptul buzelor.

— Cu siguranță nu. Eu disprețuiesc munca grea.

Nu știu de ce, dar asta m-a făcut să zâmbesc puțin.

— Doar când nu e vorba de paste.

S-a înecat cu vin și a tușit, bătându-se pe piept. M-am aplecat înainte ca să-l ajut, dar mi-a făcut semn că nu are nevoie.

— Doamne, Andromeda, aproape că am murit, a zis el, ștergându-se din nou la gură cu puloverul. Puteai să mă avertizezi că ești atât de haioasă.

Am simțit un val de roșeață care mi-a încins gâtul.

— Și ziceau că nu am hobbyuri.

— Vezi, facem progrese. Acum știu că nu suporți să fii atinsă, ești haioasă în secret și nu-ți plac pastele.

— Nici nu-mi displac.

— Te-ai retras.

Glasul i-a sunat ciudat de preocupat când a spus asta, iar eu am simțit cum mă îmbujorez. Nu voiam să vorbesc despre lipsa mea de tact în relațiile cu oamenii și nici despre motivele pentru care nu voiam să-l dobândesc. Nu eram sigură de ce lucrul ăsta conta dintr-odată, și nu am habar din ce motiv nu voiam ca Magnus să mă creadă vreo ciudată.

Și, mai cu seamă, nu-mi doream mila nimănui.

— Nu e nimic greșit în a fi precaut, am spus. Și mă refeream la paste.

— Precaut sau anxios?

El a ridicat din sprâncene.

— Te-am văzut cum mănânci ce-ți place.

— Precaut. Am încredere în oameni când se dovedesc a fi de încredere.

Această conversație devenea evident pasiv-agresivă și era enervant… mă rog, parțial. Într-un fel mi se părea destul de interesantă — ba chiar palpitantă — ca să-mi doresc să văd unde va sfârși. De fapt, acest gând mă făcea să mustăcesc.

— Dă-mi niște injera și termin asta în mai puțin de un minut.

Pe fața lui Magnus s-a născut un zâmbet larg. Și-a sprijinit cotul de masă și obrazul în palmă. S-a uitat la mine… nu la cicatricea mea sau la codițele mele răvășite, ci drept în ochi, așa cum făcuse și în seara precedentă.

Am simțit cum mă înroșesc și mi-am mutat privirea, înainte de a-mi da într-adevăr seama ce transmiteau acei ochi.

— Asta mie mi se pare a fi anxietate, a zis el.

Mi-am reîndreptat privirea spre el, foarte repede. Își apăsa ușor și ritmic obrazul cu degetele, iar zâmbetul nu-i era deloc înfrânt de vorbele sale.

— Ceea ce e în regulă. Și eu sunt anxios.

— Din cauza blestemului?

— Nu. Pentru ce va fi după aceea.

— Ce anume se întâmplă după aceea?

— Nu știu.

S-a trântit la loc pe scaunul său, cu degetele împletite pe burtă.

— Întotdeauna am simțit că dacă aș scăpa de blestem… ei bine, oamenii n-ar mai simți nevoia să-mi rămână alături. Ar pleca. Iar eu aș fi…

— Singur, am zis eu, cutremurată de un frison.

Am închis ochii preț de-o clipă, forțându-mă să alung din mintea mea șoaptele păianjenilor.

— Știu exact cum te simți.

Magnus a tăcut o secundă. Apoi, dintr-odată, și-a împins în spate scaunul, care a scârțâit zgomotos, și s-a dus în bucătărie. Am auzit câteva bufnituri, și a apărut cu un coșuleț în mâini. Mi l-a așezat în față, apoi a dat la o parte pânza de pe el — era injera.

Stomacul mi-a chiorăit instantaneu.

— Resturi de la prânz, a zis el.

— Ce e asta? am întrebat, rupând o bucată fără să mai aștept și înăbușind orice semn evident de bucurie. O recompensă pentru că te amuz?

— O recompensă? Nu.

Avea o expresie jucăușă în priviri, atât de molipsitoare, încât cinismul meu s-a preschimbat într-un zâmbet discret.

— Voiam doar să te văd cum îți termini pastele în mai puțin de un minut.

[3] Ritual etiopian în care participanții la ospăț se hrănesc reciproc. (N.t.)

Capitolul 10

De îndată ce am păşit pe coridor, amuleta mea a început să pulseze.

Era ora opt — cu două ore înainte de Trezire, înainte ca Manifestările să se dezlănţuie. Dar, cu cât mă apropiam mai mult de camera lui Magnus, cu atât groaza îmi răsucea mai mult stomacul. M-am dus şi mai aproape şi mi-am lipit urechea de uşă. S-a auzit un pleoscăit, ca atunci când apa se izbeşte de o stâncă. Am răsucit mânerul, dar, când am împins uşa, aceasta nu s-a deschis. Am încercat din nou, împingând-o cu umărul, iar uşa s-a clintit foarte puţin, ca şi cum ar fi fost blocată. Am mai împins o dată şi m-am împleticit când uşa a cedat. Piciorul mi-a intrat în apă până la genunchi.

Nu, nu apă. Era mai densă decât apa… mai roşie.

M-am uitat uluită în dormitor, la lichidul care semăna cu sângele şi care umplea încăperea, asemenea curgerii năvalnice a unui fluviu. Magnus era încă în pat, dormind buştean. M-am strecurat înăuntru prin deschizătura pe care reuşisem s-o fac, iar valul de lichid a închis uşa în urma mea.

— Magnus! am strigat.

El nici măcar nu s-a clintit.

— Trezeşte-te!

Am înaintat prin cameră prin râul de sânge al cărui nivel creştea rapid. Scutul amuletei mele respingea sângele, ţinându-l departe de trupul meu.

Pieptul i se mişca în mod constant, aşa că l-am plesnit cu putere peste umeri. Nicio tresărire. N-avea cum să doarmă atât de adânc. Oricum, nu în mod natural. Oare aceasta… era o parte a Manifestării?

Nu mai văzusem niciodată o astfel de paralizie. Şi nicio cameră umplându-se cu sânge.

M-am căţărat în pat şi i-am apucat trupul îngreunat de somn de umeri, ca să-i iau faţa din calea sângelui, care acum înghiţea patul. Şi doar când l-am strâns la piept şi trupul lui mi-a atins amuleta s-a trezit tresărind, cu un strigăt înspăimântat, îndepărtându-se disperat de mine.

A început să gâfâie pe cealaltă parte a patului, clipind și holbându-se, de parcă făcea toate eforturile posibile ca să-și amintească de mine.

— Se întâmplă din nou?

— Trebuie să ieșim din camera asta, am spus.

Pentru că nu a reacționat, l-am înșfăcat de încheietură.

— Grăbește-te!

Deja sângele udase cearșafurile și Magnus a tresărit din nou, uitându-se în cele din urmă în jos, la peisajul înfiorător.

— Se întâmplă din nou, a murmurat el, uitându-se spre mine disperat, ca să-l ajut. Doamne sfinte.

— Nu te pot ridica. Poți să mergi?

— Da, dar…

— Vino cu mine.

L-am tras din pat spre ușă, iar el m-a urmat fără să se împotrivească. Sângele ne ajungea până la brâu, iar bălăceala și fluxul îmi erodaseră semnificativ scutul. Am tras de ușă, dar presiunea valurilor de sânge o ținea închisă. Magnus a venit lângă mine fără să fie nevoie să fie rugat, împingând în perete cu piciorul pe post de pârghie. Ușa s-a clintit puțin, apoi s-a trântit la loc.

— Doamne sfinte, a spus el din nou, de data asta mai îngrozit.

— Liniștește-te, am spus, mai mult mie decât lui.

Nu mai fusesem niciodată scufundată în sânge, dar mi-am imaginat că e la fel ca orice altă Manifestare. Cât timp amuleta mea rezista…

M-am uitat în jos. Scutul meu ajungea doar la vreo cincisprezece centimetri în jurul meu, dar era suficient să-mi dea o idee.

— Numără până la zece și apoi trage cât poți de tare.

— Nu putem aștepta, nivelul crește prea repede…

— Trebuie să ai încredere în mine, Magnus. Fă-o și gata.

Magnus tremura — nu știu dacă din cauza frigului sau a fricii, dar avea ochii larg căscați.

— Unu… a spus el slab. Doi… a continuat, postându-se lângă ușă, ca să tragă de ea.

— Trei, am numărat împreună cu el.

Am plonjat în marea de sânge, fără să mai aud când rostește patru.

Amuleta îmi proteja fața, nelăsându-mă să mă înec. Am întins cealaltă mână ca să pipăi ușa. Dacă aș fi putut folosi spațiul liber oferit de amuletă ca să eliberez o parte din presiunea din partea de jos a ușii, aș fi deschis-o mult mai ușor.

Așa sper, cel puțin.

Numărătoarea trebuie să fi ajuns acum la șapte… opt… nouă…

Socoteala mea nu se potrivea, iar ușa s-a deschis brusc, mai repede decât mă așteptam. N-am mai avut timp să mă gândesc la asta și mi-am vârât piciorul și brațul în spatele ușii, prinzând bucata de lemn în mâini când a zburat înapoi, fix înainte să mă lovească peste față. Zdruncinătura îmi distrusese complet scutul, așa că mi-am ținut respirația și am închis ochii în timp ce sângele a început să mă învăluie. Picioarele lui Magnus s-au lovit de mine atunci când el s-a mișcat, iar ușa s-a îndepărtat de mine, deschizându-se din ce în ce mai mult cu acea mică despărțitură pe care i-o dădusem lui Magnus ca pârghie.

Cu cât se deschidea mai mult, cu atât mă târam și eu mai mult spre coridor, apăsând cu umărul în ușă. Am inspirat din toate puterile când am ieșit din încăpere, scuipând sângele care îmi curgea peste față și păr, în timp ce marea de lichid roșu rămânea închisă dincolo de pragul ușii. M-am ridicat în picioare ca să am mai mult echilibru și am izbit cu umărul în ușă. Magnus și-a îndepărtat piciorul. Am izbit încă o dată, iar trunchiul lui s-a înclinat și Magnus a tras aer în piept așa cum făcusem și eu mai devreme, deși răsuflarea sa era mult mai agitată. Am continuat până când s-a îndepărtat suficient, stând pe coridor alături de mine și ținând ușa ca să blocheze masa lichidă dinăuntru.

— Îi dăm drumul când ajungem la trei, am zis, iar el nu s-a împotrivit. Unu.

— Doi, a numărat el împreună cu mine. Trei!

Ne-am rostogolit înapoi, iar forța sângelui care tot creștea a lovit ușa din spatele nostru. Contactul cu podeaua mi-a scos tot aerul din plămâni și am gâfâit de câteva ori ca să-mi recapăt suflul. Eram întinși pe jos, iar hainele noastre reci și ude se lipeau de noi. Mi-am șters repede fața ca să-mi dau la o parte sângele din ochi, acordându-mi un răgaz să respir normal. Mi-am dat seama brusc că ne țineam unul de celălalt, așa că i-am dat drumul rapid.

— Suntem bine, am zis, simțindu-mă înfrigurată și rigidă.

Strânsoarea lui nu mă ajuta deloc.

— Dă-mi drumul.

S-a executat, cuprinzându-se cu brațele imediat și dârdâind. Am rămas întinși, unul cu fața la celălalt. Nu știu de ce, această postură avea ceva intim, așa că m-am rostogolit și am aterizat pe spate.

— Există o amuletă pentru așa ceva? a întrebat el, gâfâind.

— Există o amuletă pentru orice.

M-am ridicat în picioare și am pornit în grabă spre hol, lăsând în urma mea o dâră roșie. Am înșfăcat tot coșul cu provizii în loc să-ncerc să scotocesc prin acestea în camera mea întunecată. Când m-am oprit din nou brusc în fața camerei lui Magnus, el stătea uitându-se la ușă, ca și cum aceasta ar fi putut exploda în orice moment. Dar, când m-am așezat cu coș cu tot, s-a așezat și el, strângându-și pe lângă corp hainele ude, cu dinții clănțănind.

Mi-era atât de frig, încât cu greu reușeam să țin ciocanul de lipit drept. Magnus s-a dus într-o altă încăpere și a adus o pătură grea și o lampă cu ulei, iar după un moment am reușit să continui. În scurt timp, stropii de sânge au început să se îndepărteze de trupurile noastre, alungați de amuleta în plină formare. Mai întâi sub formă de stropi, apoi sub forma unor pete, prelingându-se pe podea și intrând pe sub ușa camerei lui. Înăuntrul acesteia, sângele vuia ca o mare în plină furtună și se auzea un zgomot ca un gâlgâit, ca atunci când scoți dopul de la chiuvetă.

Sângele se retrăgea din fața noastră ca o mulțime înspăimântată pe măsură ce mă apropiam de final, luându-și cu el petele și umezeala, lăsându-ne intacți, ca și cum nu am fi fost niciodată atinși de Manifestare.

Am deschis ușa dormitorului, ținând pătura pe umeri ca pe o pelerină. Nu mai simțeam nicio prezență puternică, în afara lui Magnus, care stătea în spatele meu. Camera era imaculată. Am găsit un loc unde amuleta nu se deteriora atât de ușor și am fixat-o pe perete.

— Ar trebui să poți dormi acum în siguranță aici, am zis, înfășurându-mă și mai mult în pătură ca să-mi țină de cald.

Ochii lui osteniți i-au întâlnit pe ai mei.

— Ești plină de sânge.

Ochii i s-au lărgit puțin când a început să vorbească.

— Sângerezi.

Am pășit înapoi mai iute decât a venit el spre mine, ducându-mi mâna la frunte. Am simțit o durere înțepătoare când am atins-o și

o mică zvâcnire apoi, dar nimic altceva. Frigul din acest loc amorțea orice senzație.

I-am dat la o parte mâna de pe fața mea și am împins-o spre el.

— Sunt bine.

— Sângerezi, a repetat el, de parcă ar fi voit să justifice motivul pentru care mi-a invadat spațiul personal. Saba poate să arunce o privire.

— Am pățit și lucruri mai rele, am zis eu și m-am întors cu spatele, înainte să-i citesc mila din priviri, cea care apărea pe chipul majorității oamenilor când spuneam asta. Noapte bună, Magnus.

— Cum ți-ai dat seama că am dat de bucluc?

M-am oprit în ușă, bătând cu degetele în lemn. Apoi m-am răsucit.

— Amuleta mea pulsează.

Am simțit ceva cald începând să mi se prelingă pe frunte și am dus mâna acolo. Poate că rana era mai gravă decât mi-am închipuit.

— Când se întâlnește cu Marele Deochi.

— Ca bătăile unei inimi?

— Așa cred.

— M-ai salvat, Andromeda.

Magnus s-a așezat pe patul lui. Încă părea puțin amețit. Dezorientat.

— Îți rămân dator. Am mai fost înecat de viu o dată până acum și e suficient de neplăcut încât să nu-mi doresc să repet experiența.

— Înecat de viu?

— Nu e prima dată când casa asta face așa ceva. Atunci stăteam într-o altă încăpere… cred că acolo totul e încă pătat de roșu.

A ridicat ochii spre mine cu toată seriozitatea, de parcă încăperea în care stătea pe-atunci era cel mai important detaliu al poveștii.

— Manifestarea m-a paralizat, așa cum a făcut-o și-n seara asta. Nu puteam pleca, nu puteam striga după ajutor. Și dacă… știi cum e să te îneci, plămânii te dor din lipsă de aer și simți c-o să-ți explodeze capul. Așa m-am simțit atunci toată noaptea. Plămânii mă ardeau, tânjind după aer. Până dimineața, când sângele s-a retras…

Gâtul mă ardea, din cauza unui suspin captiv acolo. Îmi era foarte ușor să-l înțeleg. Crescusem cu această senzație de sufocare. De câteva ori, când Jember mă pregătea pentru „lumea reală“, mă strângea de gât și mă punea să găsesc felul prin care să-mi dea drumul. De nenumărate ori, chestia asta se sfârșea când leșinam. Și apoi îmi ținea o predică, învățându-mă să-mi folosesc greutatea trupului în avantajul meu și să nu-mi fie teamă să-mi vâr degetele mari în orbitele atacatorului.

Desigur, zilele de Pregătire pentru Lumea Reală se terminau, de obicei, cu noi furând baclavale de la patiseria din colț. Mă-ndoiesc că Marele Deochi i-a oferit lui Magnus dulciuri după ce-l îneca.

Magnus se trăgea absent de pulover, vârându-și degetele prin țesătură și întinzând găurile acesteia.

— Nici măcar n-a avut bunul-simț să mă omoare, a mormăit el.

M-am apropiat de pat, șovăind înainte de a-mi așeza mâna pe umărul lui Magnus.

Castelul era într-o stare mai rea decât crezusem. Ar fi trebuit să-mi dau seama, după ce zece profesioniști autorizați veniseră și plecaseră înaintea mea. Era clar că problema mă depășea. Aveam nevoie de sfaturi. De ajutor.

Măcar o dată, Jember, te rog, fii cooperant.

Magnus și-a ridicat privirea la mine și apoi a deschis sertarul de lângă pat, scoțând o batistă și întinzându-mi-o.

— Ești sigură că nu vrei să se uite Saba la rana ta?

— Sunt OK, am murmurat, ștergându-mi fruntea înainte de a apăsa pe rană cu pânza deja udă.

— Ce pot să fac ca să fim chit?

— Aceasta e treaba mea, domnule.

— Nu e treaba ta să-mi salvezi viața. M-ai fi putut lăsa să mă chinui. Sau ai fi putut făuri amuleta de dincolo de ușă, ca să nu te expui primejdiei. Acum îți sunt îndatorat.

S-a ridicat în picioare, suficient de încet ca să mă pot da înapoi… și suficient de aproape ca să mă simt obligată s-o fac.

— Spune-mi ce-ți datorez, Andromeda, a zis el.

Am ridicat ochii spre chipul lui și l-am surprins privindu-mă. Provocându-mă. Voia să vadă dacă voi ceda și-i voi cere ceva în schimb pentru că l-am salvat. Și, oricât de meschin părea

momentul, n-aș fi putut face una ca asta. Eram obișnuită să fiu provocată și la fel de obișnuită să intimidez, la rândul meu.

Dar, nu știu din ce motiv, tot ce-mi doream acum era să-l consolez.

— Nu ai nicio datorie, am spus.

— Nu vrei nimic de la mine?

Nu puteam să-i răspund. În niciun caz cu un simplu da sau nu. Bani, dar deja mă plătea. Mâncare și adăpost aveam. Puteam să-i cer mai multă ciocolată, dar asta nu însemna nimic. Doar un răspuns de dragul de a răspunde.

El punea o întrebare mai însemnată. Ceva ce ar fi putut să-mi dea personal, ceva egal cu viața pe care i-o dăruisem. În sensul acesta, era o întrebare mult mai înspăimântătoare decât părea la prima vedere. O întrebare la care nu puteam să răspund niciodată, chiar dacă aș fi știut ce să spun.

— În fine, dacă nu ai cereri speciale…

Magnus a pășit înapoi și a deschis sertarul, luând de-acolo o cutiuță de lemn. A scos o grămadă de bancnote, fără măcar să se obosească să numere înainte de a mi le întinde.

— Nu, am zis, dându-mă în spate. Nu te-am salvat ca să fiu recompensată.

— Privește-l ca pe un bonus pentru o treabă bine făcută.

— Ăăă…

Ar fi fost absurd din partea mea să nu-i accept. Aveam șase cenți în buzunar, cum ar fi fost să refuz bani din principiu? Era ciudat să număr banii în fața lui, dar nu trebuia decât să-i privesc și să-mi dau seama câți sunt, după culorile bancnotelor. Era mai mult decât câștigam într-o săptămână. Trebuia să fie o greșeală.

— Încă nu am primit salariul săptămânal. Putem spune că m-ai plătit mai devreme.

— Ia-i, pentru numele lui Dumnezeu, a zis el cu un oftat adânc. Mâine vei primi salariul, așa cum am convenit în contract. În plus, sunt sigur că vei găsi ceva mai bun de făcut cu banii ăștia decât aș putea face eu.

Simplul gest de a atinge banii mi s-a părut rușinos. Mă plătea dintr-un motiv greșit — nu puteam suporta ideea că eram plătită pentru că făcusem lucrul corect. Însă, în același timp, părea extrem de nepoliticos să refuz un dar atât de generos. Am ascuns teancul de bancnote în pumnul meu.

— Mulțumesc… ar trebui să te las să te duci la culcare, am adăugat repede, exact când Magnus a dat să spună ceva, și m-am dat în spate, către ușă.

— Nu pot să te las să pleci din camera mea plină de sânge. Ce fel de gazdă aș fi?

A vorbit atât de calm și de blând, încât n-am putut să fac altceva decât să dau din cap. Și apoi a intrat în baia lui personală. L-am auzit cum deschide un dulap, cum mută niște obiecte, apoi s-a întors cu o sticluță în care se găsea un lichid transparent.

Se apropiase din nou foarte mult de mine, dar n-am mai încercat să mă îndepărtez. Inima îmi bătea cu putere, dar nu din cauza fricii sau a adrenalinei. Privirea lui era atât de directă, de pătrunzătoare. Părea greu de crezut că ținea mereu ochii în jos când se aflau oaspeți prin preajmă, poate că-i era teamă de oameni. Aproape că mă țintuia cu privirea, păstrând o umbră de timiditate în ochii lui căprui.

Dar, ca și cum mi-ar fi citit gândurile, și-a mutat atenția asupra frunții mele rănite. A luat batista — mușchii mi-au tresărit când n-am mai avut-o în mână, uitasem că o țineam strâns — și a îmbibat-o în lichidul străveziu din dulapul lui de medicamente. Fără niciun avertisment, mi-a pus-o pe rană. M-am crispat, închizând ochii pentru scurt timp, și l-am plesnit ușor ca să-i îndepărtez mâna de pe…

Mâna lui… era pe ceafa mea. Cuprinzând-o. Cuprinzându-mă pe mine. Am înghițit în sec, inspirând adânc. Atingerea lui era liniștitoare într-un fel pe care nu-l mai simțisem niciodată. Aveam oare voie să savurez atingerea mâinii celui care mă angajase? Chiar dacă nu însemna nimic — căci nu însemna. Doar mă ajuta. Și era doar cu un an mai mare decât mine. Dacă nu mi-ar fi fost șef, am fi fost pe picior de egalitate.

Și-a admirat opera și apoi a rupt o fâșie mică de tifon, punând un strop de medicament lipicios pe ea. Mi-am înăbușit un zâmbet. Concentrarea îi făcea chipul să pară drăgălaș, ca al unui băiețel. Mi-a așezat tifonul peste rană, netezindu-l grijuliu cu degetele mari, astfel ca medicamentul să se răspândească sub el și să lipească toate colțurile acestuia de fruntea mea. Era o schimbare plăcută față de expresia lui obosită și plictisită.

— Mulțumesc, am zis.

A șters marginile plasturelui cu batista, îndepărtând excesul de medicament, apoi m-a privit din nou în ochi. A clipit când m-am

dat înapoi, ca și cum s-ar fi trezit dintr-o transă.

— Mulțumesc că m-ai făcut să mă simt folositor.

Fața i s-a înroșit ușor, din obraji până în vârful nasului. Arăta atât de drăguț — Doamne, încetează, unde-mi zboară gândul? Mi-am lăsat iute privirea în jos.

— Noapte bună, domnule, am zis, întorcându-mă.

— Magnus.

M-am oprit în ușă și m-am uitat la el, privindu-l drept în ochi. Ar fi trebuit să-i spun să nu se mai holbeze la mine. Era o impolitețe. O ciudățenie, ca să fiu sinceră. Dar privirea lui nu era cotropitoare, nu era indecentă. Ci doar o rugăminte mută, a unui băiat care tânjea după o legătură.

Și, după seara asta, cred că există o legătură de care eu aveam nevoie în aceeași măsură în care avea și el.

— Noapte bună…

Am pus mâna pe clanță și am ieșit pe coridor.

— Magnus.

Capitolul 11

M-am trezit cu o durere de stomac și cu mintea răvășită de groază.

Nu din cauza camerei pline de sânge. Nu, avusesem câteva ore la dispoziție să mă obișnuiesc cu ideea. Și nici faptul că amuleta de-abia mă protejase de aceasta. Lucrul ăsta era totuși mai îngrijorător, dar Jember știa cu siguranță o cale să-mi facă amuleta mai puternică. Asta dacă se arăta dornic să mă ajute.

M-am rostogolit jos din pat și m-am îmbrăcat în hainele în care ajunsesem aici, în acea primă zi. Dacă mă grăbeam, îl puteam prinde pe Jember înainte să plece spre biserică — muncea toată noaptea și, dacă nu-l prindeam înainte de a se duce la culcare, ar fi fost de două ori mai răutăcios. Cel puțin, la biserică exista o șansă să se poarte cât de cât frumos în fața preoților.

Am luat niște bani din ascunzătoarea din spatele șifonierului și i-am îndesat în buzunarul secret din gentuța mea. Apoi trebuia să mă rog de Tom sau de Emma să mă ducă până acolo.

Odăile servitorilor nu aveau ușile larg deschise precum celelalte, iar soarele nu răzbătea prin ferestre ca un borangic ce atinge lemnul. Era un coridor îngust, cu tavan jos. Rece, atât la propriu, cât și la figurat. Ușile camerelor goale stăteau închise de-o parte și de alta în dreptul meu, ca niște morminte. Mă bucuram că vocile veneau dinspre singura ușă deschisă — într-un fel mă temusem că trebuia să-i caut prin toată casa.

— De ce nu putem pleca pur și simplu? a zis Emma. Dispunem de suficienți bani puși deoparte ca să ne întoarcem la Londra și acolo avem o grămadă de prieteni la care am putea sta după ce ne găsim vreo slujbă.

— Mai avem câteva săptămâni și ne vom putea clădi o viață a noastră.

— Cu ce preț?

Stăteam în prag, dar ei nu se uitau la mine, sau pur și simplu mă pricepeam să mă confund cu peisajul mai bine decât credeam. Tom și-a trecut mâna prin păr.

— Dă-i un răgaz Andromedei, sunt sigur că va…

— Nu mai avem timp, Tom. Edward s-a evaporat, ca restul oamenilor. Nu ne mai avem decât unul pe celălalt.

Mi-am dres glasul. Cei doi s-au răsucit iute spre mine, iar Emma a tresărit speriată.

— Bună dimineața, am zis.

Când am încercat să mă uit la Emma, aceasta s-a răsucit, aranjând pătura pe pat. Tom a oftat, ciupindu-se ușor de nas.

— Cu ce te putem ajuta, Andromeda?

— Mă-ntrebam dacă mă puteți duce până-n oraș.

Emma s-a întors înspre mine cu o smucitură. Era absolut șocată.

— Ne părăsești, nu-i așa?

M-am străduit să-i zâmbesc liniștitor, dar nu știu cât am fost de convingătoare. Nu-mi doream să fac acest drum, cum nici ea nu-și dorea să plec din această casă.

— Trebuie doar să iau câte ceva din piață.

— Doamne sfinte, da!

Emma a înșfăcat o gentuță de pe masă.

— Am nevoie de o mică evadare din locul ăsta înșelător.

Erau două porți diferite de intrare în oraș, în zidul nu foarte trainic din jurul acestuia — una la fiecare capăt al zidului. Acesta măsura cinci metri înălțime, era ușor de urcat și ar fi reprezentat calea de urmat, dacă n-aș fi avut companie.

Tom a condus caii pe unul dintre cele două drumuri prăfuite, destul de late pentru căruța asta imensă, la pas ușor, pentru a evita toți cumpărătorii. Trăsurile inutile cu perne pe banchete nu mai erau o noutate în acest oraș. Dar locuiam aici de șapte ani, de când Jember fusese angajat la biserică, și rareori văzusem o astfel de paradă pe străzi. De obicei, trăsurile se găseau doar la ieșire.

La vreun kilometru și jumătate de piața centrală, acolo unde se afla biserica, cele două străzi principale se terminau și deveneau un cerc larg care înconjura interiorul orașului. Aici se afla o piață scumpă de capre, un loc unde călătorii își puteau lăsa animalele și bogătașii își parcau trăsurile. Acolo se găseau deja câteva cămile, câțiva măgari și câțiva cai în boxe. M-am dat jos din căruță în timp ce Tom a coborât și el. Le-a întins niște bani băieților care s-au apropiat de noi, iar aceștia au început să deshame caii fără să spună nimic.

Tom i-a întins mâna Emmei, care și-a folosit-o pe cealaltă ca să-și țină pe cap pălăria cu boruri largi. În ciuda faptului că avea întreaga față acoperită, pe chip i s-a citit o grimasă.

— Deja e foarte cald. N-ar trebui să zăbovim prea mult.

M-am uitat la îmbrăcămintea lor, așa cum făcusem și înainte să plecăm, dar era prea târziu să mai spun ceva. Deși nu purtau hainele de lână, aveau un stil asemănător, prea greoi și sufocant pentru această climă. Talia rochiei Emmei și brâul pantalonilor lui Tom stăteau mulate pe trupurile lor, de parcă i-ar fi invitat să transpire. Adevărul e că deocamdată nu se făcuse atât de cald, dar, indiferent de vreme, înfofolit în pânza aceea, oricine ar fi simțit că se sufocă.

— Cât de mult înseamnă „prea mult“? am întrebat.

— Păi, vrem ca vizita să merite drumul lung până aici.

Emma s-a uitat la Tom, ca s-o aprobe.

— Probabil că voi suporta o oră.

El a dat din cap.

— E suficient de mult pentru un mic dejun. O să avem nevoie de energie când o să ne pună Peggy la treabă.

O oră. Deși drumul până aici era de două ori mai lung. Ilogic, dar asta era ultima mea grijă în acel moment.

— O oră să fie, am zis. Ne întâlnim aici.

Nu m-am dus direct la biserică. În schimb, m-am îndreptat spre piața de capre și am cumpărat niște tej de la un cioban — vinul făcut de el era mai tare și mai gustos, ca să nu mai spun că era și mai ieftin decât orice altceva puteai găsi în târg. Aveam senzația că îmi trebuia un strop de curaj lichid.

Preț de o clipă, m-am holbat pur și simplu la vinul cu miere înainte de a lua o înghițitură zdravănă. Era dulce, dar și amar, puțin condimentat, chiar picant. M-am cherchelit puțin. Ultima oară când locuisem cu Jember fusese și ultima oară când băusem vin… avea gustul de acasă.

Și, la acest gând, vinul s-a transformat în otravă pe limba mea.

Am pus sticla în geantă și m-am repezit în labirintul de străduțe ce parcă mă țineau la adăpost. În timp ce străzile principale și piața rămăseseră neasfaltate, aleile erau pietruite și late cât să permită trecerea fie a unei căruțe, fie a două persoane care să meargă lejer una lângă cealaltă. Și, de fiecare parte a străzilor, un șir de clădiri pătrățoase, de trei metri înălțime, făcute din beton și ciment,

despărțite fie de culorile vii în care erau vopsite unele dintre ele, fie de o alee perpendiculară care continua rețeaua urbană.

Orașul fusese conceput să reziste războiului — dacă inamicii reușeau să treacă de ziduri, ar fi dat de un labirint pe care trebuiau să-l străbată ca să ajungă în centrul cetății. Dar, desigur, războiul îl ocolise în întregime, spre dezamăgirea arhitecților, sunt convinsă. Acum singurii oameni pe care labirintul îi încurca erau turiștii și bețivii.

Am străbătut străzile cu iuțeală, încercând să nu par nepoliticoasă salutându-i pe oameni fără să mă opresc.Am încetinit doar când am ajuns în piața centrală.

Biserica era cea mai mare clădire din oraș, făcută din cărămidă erodată deasupra unei platforme cu câteva trepte. Era la fel de semeață precum castelul lui Magnus, dar mai elegantă și mai grațioasă. Chiar și dacă nu ar fi existat platforma, biserica era de trei ori mai înaltă decât oricare altă clădire, iar pereții ei netezi încercau să atingă văzduhul.

Mi-am scos netela din geantă și mi-am acoperit capul, legând eșarfa în jurul gâtului. Apoi am urcat cu lejeritate treptele, ca să nu atrag atenția în chip nedorit.

Ritmul liniștitor al incantațiilor se intensifica după fiecare pas, deschizându-se ca un ecou. Mi-am scos sandalele și am intrat, adăpostindu-mă de soare. Picturile colorate ale sfinților de pe pereți și de pe stâlpii de la intrare m-au întâmpinat cu bunătate și încruntare în același timp. Tămâia mi-a pișcat și gâdilat nasul. O draperie mare și albă îmi bloca vederea spre altar, dar asta însemna că nici pe mine nu mă observa nimeni. Toate erau așa cum le lăsasem.

Nu mai era casa mea, în sensul cel mai propriu, dar mă simțeam liniștită, așa cum nu mă simțisem de săptămâni întregi.

Altarul principal ocupa mare parte a parterului. Era înconjurat de stâlpi pictați ce alcătuiau o mică alee în jurul perimetrului, cu câteva încăperi de-a lungul zidurilor, cu ușile acoperite tot cu niște draperii albe și greoaie. Între acești stâlpi se găseau niște vase mari, toate pline fie cu apă, fie cu ierburi diverse, iar eu m-am ascuns ba în spatele acestora, ba în spatele stâlpilor. Erau câțiva oameni care se rugau spre altarul pe scările căruia stătea Jember, meșteșugind o amuletă.

Purta ținuta sa oficială de debtera: un turban alb — puțin umflat de șuvițele împletite pe care nu voia să și le tundă — și roba

albă cu dungi roșii, verzi și galbene pe margini. Și ținuta oficială a lui Jember: mănuși roșii de piele, o cizmă neagră înaltă în piciorul stâng și o proteză făcută din metal mat în locul celui drept. Barba o purta neîngrijită, dar hainele îi erau curate.

Văzându-l la treabă, în mine s-au trezit sentimente contradictorii. Primul era că-mi fusese dor de el. Dar dacă nu l-aș fi văzut cum taie tiparele întortocheate cu o viteză de invidiat, această senzație ar fi putut fi ultima. Era singurul lucru admirabil la el, pe cuvânt. Munca lui.

De aceea, următorul sentiment, la mică distanță, era furia, o emoție pe care trebuia s-o înăbuș dacă-mi făceam curaj să-i cer să mă ajute.

Am încercat să nu mă mișc, nu doar pentru a respecta ritualul, dar și pentru ca Jember să nu mă observe înainte să-mi doresc asta. Era doar cu câteva minute înainte de a începe un psalm, semnal pentru cei care se rugau să bea apa sfințită din păhărelul aflat pe podea, în fața fiecăruia dintre ei. M-am aplecat puțin de după stâlp ca să văd pentru ce fel de Manifestări erau amuletele — o greșeală din partea mea. Jember mi-a aruncat o privire, fără să greșească nicio singură notă din psalmul pe care-l intona.

Poate că nu m-a văzut.

Bravo, Andi. Poate că nu e arșiță în deșert.

Asta însemna că nu aveam cum să-l iau prin surprindere. Trebuie să fiu pregătită să-l abordez de îndată ce ritualul se isprăvea. Fără amabilități, fără conversații goale — Jember nu avea timp pentru așa ceva. Trebuia să fiu clară și rapidă.

În cele din urmă, rugăciunea s-a sfârșit și enoriașii și-au făcut semnul crucii, ducând mâna de la frunte la piept, apoi de la un umăr la celălalt. Jember a înfășurat fiecare amuletă într-o bucată simplă de pânză, dăruindu-le fiecărui om care avea nevoie de așa ceva. Oamenii le primeau cu capul plecat. Nu se auzea nimic, în afara unui foșnet de pași la plecare.

Am ieșit de după stâlp ca să fiu pregătită, dar și pentru că eram curioasă în privința amuletelor pe care le făurise. Pentru casele bântuite, debtera trebuiau să se ducă direct la sursă. Dar dacă oamenii aveau brusc ghinion, orătănii bolnave sau dacă recoltele lor nu o duceau prea bine, o amuletă simplă în acest scop putea descuraja, de obicei, influența Marelui Deochi.

Acestea erau primele modele de amulete pe care am învățat să le făuresc, înainte chiar ca Jember să fi avut de gând să-mi arate

cum. Ritualul era cel care le făcea să dureze atât, nu făurirea în sine.

Am așteptat până când a plecat ultimul om înainte să mă apropii de altar.

— Jember, am nevoie de ajutorul tău.

Nici nu s-a obosit să se uite la mine în timp ce-și strângea lucrurile.

— Spune-mi numele și gata.

Glasul lui părea străin.

Mi-am mușcat buza. Primisem instrucțiuni clare din partea lui Jember — foarte limpezi, cu consecințe la fel de clare dacă le încălcam — când mă dăduse afară: să nu-l deranjez decât dacă eram în primejdie. Nu găseam de mâncare? Să mă descurc. Nu aveam unde să dorm? Nu era treaba lui. Dar dacă m-ar fi amenințat cineva sau ar fi încercat să-mi facă vreun rău? Aceasta era singura problemă cu care aveam dreptul să mă prezint în fața lui.

Mă pricepeam destul de bine să stau departe de pericole, parțial pentru că sunt micuță și-mi cunosc limitele fizice, așa că nu stau niciodată în calea oamenilor. Dar mai ales pentru că nu voisem niciodată să mă duc la el și să-i cer ajutorul. Nu doream să-i dau satisfacția de a ne întâlni în condițiile stabilite de el.

Dar nu aveam niciun nume și nici nu mi se părea corect să-i spun unul doar ca să se oprească și să mă asculte, mai ales pentru că persoana pe care o pomeneam ar fi murit până la ora amiezii.

— E vorba despre muncă, am zis repede. Această Manifes…

A plecat de pe loc fără să-mi arunce o privire. Avea picioarele mult mai lungi decât ale mele, așa că trebuia să mă grăbesc ca să țin pasul cu el, în ciuda șchiopătatului său.

— Trebuie doar să aflu dacă am exorcizat-o corect, am zis.

El tot nu s-a oprit. Ajunsese aproape la încăperea din capătul coridorului unde — pentru că nu eram debtera autorizată — nu aveam voie să intru. Era locul în care preoții se schimbau din hainele lor de stradă în robele sfințite, înaintea slujbelor.

Am alergat să i-o iau înainte ca să-i blochez intrarea.

— Jember…

— Nu mă supăra, fetițo.

În loc să mă lase să mă mișc din proprie voință, m-a împins cu cotorul cărții pe care mi-o lipise de obraz. M-am dat la o parte poticnindu-mă, bucuroasă că nu mă lovise de-a dreptul, dar supărată pe mine însămi că nu m-am înfipt mai bine în picioare.

Apoi a dispărut după perdeaua de la intrarea în cameră, iar eu am rămas acolo, preț de o clipă, în stare de șoc. O stare de șoc care se transforma rapid într-o furie mută și simțeam că mi-ar putea exploda capul, ca o roșie storcită. Voiam să-i strig numele, dar mă simțeam ca o caraghioasă stând pe hol și implorându-l.

Am inspirat adânc. Aveam o singură variantă. În fine, două. Puteam să aleg calea lungă și tăcută — să aștept până când termina tot ce avea de făcut și să mă întâlnesc cu el acasă. Asta ar mai fi durat probabil o oră sau două, și era posibil să nu aflu informația pe care o doream. Și mai rămânea calea rapidă, care era… îndoielnică. Dar nu mai aveam o oră sau două la dispoziție să mai aștept.

Așa că am inspirat adânc…

Nu mai urlasem în halul acela de multă vreme, încât m-am speriat și am amuțit din nou când țipătul meu a răsunat între zidurile de piatră. Dar imediat am auzit reacția dorită din partea celorlalți preoți aflați dincolo de draperie, sub forma unor exclamații înspăimântate și a unor pași haotici. Niciunul dintre ei nu părăsise încăperea, așa că am urlat din nou.

Apoi am zărit mănușa roșie a lui Jember ițindu-se de după draperie înainte de a o smuci într-o parte, cu ochii sclipind precum cei ai unui leu agitat. Încă avea turbanul pe cap, dar își scosese robele, rămânând în pantalonii lui albi și în cămașă — aceeași cămașă pe care o purta de când aveam cinci ani, atât de uzată în unele locuri încât părea că era gata să se rupă fără niciun avertisment. Strângea în mână maqomiya, iar cârja arhierească scârțâia pe podea de parcă ar fi încercat s-o străpungă. Nu mi-am putut înăbuși tresărirea pe care trupul meu o resimțea la vederea acestuia. M-am dat câțiva pași în spate, deși rațional mintea mea îmi spunea că Jember nu mă mai disciplinase așa de ani întregi și niciodată între zidurile bisericii.

Oricum, nu acolo unde puteam fi văzuți de preoți.

— Ți-ai pierdut mințile? a mârâit el, apropiindu-se de mine la fel de iute cum mă îndepărtam eu de el.

— Dacă spun că da, o să mă asculți?

— Mi-aș putea pierde poziția dacă află cineva că te afli aici, țipând ca o…

— E o Manifestare primejdioasă care aproape că…

Piciorul meu desculț a călcat strâmb pe piatra colțuroasă din caldarâm și, de data asta, țipătul mi-a ieșit autentic. Jember m-a

prins de netela mea dezlegată, răsucindu-mi-o aproape de cap și prinzându-mă să nu scap.

S-a folosit de pânză ca de o lesă, trăgându-mă pe jumătate într-o debara, apoi m-a împins în fața lui. Înăuntru nu erau lumânări, dar pe ușă intra destulă lumină și am reușit să mă agăț cu mâinile de niște rafturi înainte să mă izbesc cu fața de ele.

— Sunt șocat, Andi, a zis, cu un ton amuzat. Ce-ar spune Dumnezeu de falsa ta criză de nervi de mai devreme?

Am scrâșnit din dinți și m-am mișcat, ca să stau mai departe de perete, nu lipită de acesta și încolțită.

— Dumnezeu e milostiv. Spre deosebire de tine.

Jember și-a schimbat și el poziția odată cu mine. Pe jumătatea de chip luminată de soare i se citea un rânjet reținut.

— Sunt milostiv, a spus el, extrem de serios. Poți pleca de-aici pe picioarele tale sau pot să te bat până te las lată și te târăsc afară pe treptele din față.

Mi-aș fi scos cuțitul, dar acum știam că nu va fi necesar. Nu-i vedeam în întregime fața, dar cu o mână mă ținea de braț, iar cu cealaltă mă înșfăcase de eșarfă, de parcă ar fi voit să mă izbească în perete. S-a întins prea mult, atingându-mi din greșeală gâtul. Pentru el, atingerea pielii altui om era ceva de nesuportat, chiar cu mănuși. Ca niște cioburi de sticlă care îmi intră în carne până la os, spusese într-o zi, când îl întrebasem ce anume simțea.

Pățea asta din cauza piciorului care-i lipsea, ceea ce, într-un fel, era din vina Marelui Deochi. Dar faptul că-i pusesem întrebări despre ce simțea era motivul pentru care mă crispam când îi vedeam maqomiya, așa că, în cele din urmă, am ajuns la concluzia că era cel mai bine să existe un strop de mister în viața mea.

Acestea fiind spuse, ar fi trebuit să fiu imună până acum la acest fel de durere. N-ar fi trebuit să-mi pese. Aș fi voit să nu-mi pese. Dar, Doamne, încă mă înțepa inima când îl vedeam tresărind de atâta suferință.

Concentrează-te, Andi. Nu-i pasă. Ție de ce ți-ar păsa?

— De ce ești atât de hotărât să nu mă ajuți? am spus.

Și-a sprijinit mâna care nu-l durea de mânerul orizontal din vârful toiagului său, lăsându-și bărbia pe nodurile degetelor și luându-și greutatea de pe piciorul schilod.

— De ce își face griji despre Manifestări o debtera neautorizată?

Era o întrebare logică, ce ustura ca o rană deschisă.

— N-aș fi aici, cerându-ți ajutorul, dacă nu m-ai fi dat afară.

— Da, ai fi măritată ca restul fetelor de vârsta ta, enervându-ți soțul în loc să mă scoți din minți pe mine.

Am pufnit.

— Nu m-ai crescut astfel încât să mă gândesc prea mult la căsnicie, la ce te așteptai?

— Mă așteptam să iei o decizie bazându-te pe bunele obiceiuri de supraviețuire. Ai preferat strada în locul unui cămin sigur și al unui venit constant.

A lăsat în jos mâna care-l durea, strângând pumnul și ridicându-se la loc. În timp ce-și trăgea sufletul, ar fi trebuit să găsesc un loc mai sigur în care să mă refugiez.

— Ai trei secunde la dispoziție să hotărăști dacă ieși sau nu de-aici.

— Ies, am zis.

N-o să mă bată chiar acum, în ciuda amenințărilor sale. E treaz de la primele ore ale dimineții, meșteșugind amulete. Era mult mai masiv și mai puternic, dar eu fusesem întotdeauna mai rapidă. Acum știam amândoi, fără s-o spunem, că lui îi lipsea forța.

Totuși, dacă-l mai băteam mult la cap, o mică doză de adrenalină aducătoare de furie putea fi tot ceea ce-i lipsea, și nu aveam niciun chef să mă trezesc în spatele bisericii cu ochii umflați.

— O cameră inundată de sânge, am izbucnit iute. Și s-a mai întâmplat.

Jember a ridicat toiagul de la pământ, iar eu am profitat de ocazie și am țâșnit pe hol.

— A spus că ultima oară când s-a întâmplat l-a înecat de viu.

Jember a lovit cu toiagul în zidul de piatră, testându-i rezistența.

— A văzut Manifestarea, a presupus că se va îneca și atunci, din frică, a simțit că se sufocă.

Am făcut o pauză.

— E posibil. Dar…

M-am poticnit în lateral și mi-am apăsat mâna de-o parte a capului, aproape mușcându-mi limba. Durerea ascuțită mi-a radiat în tot scalpul și am clipit de câteva ori ca să-mi limpezesc vederea după impact, însă ochii mi s-au încețoșat din nou din cauza lacrimilor. Ce ochi idioți, să plângă! Ce trădători!

— Deci nu a fost o Manifestare periculoasă? N-am de ce să-mi fac griji în privința ei?

— Nu poți să te îneci și să supraviețuiești în același timp.

Jember nu se grăbea să mă urmeze, ci mergea, bătând cu toiagul în pereți.

— Cum de-ai făcut rost de un client fără să ai autorizație?

Am dat cu spatele pe măsură ce el se apropia. De data asta, nu mai aveam să fiu prinsă cu garda jos.

— Clientul consideră că absența autorizației e un beneficiu.

Și-a mijit ușor ochii.

— Ca să te plătească mai puțin?

Îmi dădeam seama că mintea îi zbura în acest timp la toate posibilitățile situației și nu mai urma să treacă mult până când ar fi descoperit-o pe cea corectă. M-ar fi ajutat dacă ar fi știut că acceptasem o slujbă pe care el o refuzase?

— M-a plătit suficient. N-am murit de foame, corect?

Aproape mă mâna spre altarul principal, dar s-a oprit brusc.

— Nu mai poți s-o ții la nesfârșit fără autorizație. Și nici nu ai experiența necesară să-ți faci o clientelă.

— Din vina cui?

Am simțit cum mă înfierbânt la față și cum ura față de el revine din nou din străfunduri.

— Mi-ai spus să mă mărit cu un străin sau să mă duc să trăiesc pe stradă. Nu mi-ai dat de ales, ci m-ai obligat să preiau frâiele problemei.

— Îți cauți un mentor nou?

— Ce-ți pasă ție, moșule? M-ai lăsat să mor.

M-am dat în spate împleticindu-mă, iar foșnetul scos de maqomiya mi-a gâdilat nasul. M-am crispat când cârja s-a lovit de perete și m-am refugiat lipindu-mă de zidul opus, ca să evit capătul toiagului care a zburat și s-a izbit de pământ. Am rămas muți în timp de cârja s-a rostogolit și s-a oprit în cele din urmă. Nu l-am văzut, doar l-am auzit, pentru că-l fixam cu privirea așa cum mă fixa și el. Ura mi se înnodase în gâtlej, amuțindu-mă… ura prezentă ca să-mi ascund durerea, care se combina cu frica și îmi contamina toată pofta de viață.

Îl durea piciorul. Știam asta pentru că nu venise după mine. În schimb, a luat cârja frântă și m-a privit cum turbam de ură, fără să-mi dea vreun motiv care să mă facă să mă răzgândesc.

Jember era cu adevărat nemilos. Știusem asta dintotdeauna, dar acum mi se confirma. O carcasă goală, nu o ființă umană. Doamne, acest gând mă făcea să plâng, dar m-am împotrivit

lacrimilor. Nu merita să vadă tristețea ce-o stârnea purtarea lui… nu merita să știe că-mi doream — tânjeam — să simtă și el ceva față de mine. Ceva omenesc, neimpus de vreo necesitate.

Am tresărit, dar cârja ruptă nu s-a mai repezit spre mine. Jember mi-a azvârlit-o la picioare.

— Nu te mai purta ca un copil, Andromeda, a spus el, cu glas tenebros. Tu ai ales asta. Nu da vina pe mine pentru lipsa ta de talent într-ale supraviețuirii.

S-a întors și m-a lăsat tânjind după el și urându-l, cu dorința crescândă de a plânge.

Mi-am înăbușit lacrimile înainte ca acestea să-mi tulbure vederea și am ieșit în goană din biserică. Sfinții m-au privit cum plec, îngrijorați și dezamăgiți.

Capitolul 12

De îndată ce m-am întors în camera mea cu sacul cu materiale, am auzit o tropăială rapidă însoțită de un zornăit nervos de clopoței. M-am întors și am văzut cum Magnus împinge ușa, deschizând-o larg, și se postează în prag.

Avea fălcile atât de încordate, încât îi vedeam mușchii cum se întăresc și cum obrajii îi ard, înroșiți.

— Pentru ce te plătesc? a întrebat. De ce folos îmi ești tu mie dacă nu știu unde ești?

Avea părul răvășit, iar cămașa-tunică verde cu albastru era suficient de lungă ca să ascundă faptul că nu se hotărâse deocamdată dacă să-și pună pantaloni sau nu. Mi-am desprins repede privirea de la picioarele lui golașe — Jember fără pantaloni nu mă deranja, pentru că așa crescusem, dar, nu știu din ce motiv, mă înroșeam dacă-l vedeam pe Magnus. Mi-am pus sacul pe pat și am început să scotocesc în el, atentă să nu-mi vadă noile schimburi de lenjerie.

— M-am dus la cumpărături.

— Puteai să mă anunți.

— Nu-mi spune că ți-a fost dor de mine.

Încă era încruntat, deși părea mai calm decât acum câteva clipe.

— Ești singurul om de nădejde din casa asta. Mă plictisesc îngrozitor de zile întregi.

— Te-ai distrat de unul singur trei ani la rând, ce mai înseamnă o zi în plus sau în minus?

S-a sprijinit cu umărul de cadrul ușii.

— Măcar mi-ai adus ceva, pentru toată această durere și tot acest chin?

— Ar fi trebuit să-ți aduc niște pantaloni.

S-a uitat repede în jos și a dispărut iute din prag. Am profitat de ocazie ca să-mi pun lenjeria la loc ferit cât a fost plecat, dar în scurt timp i-am auzit din nou tropăiala picioarelor băgate în șosete.

— Și mai e ceva, a zis el, intrând în cameră în timp ce se încheia la curea, de ce e atât de cald aici? Ai deschis vreo fereastră? Nu pot suporta arșița.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Te văicărești prea mult.

— Nimeni altcineva nu pare a avea o problemă cu asta.

S-a așezat pe patul meu și și-a ridicat ochii spre mine, arcuindu-și sprâncenele.

— Deci? Ce mi-ai adus?

— Nimic. Ești un puști răsfățat.

Am împăturit geanta de pânză, dar Magnus m-a prins de mână ca să mă împiedice s-o așez deoparte. Avea mâna rece, dar catifelată. Moale. Mi-aș fi dorit s-o mângâi ca s-o încălzesc, dar am rămas neclintită.

— Ai ceva să-mi spui?

— Măcar anunță-mă data viitoare când pleci.

Mi-a dat drumul la mână, apoi s-a prins de pătura mea.

— Uite, îmi pare rău că m-am enervat. M-am trezit și am crezut că ai… adică…

S-a ridicat iute în picioare, și-a trecut degetele prin păr și s-a dus către ușă.

— Data viitoare, spune-mi ce-ai de gând să faci. E de bun-simț.

— Nu te-aș părăsi niciodată înainte să-mi termin treaba, am zis, iar el s-a oprit brusc în prag.

S-a cuprins cu brațele, stând între căldura din camera mea și frigul de pe hol, apoi s-a răsucit și a intrat la loc.

— Așadar, ce ai cumpărat?

— Câteva lucruri de bază.

— Puteam să-ți fac eu rost de ele. Data viitoare dă-mi o listă și o să trimit pe cineva.

— Aveam nevoie să ies. A fost o schimbare plăcută de peisaj.

— Ți-ai cheltuit banii din bonus?

Am zâmbit vag. Dar părea atât de derutat, încât nu m-am putut abține.

— Ce altceva să cheltuiesc?

— Nu trebuie să-ți arunci banii pe lucruri de genul ăsta. În niciun caz cât trăiești sub acoperișul meu.

— Prefer să fiu independentă.

— De asta ai făcut tot posibilul să fii dată afară de la pregătire? Ca să fii independentă?

Când a văzut că nu-i bag în seamă întrebările nepoliticoase și nu-i răspund, și-a înclinat capul spre mine ca un cățeluș derutat.

— De ce te-au dat afară, de fapt? Nu mi-ai spus niciodată.

— Pentru că nu e treaba ta.

— Îți făceai de cap pe-acolo cu preoții?

Am pufnit, uitându-mă urât la el, apoi i-am aruncat cu perna în cap. De-abia a prins-o, lovindu-se ușor de perete.

— Nu trebuie să fii nesuferit tot timpul, să știi.

A căscat ochii.

— Sunt nesuferit?

Reacția lui îmi demonstra că asta e o informație nouă pentru el, ceea ce era de-a dreptul ciudat. Nimeni nu avea tupeul să-l înfrunte?

— Și nepoliticos.

A dat din cap, strângându-mi perna la piept și aplecându-se puțin în față, ca și cum ar fi ascultat cu mare atenție.

— Și mai cum?

În întrebarea lui nu era niciun strop de sarcasm. Am șovăit.

— Nerăbdător.

— Asta e adevărat. Vrei să te plătesc mai bine?

— Nu, Magnus… Am inspirat adânc. Vreau să te porți mai frumos.

— Ești prima debtera care se plânge de personalitatea mea.

— În față.

— Crezi?

A făcut o pauză și a privit în jos, mișcându-și degetele de la picioare în șosete.

— M-am… panicat puțin… când am văzut că nu mai ești. Credeam că ai plecat definitiv. Mă-ntreb dacă și ceilalți au plecat pentru că nu se descurcau cu mine.

— Eu mă descurc cu tine, Magnus, și în cele mai proaste momente ale tale, am zis, apropiindu-mă de el.

Când m-am mișcat, el m-a privit din nou în ochi, plin de speranță și de ceva stabil și încântător, poate mulțumire.

— Dar asta nu înseamnă că poți fi un copil răsfățat chiar tot timpul. Ești un om bun, știu asta. Ar fi drăguț să arăți asta din când în când.

— Pot fi de treabă. Vrei să-ți aduc ceva?

— Asta a fost o întrebare sinceră?

S-a uitat la mine de parcă aș fi glumit.

— Da. Vreau să-mi garantezi că nu mă mai părăsești niciodată.

Am rânjit.

— Asta ar fi fost aproape o drăgălășenie dacă n-ar fi fost un mare egoism.

— Ești de neînlocuit, Andromeda, sper că știi.

— Spune-mi și o să știu.

Magnus a făcut o mică pauză, ca și cum ar fi fost șocat că-i cer asta.

— Ești de neînlocuit.

Și-a lăsat brusc privirea în jos, frecându-și fața și încruntându-se spre propriile picioare.

— Dar tot te plătesc ca să-ți faci treaba. Așa că nu mai pleca de capul tău.

— Da, domnule.

— Când spui „domnule“ mi se scurge viața din trup. O să-mi sune ceasul înainte să mor de bătrânețe.

— Magnus, m-am corectat.

— Da?

M-am mușcat de buză ca să nu izbucnesc în râs. A deschis gura să spună ceva, apoi și-a dres glasul. După o clipă a zis:

— Măcar ți-a fost dor de mine?

Am simțit cum inima îmi bate în gât. Era ciudat, dar mă simțeam încântată și amețită în același timp.

— Nu cine știe ce.

A ridicat dintr-o sprânceană.

— Ce fată rea! După câte eforturi am făcut să fiu drăguț cu tine.

— Care eforturi?

— Am spus că ești de neînlocuit, nu-i așa? Ca să mai pomenesc de inconvenientul prin care am trecut mergând pe hol și punându-mi pantalonii.

— Ești șeful meu, ar fi trebuit să-i ai pe tine de la bun început.

— Adică…

A tăcut și s-a îmbujorat. Mi-a luat sticla de tej și i-a răsucit gâtul.

— Da, ai dreptate. După cum zice Esjay, nu vrem să ne trezim cu un proces pe cap.

Reacția lui era… adorabilă. Dar, admițând asta, am simțit cum și eu mă înroșesc la față, așa că am alungat repede acel cuvânt ca să mă pot stăpâni.

— Vrei să spui că lipsa pantalonilor e o problemă recurentă la tine?

— Din când în când nu înseamnă „recurent“.

A scos dopul sticlei, strâmbându-se înainte de a și-o duce la buze.

— O, Doamne! Sucul ăsta de portocale s-a stricat.

— E mied, am zis, luându-i sticla și strângând-o la piept.

A tușit îngrețoșat, apoi s-a prefăcut că vomită, ca o mâță care scuipă un ghemotoc de păr. Mi-am dat ochii peste cap.

— Asta pățești pentru că nu întrebi înainte de a bea.

— E mucegăit.

A înghițit cu greu.

— Simt că am amețit doar mirosindu-l.

— Ah, taci. Nu așa funcționează alcoolul.

L-am apucat de braț ca să-l conduc la ușă, iar el și-a așezat mâna pe a mea. Am simțit căldura și viața lăsându-și în mine amprenta fierbinte.

— Aș vrea să mă odihnesc puțin, dacă nu te deranjează.

— Desigur, Andromeda, a zis, mângâindu-mi ușor mâna, orice-ți dorești.

Am ridicat din sprâncene.

— Mulțumesc?

A ieșit pe hol.

— Vrei să mâncăm împreună? Peste câteva ore, când te trezești?

Am încuviințat. S-a sprijinit de pragul ușii, bătând cu degetele în lemn, apoi a inspirat adânc și s-a uitat la mine.

— Sunt… mă bucur foarte mult că te-ai întors.

Apoi a plecat, prea repede ca să mai apuc să-i răspund, așa cum îi era obiceiul. Ce bărbat ciudat. Un bărbat ciudat, dificil… amuzant… uneori dulce… absolut adorabil.

M-am înroșit, dar de data asta nu mai aveam de gând să mă opresc, nici dacă ar fi fost cineva care să mă vadă.

— Și eu mă bucur că m-am întors, i-am strigat spre ușa deschisă a dormitorului său, apoi am închis ușa camerei mele, ca să trag un pui de somn.

Capitolul 13

M-a trezit din somn o bătaie în ușă. Când am deschis, era Saba, care-mi zâmbea, ținând în mâini o cutie elegantă.

— Bună, Saba, am zis, scărpinându-mă în cap. Sper din tot sufletul că acolo sunt ciocolățele.

A ridicat din sprâncene, ca și cum ar fi voit să spună Sper din tot sufletul că glumești. Apoi a deschis cutia în care se aflau sticluțe și borcane, creme și uleiuri.

Am scos un mic oftat. Și apoi am scos un sunet pe care nu-l mai scosesem de multă vreme. Era chițăiala entuziasmată a unui copil mic.

— Sunt ale tale? am întrebat și tot nu-mi venea să cred cât sunt de nerăbdătoare.

Saba a clătinat din cap, cu un zâmbet și mai larg.

— Ale mele? am zis, deși știam… dar tot nu-mi venea să cred.

Dar știam.

Saba mi-a făcut semn să iau cutia, dar nu mai trebuia să-mi facă semn. M-am grăbit s-o pun pe pat ca să pot să mă așez și să scotocesc prin ea. Săpunuri, loțiuni, creme exfoliante. Uleiuri pe care nu mi le permisesem înaintea acestei slujbe, nici dacă aș fi economisit bani luni întregi. N-aș fi îndrăznit să visez în toată viața mea să ating sticluțele acestea cu degetele mele, cu atât mai puțin să am ocazia de a folosi ceea ce se afla în ele.

Saba a pus o cadă mică de lemn pe jos și a pus niște apă pe foc, la încălzit. Apoi mi-a desfăcut părul, cercetându-l cu atenție. A luat o pereche de foarfeci din cutia cu uleiuri și mi le-a arătat.

— Da, mulțumesc, am zis. Am mare nevoie de o tunsoare, sunt convinsă.

Saba mi-a îndreptat umerii, apoi a luat un pieptăn și s-a pus pe treabă. Am stat cuminte, iar amintirile au început să-mi umple mintea.

— Ultima oară când m-am tuns, am spus, a fost la începutul pregătirii mele de debtera… Jember a trebuit să mă radă în cap. Preoții nu voiau păduchi pe-acolo, cred.

Mai cu seamă, îmi amintesc cum plângeam pe aleea din spatele bisericii, în timp ce Jember stătea în spatele meu cu un brici. Nu pentru că m-ar fi durut sau că aș fi fost prea atașată de părul meu, ci din cauza motivului pentru care trebuia să fac asta — pentru că niște oameni care nu interacționaseră în veci cu mine își făceau griji că aș putea aduce insecte în biserică.

Pentru că își imaginau că sunt murdară.

Dar de data aceasta era ceva diferit. Cu fiecare țăcănit al foarfecii îmi simțeam capul mai ușor. Ca servitoare, Saba probabil că trebuia să facă genul acesta de lucruri mai tot timpul, dar îmi dădeam seama că nu făcea asta pentru că era treaba ei. O făcea pentru că… îi păsa.

Când a isprăvit să mă tundă și să mă pieptene, mi-a făcut semn să mă dezbrac. Am șovăit, apoi am încuiat dormitorul și mi-am scos hainele, lăsându-le pe pat. Mi-am păstrat însă amuleta — după acea primă Trezire, nu mai aveam de gând s-o scot vreodată.

Saba mi-a întins un borcan și a făcut o mișcare circulară cu brațele. Am dat din cap, iar ea m-a ajutat să intru în cada micuță. În borcan era zahăr, din câte îmi dădeam seama după miros, amestecat cu uleiuri parfumate. Apa pe care mi-a turnat-o în cap era fierbinte, dar nu opărită. Am luat puțin din amestecul acela în palme și am început să mă frec pe corp. Era… Nu mai simțisem niciodată ceva asemănător. Era categoric mai puțin abraziv decât nisipul, iar senzația mătăsoasă a uleiurilor era, într-un cuvânt, divină. Între timp, Saba începuse să mă maseze pe pielea capului cu uleiuri fără zahăr și aproape că a trebuit să mă opresc din ceea ce făceam ca să savurez în întregime senzația.

Dacă ar fi trebuit să fac un clasament al celor mai plăcute senzații din lume, masajul capului ar fi ocupat un meritoriu loc trei, imediat după senzația de stomac plin și după cea de golire a măruntaielor. Era miraculos. Am închis ochii ca să țin bine minte această atingere minunată a uleiului care se încălzea odată masat, senzația reconfortantă datorată mișcărilor circulare de pe scalp, bucuria degetelor care puteau, în cele din urmă, să se plimbe pe toată lungimea șuvițelor de păr fără să se încurce.

Când am terminat, mă simțeam mai ușoară, ca și cum aș fi scăpat de vreo cinci kilograme de greutăți și murdărie.

Sincer vorbind, nu știu dacă fusesem vreodată atât de curată. Dar dacă mă mai gândeam mult la asta izbucneam în plâns.

Saba m-a clătit cu câteva găleți de apă rece, care ar fi fost teribile dacă nu mi-aș fi încălzit camera cu ajutorul amuletei. M-a pus să mă îmbrac la loc, apoi m-a așezat în fața oglinzii, ca să-mi aranjeze părul în șuvițe groase alternând cu unele subțiri, care explodau într-un mănunchi de bucle la ceafă. Bucle. Bucle frumoase în locul părului meu răvășit. Era dulce. Eu eram dulce. Și păream sănătoasă și arătam mai bine decât arătasem în întreaga mea existență.

Pentru fața mea deloc extraordinară nu prea avea ce face și poate că am fost proastă când am refuzat machiajul pe care mi l-a propus. Dar nu suportam și mai multe schimbări — înainte de a mă transforma în altă persoană. Deocamdată, mă simțeam eu însămi, doar că mai curată.

Mă simțeam bine. Am sperat că oamenii nu iau lucrul acesta ca și cum li s-ar cuveni — senzația de curățenie, înfățișarea prezentabilă. Eu una sigur nu o făceam. Durase câteva ore, dar meritase fiecare clipă. Era probabil cel mai bun lucru care mi se întâmplase vreodată.

— Mulțumesc, Saba, am spus, cu răsuflarea întretăiată.

Mi-am atins vârfurile firelor de păr, vârfurile mele despicate, transformate în niște șuvițe relativ catifelate, apoi m-am uitat în oglindă la mutra satisfăcută a prietenei mele.

— Îți vine să crezi? N-am scos o vorbă în tot acest timp.

Saba a tras aer în piept și s-a prăvălit pe scaun, cu umerii zguduindu-se. Am sărit și mi-am sprijinit genunchiul în scaun ca să văd ce pățise. Un zâmbet a luat imediat locul strâmbăturii. Râdea. Era o experiență plăcută ochiului, așa că am început și eu să râd, fără să șovăi.

— S-ar putea să fii omul meu preferat, am zis, prinzând-o de — o, vai mie — umărul ei surprinzător de tare. Ai ceva mușchi. Presupun că asta e din cauza lui Magnus, care te pune să faci toată munca grea pe-aici.

Saba și-a dat ochii peste cap, însă a zâmbit vag, iertător.

— Ar trebui să mă-ntorc la treaba mea înainte ca Magnus să-și iasă din nou din fire, am spus, înclinându-mă în față.

Am făcut o pauză. Oare Saba s-ar simți în largul ei dacă aș îmbrățișa-o?

Nu. Nu voiam să trec peste limitele singurei prietene pe care o avusesem vreodată. În plus, nu prea aveam experiență în îmbrățișări și aveam senzația c-o s-o dau cumva în bară.

— Dă-mi voie să te ajut să faci curat mai întâi, am spus, la care Saba a ridicat mâinile și a scuturat din cap.

A zâmbit larg și mi-a întins coșul cu materiale, apoi m-a gonit din cameră și a închis ușa în urma mea. M-am trezit holbându-mă la ușa mea închisă.

Toți cei din casa asta erau atât de ciudați. Dar, cel puțin, Saba era ciudată în sensul bun al cuvântului.

Am coborât la parter. Cu drumul până în oraș, cu somnul de după-amiază și cu schimbarea mea la față, îmi petrecusem mare parte din zi fără să muncesc. Însă nu-mi mai luasem niciodată vreo zi liberă. Totuși aș putea profita la maximum de faptul că am o amuletă mai puternică la dispoziție.

De îndată ce am ajuns la parter și am cotit, am auzit un zgomot ciudat — corzile ciupite ale unui instrument. Îl mai auzisem, în prima mea seară aici — o noapte atât de înspăimântătoare, că aproape uitasem că începuse cu o muzică plăcută. Am urmat muzica și l-am găsit pe Magnus cântând la un mic pian. Era frumos decorat, la fel ca toate celelalte lucruri care-i plăceau. Restul camerei era ornată cu cearșafuri albe și, cu perdelele care fluturau, permițând razelor fierbinți ale soarelui să pătrundă în încăpere, cu pulberea de praf plutind în lumină ca o vrajă, părea aproape volatilă. Camera era răcoroasă, ca încăperile celelalte, dar, cumva, azi nu era atât de frig.

Mi-am lăsat coșul jos și m-am sprijinit de pian, privindu-l preț de o clipă înainte de a spune:

— Ai pianul stricat.

Magnus a ridicat privirea, s-a uitat de două ori la mine și a încurcat câteva note, ca și cum nu s-ar fi așteptat să mă vadă. Sau, mai probabil, era șocat că eram atât de aranjată. Am râs scurt, iar el s-a înroșit, aruncându-mi un zâmbet timid înainte de a se întoarce la muzica lui.

Nu știu de ce am râs. Faptul că-l speriasem nu mi se părea deloc amuzant.

— Arăți bine, a zis.

Părea un gând incomplet. În loc să-l ducă la capăt, s-a jucat cu marginea partiturii, răsfoind-o într-o parte și-n alta.

— Ăăă, mulțumesc. Saba m-a tuns.

Și părul îmi era mai bine îngrijit decât fusese ani întregi, dar nu trebuia să știe el totul.

— Pare că-ți este complet devotată. Sper c-o plătești bine.

— Ah, Saba primește tot ce vrea. Ce e al meu e și al ei.

Mă cam îndoiam de asta, dar cu Magnus era mai bine să rezolvi problemele pe rând.

— Adică un salariu pentru munca ei.

— Nu are salariu. Are acces la averea mea, la fel ca mine. Unul dintre avantajele de a-mi fi prietenă veche, a zis el, încheind notele rapide, în canon. Și acesta e un harpsicord, apropo. Nu un pian.

A mai cântat câteva clipe.

— Ești mai rea decât orice spectru din casa asta. Vrei să mă intimidezi, Andromeda, cu toate insinuările și interogatoriile tale?

În mod intenționat a pus capăt discuției noastre, fără ca eu să reușesc să mă supăr. Aveam să descopăr toate răspunsurile până la sfârșit.

— Mă-ndoiesc că așa ceva e posibil, Magnus.

Mi-a plăcut cum a zâmbit când i-am rostit numele. Adică, mi-am imaginat că de-asta a zâmbit. Și mai probabil însă zâmbise pentru că nu era în stare să cânte și să întoarcă în același timp pagina suficient de iute, căci asta se chinuia să facă acum.

A ridicat din nou ochii spre mine.

— Presupun că nu-ți poți intimida egalul.

— Sunt angajata ta. În relația noastră nu e loc de egalitate.

— Îmi faci o mare favoare. Și, în schimb, îți fac și eu una.

— M-ai angajat. Mă plătești.

— Da, dar tu nu erai obligată să accepți slujba asta. În plus, suntem egali în mai multe feluri.

Am tăcut amândoi, iar muzica a învăluit încăperea.

— Am nevoie de tine să-mi dai paginile.

— „Te rog.“

— Mă rogi ce?

Mi-am dat ochii peste cap.

— Adică „Te rog, Andromeda, te rog să-mi dai paginile!“

— Bine, mă ajuți sau nu? Ajung la sfârșit și aș prefera să nu mă opresc.

— Spune „te rog“ și o să mă mai gândesc.

Degetele i s-au încurcat, sfârșind într-un falset. Și apoi și-a ridicat privirea șovăitor, ca și cum emoțiile l-ar fi înfrânt. Dar ochii lui mă înfrângeau pe mine. Îmi plăcea cum se uita la mine, dar privirea aceea era prea intensă, cotropitoare. Nu voiam să-l las să mă citească înainte de a-mi da seama mai întâi ce hram poartă el.

Nu e dușmanul tău, Andi.

Totuși, glasul meu a sunat fragil când am întrebat:

— De ce te holbezi la mine?

— Pentru că pot, a replicat el, aproape relaxat.

— Aș prefera să n-o faci.

— Nu reușesc să mă abțin. Tu nu…

Cu cât ezita mai mult, cu atât mai neliniștită îi devenea expresia.

— …dispari când ne uităm unul la celălalt.

Mușchii mi-au încremenit preț de o clipă, dar nu din cauza frigului.

— Să dispar?

— De câte ori privesc în ochi pe cineva, a doua zi de dimineață nu mai este. Cu lucrurile din cameră cu tot, ca și cum n-ar fi existat vreodată. Pur și simplu… dispar.

Mi-am mușcat buza un moment.

— Toți cei din casă ar trebui să poarte o amuletă.

— N-o să le poarte. Peggy e bătrână și foarte superstițioasă pentru cineva care nu e protestant. Când am încercat să-i spun că am crezut că eu sunt cauza dispariților, s-a gândit că am o cădere nervoasă. Știa că e blestemul, dar nu voia să creadă că sunt chiar eu. Atunci am născocit lista cu reguli. Dacă nimeni nu avea de gând să mă asculte, cel puțin îi puteam ține pe toți la distanță.

— De ce nu ai adăugat și amuletele pe lista cu reguli?

A clătinat din cap.

— N-o să le poarte. Nici măcar Esjay și Kelela nu i-ar putea convinge.

— Acum înțeleg, am zis, făcând un gest spre încheieturile sale. De ce ai clopoței.

A dat din cap.

— Pentru ca oamenii să mă audă venind.

— Credeam că doar îți place să enervezi pe toată lumea.

Magnus mi-a zâmbit din nou larg. Îmi cam plăcea acel zâmbet.

— Saba îmi e singura prietenă adevărată de trei ani încoace. Mi-e greu să creez legături cu oamenii când nu mă pot uita la ei… Îmi place să-i privesc în ochi.

Privirea lui mă atrăgea ca un magnet. Era dificil să gândesc când el mă privea atât de intens.

— Ce cânți? am întrebat repede, uitându-mă la partitura lui.

— O sonată de Bach.

Mai întâi s-a luminat la chip, apoi s-a strâmbat.

— O cânt foarte prost. Piesele lui sunt extrem de corecte, iar eu nu am fost niciodată un interpret precis.

N-aveam nici cea mai vagă idee despre ce anume vorbea, dar părea să fi uitat să mă hipnotizeze cu privirea, ceea ce devenise scopul meu.

— Mie mi se pare minunat.

— Îl cunoști pe Bach?

— Nu cunosc deloc muzica străină.

— O, Doamne. Asta înseamnă că nu vei observa dacă fac praf bucata asta.

Râsul meu a sunat fals pentru că am încercat să-l înăbuș și mi-am vârât fața în mâini ca să-mi revin — ceea ce mi-a luat doar câteva clipe, însă degeaba.

— Poate că, dacă ai exersa la fel de mult pe cât desenezi, n-ai mai fi atât de dezamăgit de tine însuți.

Magnus s-a prefăcut ofensat, dincolo de faptul că era amuzat.

— Doamne, Andromeda. Nu mă face să mă compar cu propriile eșecuri. Ce pedeapsă crudă!

— Atunci exersează mai mult.

— Aș prefera să nu muncesc atât de mult.

— Atunci mulțumește-te cu mediocritatea.

Când s-a uitat de data asta urât la mine, era de-adevărat. S-a jucat din nou cu un colț de pagină.

— Uneori ești de-a dreptul înspăimântătoare. Nu într-un fel așa, de groază, dar… mă obligi să fac lucrurile într-un fel brutal. Și să gândesc într-un fel profund. Și mă faci să transpir mult. Nimic nu e ușor cu tine. Și, ca să fiu sincer, după ce o viață întreagă oamenii m-au tot lingușit… chiar îmi face plăcere această schimbare.

Am simțit cum mi se încălzește gâtul. Nu știu de ce. Nu mi-era clar de ce discursul lui fusese un compliment pentru mine.

— Ești un om ciudat.

— E un compliment, venind din partea ta.

Acel surâs optimist și copilăresc s-a întins și mai mult când i-am zâmbit. A bătut ușor în bancheta pianului.

— Vrei să iei loc?

M-am oprit, apoi am dat ușor un ocol instrumentului și m-am așezat pe banchetă. Magnus emana foarte multă căldură, așa cum fac bărbații în mod natural, și m-am trezit stând lipită de el, braț

lângă braț. De aproape, era mai înalt decât mine. Nu știu de ce am observat asta acum.

În orice caz, era mai plăcut decât atunci când stăteam în picioare. Aici soarele îmi bătea în spate, alungând frigul. Am simțit cum se apropie și mai mult și ceva mi-a atins părul — poate era nasul lui, de vreme ce își ținea mâinile împreunate în poală.

— Miroși frumos, a zis el.

— Iar tu pari surprins. Înainte duhneam?

— Totul pe-aici miroase precum casa asta rece și umedă. N-am observat niciodată.

I-am dărâmat partitura de pe stativ, ca o pisică furioasă, zâmbind când el s-a încruntat spre mine.

— Cum adică „n-ai observat niciodată“?

Încruntătura lui s-a transformat încet într-un zâmbet, ca și cum n-ar fi fost obișnuit să zâmbească autentic.

— Adică nu prea are importanță cum miroase cineva.

Nu-mi puteam aminti ce se spusese în conversația anterioară, așa că am făcut amândoi o pauză, iar eu m-am abținut cu greu să nu zâmbesc. Mă bucur un pic cam mult de această apropiere. M-am întors din nou cu fața spre — cum îi spusese? hopsicar? — și mi-am trecut degetul peste decorațiunile acestuia.

— Mulțumesc pentru creme și pentru uleiuri, am zis, schimbând vorba și abordând un subiect care mă făcea să fiu mai puțin… bezmetică.

— Mulțumește-i Sabei, ea e cea care se pricepe la astfel de lucruri.

Și-a coborât privirea spre mine.

— Acum, vrei, te rog, să-mi dai paginile?

Am surâs. Căldura trupului său îmi transmitea mici fiori dulci dincolo de pulover.

— Doar pentru că m-ai rugat atât de frumos.

S-a aplecat și a luat partitura de pe podea, deschizând-o la o compoziție și apoi lăsându-se pe spate ca să-și dezmorțească puțin spinarea.

— Știi să citești?

— Note muzicale? Nu. Jember m-a învățat psalmii după ureche.

— Voi da din cap când ajung la final, da?

Am încuviințat și m-am înclinat în față, așteptând.

Iar el a început să cânte.

Bucata muzicală era ca uleiul turnat pe podea — lentă, fluidă, dar cumva neașteptat de dificilă. Nu interpretarea lui, muzica. Sensul ei. Ca o poveste de dragoste în mijlocul unei lumi învolburate.

— Îți stau în cale, am spus când brațul lui cald m-a atins, în încercarea de a ajunge la o notă înaltă.

— Nu-mi stai niciodată în cale, a zis Magnus și, cumva, mi s-a părut că acest lucru era mai mult decât adevărat.

A dat din cap și, oricât de absurd ar putea părea, inima mi-a luat-o la galop și nu și-a revenit până ce n-am reușit să dau pagina cu succes. Apoi l-am ascultat cântând, fără să răsuflu.

— Mereu e atât de stresant să întorci paginile?

Magnus a râs, ratând câteva note. Râdea din ce în ce mai natural, cred. Părea mai firesc.

— De ce crezi că pun pe altcineva să facă asta?

— Manifestările Marelui Deochi sunt mult mai ușoare.

— Pentru tine, categoric. Ai exorcizat deja mai mult decât oricare alt debtera.

Am dat să întorc pagina, dar Magnus a scos un sunet, ca și cum ar fi voit să alunge o pisică de pe masă.

— Ai dat din cap! am spus.

— În sens invers, se repetă.

— Ce se repetă?

— Totul, de la început!

M-am repezit la cealaltă pagină, dar am tras prea iute și partitura a căzut peste clape. Magnus și-a dat mâinile la o parte și a început să râdă. Nu malițios sau sarcastic, ci un râs autentic, ca un băiețel care auzise cea mai bună glumă din lume. Și era molipsitor, așa că am izbucnit și eu în râs.

Cred… că aș fi putut supraviețui doar cu acest râs, dacă n-aș avea nevoie de bani ca să trăiesc pe lumea asta. L-am înghiontit.

— Ți-am spus că nu știu să citesc notele muzicale.

Și-a trecut brațul peste umărul meu, strângându-mă la piept, și am simțit cum mi se întretaie răsuflarea înainte de a mă strădui să respir normal.

— Te-ai descurcat de minune la prima ta încercare, a zis el, încă zâmbind larg, și a luat partitura de pe podea.

A trebuit să-și ridice brațul și am simțit că atingerea lui îmi lipsește de îndată ce s-a desprins de mine. În timp ce se ridica, s-a oprit brusc și s-a uitat în spatele meu. M-am răsucit și am văzut

sânge prelingându-se pe pereți, din tavan. Era mult mai ușor să meșteșugești o amuletă în timp ce Manifestarea se desfășura. Trebuia s-o exorcizez înainte de a dispărea.

— Nu face nimănui niciun rău, a spus Magnus când a văzut că mă ridic. Rămâi aici.

Cuvintele lui Magnus m-au făcut să mă opresc în loc. L-am privit cum stătea încă pe banchetă și cum avea acea expresie optimistă, ca în seara în care îmi dăruise ciocolățelele. Privirea lui mă neliniștea ca nicio alta pe lume. Nu voia nimic altceva în afară de interacțiune umană, în afară de contact vizual, în afară de oricare formă de afecțiune amicală. Eram singura persoană care-i putea oferi așa ceva și într-un fel simțeam că sunt egoistă, pentru că îi refuzam ceea ce mie îmi venea natural în fiecare zi. Dar exorcizarea acestei case era singura cale de a-l salva, ca să nu mai fie nevoit vreodată să se bazeze atât de mult pe un singur om.

Simțeam că mă port egoist și dintr-un alt motiv… pentru că nu voiam să-l salvez. Voiam să păstrez acea privire frumoasă și optimistă doar pentru mine.

Mi-a scăpat un icnet de scârbă față de mine însămi și am văzut cum se schimbă la față. Îmi doream din răsputeri să pot șterge ultimele câteva secunde și s-o iau de la capăt, fără acel zgomot necontrolat.

— Magnus, am dat să spun, eu…

— Ai dreptate.

S-a ridicat repede în picioare, dar nu se mai uita la mine și pierderea acestei legături cu el mi-a pus un nod în gât.

— Exorcizarea Marelui Deochi are prioritate. Te las să-ți faci treaba.

Și a plecat. Așa, pur și simplu. Nu a șovăit, nu m-a privit. Și nodul din gât nu m-a lăsat să-l strig pe nume.

Capitolul 14

Magnus se încuiase la el în cameră pentru restul zilei, așa că-n dimineața următoare m-am îmbrăcat și am mers direct unde știam că va fi — în bibliotecă. Draperiile de la ferestrele înalte erau trase și prin ele pătrundea atât de puțină lumină, încât, dacă aș fi locuit în acea încăpere, aș fi crezut că era încă noapte. Magnus nu părea să fie acolo, dar pe măsuță se afla o farfurie folosită și erau aprinse prea multe lumânări într-o cameră plină cu cărți, așa că nu putea să se fi dus prea departe.

O carte a zburat de pe raft și a aterizat pe fotoliul lui Magnus, deschizându-se cu zgomot. Mi-am dus mâna la cuțit din instinct.

— Magnus?

Niciun răspuns. Brusc, m-am simțit caraghioasă. Cărțile care săreau de pe rafturile lor erau ceva normal într-o casă blestemată… am presupus.

Trebuia să fie opera acelei ticăloase de femei, la portretul căreia lucra Magnus în prima mea zi aici. Bibliotecara, așa îi spusese el. Nu lăsa ea mesaje prin intermediul cărților?

M-am dus la fotoliu și am ridicat cartea deschisă și teancul de volume de sub ea. Apoi m-am așezat și mi le-am pus în poală. Cartea din vârf era deschisă și un fragment dintr-un pasaj fusese încercuit cu cerneală întunecată — dar, nu, mi-am dat seama că nu cu cerneală, căci mi-am atins degetele de pagină și, în lumina flăcărilor, m-am văzut murdară de ceva roșu. Ca și cum Bibliotecara și-ar fi dus degetele la buzele ei însângerate și ar fi desenat cu acestea.

Nu mă provoca, fată amărâtă și căpoasă! Ori, în furia mea nemuritoare, te voi distruge…

Probabil era un mesaj care mi-era destinat. O amenințare, exact ca în seara acelei prime cine. Dar, exact ca aceea, părea să nu fie nimic altceva în afară de cuvinte — lucru care mi-a amintit de Jember și de toate amenințările pe care nu le ducea niciodată la îndeplinire, și preț de o clipă am zâmbit larg. Am închis cartea și am

așezat-o pe măsuța de lângă mine. Titlul cu litere albe și strălucitoare, Iliada, mă privea fix de pe coperta neagră.

M-am uitat la volumul care-mi rămăsese în poală, mai degrabă un bloc de desen deschis la o pagină aproape plină cu șiruri de mâini în diverse poziții.

Următoarea pagină era la fel — șiruri și șiruri de mâini. Încă o foaie și m-am oprit brusc. Era Kelela, desenată de la umeri în sus. Cinci versiuni diferite, cu păr diferit. Toate din profil. Puțin schematice, fără prea multe detalii, dar toate senzațional de bune.

Și frumoase. Nici mai frumoase, nici mai urâte decât era ea în realitate. O reprezentare perfectă a ei.

Mi se părea enervant să mă uit la un desen atât de frumos. Nu. Mi se părea enervant să mă uit la un desen atât de frumos de-al Kelelei.

Nu-mi vine să cred că sunt geloasă pe o operă stupidă de artă.

Următoarea pagină m-a făcut să mă opresc și mai mult asupra ei.

Am simțit că urechile îmi iau foc. Un cuplu îmbrățișându-se în umbra rafturilor bibliotecii. La fel ca precedentele, era un desen schematic și neterminat, dar nu era foarte greu să deduci ce se întâmpla.

— Ce faci aici?

Magnus s-a repezit spre mine, prinzându-se de fotoliu cu o mână, prin spatele meu, și închizându-și blocul de desen cu cealaltă. Avea degetele desfăcute, ca și cum voia să-mi blocheze accesul, iar cu palma mi-a lipit cartea de coapse.

— Dar tu ce faci? l-am întrebat, serioasă.

Puteam scoate cuțitul dintr-o mișcare și să i-l pun la gât, apoi m-am gândit mai bine și l-am ascuns repede. Îl puteam învinge cu ușurință pe Magnus, cu cuțit sau fără. În plus, era inofensiv. Această confruntare nu era demnă de cuțitul meu.

Avea ochii larg deschiși, ca și cum ar fi bănuit existența armei.

— Încerci să mă ucizi?

Am ridicat sfidător bărbia.

— Sigur că nu. Dacă mori, nu mai sunt plătită.

— Atunci, a zis el șovăitor, nu te supăra! Eu nu îmi bag nasul în treburile tale.

Ar fi trebuit să-i spun să se dea la o parte. Dar nu am făcut-o.

— Nu știam că e secret. Îmi pare rău.

Magnus a rămas puțin cu gura deschisă, ca și cum s-ar fi așteptat la o altă reacție din partea mea.

— Ce părere ai de desenele mele?

Mi se păreau excelente. Dar, nu știu de ce, nu-mi venea să i-o mărturisesc.

— Desenezi o grămadă de mâini.

— Desenez lucrurile de care îmi pasă.

Toate portretele Kelelei îmi răsăreau în minte ca să mă bântuie și m-am crispat.

— Kelela știe cât de des o desenezi?

— O desenez numai când mă roagă, așa că da, știe.

— Dar chestia asta scandaloasă cu voi doi sărutându-vă? Despre asta știe?

El a zâmbit larg.

— Aceea e Kelela? Nu i se vede fața. Poate fi oricine, zău, dacă-ți folosești imaginația.

Pulsul mi s-a accelerat și, preț de o clipă, mi-am permis să-mi închipui că poate n-o desenase pe Kelela. Că poate mă desenase pe mine. Dar realitatea a învins.

— Nu cred că s-ar bucura dacă ar ști că ai desenat-o astfel.

— Eu cred că ești supărată, a spus el, apropiindu-se, pentru că vrei să fii tu cea pe care o sărut.

L-am plesnit peste față, atât de tare, încât i-am răsucit capul. Mi-am ținut răsuflarea preț de o clipă, ca și cum mintea tocmai îmi revenise în trup. Ca și cum… el mi-ar fi citit gândurile.

— Dacă mă gândesc mai bine…

Magnus și-a mișcat de câteva ori falca pentru a vedea cât e de afectat și și-a ridicat mâna de pe blocul de desen ca să-și maseze obrazul.

— Mi-am meritat-o.

Totul era instinctiv, ar fi trebuit să spun. Eram obișnuită cu ideea că trebuie să mă apăr. Dar nu merita nicio explicație, cu atât mai puțin scuzele mele. Am pus blocul de desen pe masă și am dat să mă ridic din fotoliu, dar Magnus nu s-a dat la o parte ca să-mi facă loc. Mi-am ridicat spre el privirea încruntată.

— Ești în spațiul meu.

— Spațiul tău? Tu stai în fotoliul meu.

— Lasă-mă să mă ridic, Magnus.

A zâmbit, tachinându-mă.

— Care sunt cuvintele magice? Știi tu, cele pe care mă tot îndemni să le folosesc…?

Știam ce ar fi făcut Jember. Cu cuțitul la gâtul lui Magnus, cuvintele lui magice ar fi fost pur și simplu „Mișcă-te“. Poate chiar însoțite de o înjurătură ornamentală. Și apoi Magnus ar fi avut la dispoziție trei secunde să se execute înainte ca Jember să-i spintece beregata.

Dar eu n-am reușit să scot decât o răsuflare greoaie, de parcă tot corpul meu ar fi înjurat fără ajutorul cuvintelor. Căci el avea dreptate într-o privință — nu voiam decât să-i trag trupul cald în acest fotoliu și să văd dacă buzele lui semănau la gust cu mierea și cu nucșoara pe care le ținea lângă cafea.

Dar nu aveam voie să-mi doresc asta, nu-i așa? Era șeful meu.

În plus, era foarte enervant.

Era ciudat să ne privim în ochi când fețele noastre se aflau atât de aproape una de alta, dar m-am forțat să-i arunc o uitătură amenințătoare ca să-i arăt că vorbesc serios.

— Nu mă poți intimida.

Magnus a ridicat din sprâncene.

— Nu încerc să te intimidez.

— Atunci dă-te la o parte, am spus, ridicându-mă, în ciuda strădaniilor sale de a mă bloca.

De obicei, eu îl intimidam pe el, dar și-a păstrat poziția, iar eu mi-am apropiat și mai mult fața de a lui.

— Sau vrei să te pocnesc și mai tare?

— Nu mă deranjează, a zis, cu glas sumbru. Palma pe care mi-ai tras-o a fost cel mai omenesc contact pe care l-am avut cu cineva tot anul.

Cuvintele lui m-au făcut să încremenesc și am simțit cum lacrimile îmi izvorăsc din ochi. Să vrei să te atingă cineva în orice fel posibil… chiar dacă te rănește. Era un mod sucit și trist de a gândi.

Totuși… nici eu nu fusesem crescută în spiritul atingerii. Fusesem educată s-o evit cât mai mult cu putință. Așa că trebuia să-l înțeleg; să-mi închipui că a fost crescut cu acest lux, care apoi i-a fost răpit.

Nu puteam fi supărată pe el. Era lipsit de tact și nepoliticos, dar și el era produsul unei situații. Era scăpat de sub control, dar și

lăsat de izbelişte. Comportamentul acesta nu era vina lui… şi comportamentul meu defectuos nu ajuta deloc.

Cu blândeţe, am pus mâna pe obrazul lui încă roşu şi l-am sărutat.

Era ceva extrem şi poate că la fel de nepotrivit ca a-l lovi. Nu-mi păsa. Buzele lui moi s-au lipit de ale mele, ca şi cum şi-ar fi pierdut echilibrul, dar apoi am auzit scârţâitul pielii fotoliului când s-a prins de spătarul scaunului. Când şi-a desprins buzele de gura mea, nu s-a dezlipit de tot de mine, cu o siguranţă la fel de adorabilă şi de-a dreptul insuportabilă. S-a apropiat din nou şi căldura trupului său mi-a făcut inima să bată mai iute…

Şi apoi s-a dat înapoi, retrăgându-se spre foc. S-a agăţat de policioară exact când m-am întins ca să-l prind. Dar m-am oprit înainte să-l ating, îmbrăţişându-mă cu propriile braţe şi rămânând aşa.

— De ce ai făcut asta? a întrebat el.

Cu furie. Cu durere.

Inima îmi bătea ca inima unui şoricel în ureche, dar am reuşit să-l privesc în ochi. Expresia lui era mai contrariată decât o exprima tonul său. Cum aş fi putut să-i spun de ce? Oare ce răspuns i-aş fi putut da ca să aibă vreun sens pentru oricare dintre noi?

Din fericire, nu a aşteptat să-mi dau seama.

— Nu merit să fiu sărutat.

— De ce?

— Sunt… un monstru, Andromeda.

Căldura chipului său apropiat de faţa mea m-a încremenit. Mi-am dat brusc seama că nu mă mai uitam în ochii lui. Mă uitam la pielea lui catifelată, fierbinte şi măslinie în pâlpâirea domoală a lumânărilor, la scobitura gâtului său care mă îmbia să-mi trec degetele peste netezimea sa.

— Dar, dacă afecţiunea este contribuţia ta la umanitate, atunci te rog…

Şoapta lui era ca argintul topit, frumoasă şi primejdioasă în acelaşi timp.

Inima îmi bătea cu disperare. Mă durea stomacul. Uneori uram din tot sufletul felul în care compasiunea mă făcea să mă simt. Sau poate că uram ceea ce simţeam faţă de acel desen, faţă de acei îndrăgostiţi din umbrele ascunse ale bibliotecii… faţă de momentul pe care l-am putea trăi amândoi chiar acum dacă ne-am îndepărta doar câţiva paşi de foc…

În ciuda faptului că eram supărată pe mine însămi, a trebuit să-mi muşc buza ca să nu-l sărut din nou. M-am retras la o distanţă mai cuviincioasă.

— Eşti un ticălos. Îţi place doar să aţâţi oamenii.

A ridicat din sprâncenele lui groase.

— Eu te-am aţâţat, Andromeda?

Am roşit, iar Magnus — acest mic demon — a zâmbit.

— În-încetează, am zis.

— Tu m-ai sărutat, mai ţii minte?

Am înşfăcat caietul de desen şi i l-am lipit de piept cu putere. Forţa mea s-a oglindit în expresia lui şocată.

— Peggy e nepoliticoasă, am spus, chinuindu-mă să schimb subiectul. Dacă nu ne tratează drept egalele sale pe mine şi pe Saba, eu nu mai pot lucra aici.

Magnus a făcut o mutră derutată, apoi a părut de-a dreptul tulburat.

— O să mă ocup de asta.

— Bine. Atunci… atunci eu o să plec.

— N-ar trebui să te ataşezi prea mult de ea.

Glasul lui m-a oprit în loc exact când mă răsuceam spre ieşire.

— Ce vrei să spui?

— De îndată ce vei exorciza întregul castel, Saba va pleca. La viteza cu care munceşti, nu va dura prea mult.

M-am întors încet ca să-l privesc.

— Ea are grijă de tine cât timp eşti blestemat?

— Poţi să zici şi aşa.

Şi-a închis blocul de desen şi l-a strâns la piept.

— E cea mai importantă persoană din lume pentru mine. O iubesc ca pe un membru al familiei mele. Dar îţi spun să nu te ataşezi prea tare de ea.

— Încerci să-mi spui cu cine pot să fiu prietenă şi cu cine nu?

— Îţi spun doar c-o să regreţi dacă se întâmplă aşa.

Am deschis gura să ripostez, apoi m-am răzgândit şi am plecat din cameră. Nu avea niciun sens să mă cert. Oricum nu mă putea împiedica să-mi păstrez singura prietenă pe care mi-o făcusem aici. Singura persoană din casă la care ţineam.

Doar că asta nu era adevărat şi acest gând îmi dădea fiori de bucurie.

Pentru că, dacă eram sinceră cu mine însămi, îmi păsa și de Magnus, poate prea mult.

Capitolul 15

După asta, am reușit să-l evit pe Magnus două zile întregi. N-am avut de ales. Sărutul acela fusese… surprinzător. Dezonorant și vinovat, dar totuși cumva mi s-a părut a fi cel mai autentic lucru pe care-l făcusem vreodată. Voiam să se repete… la nesfârșit… Doamne, ce mi se întâmplase?

Îmi sărutasem șeful, și cu cât aveam amândoi mai mult timp la dispoziție ca să uităm, cu atât mai bine.

Ca să mă-ndrept spre bibliotecă, am așteptat până când l-am auzit cântând Bach. Venise timpul s-o exorcizez pe Bibliotecară, deși realizam că urma să-mi dea mari bătăi de cap. Era o Manifestare extrem de interactivă, ceea ce, de obicei, însemna că nu voia să-și cedeze poziția prea curând. Dar, din câte îmi spusese Magnus, părea că poate interacționa doar prin intermediul cărților. Așadar, cel puțin nu trebuia să-mi fac griji că acel spirit malefic mă va ucide cu vătraiul de lângă șemineu.

Mai întâi am tras cu ochiul în bibliotecă, să văd dacă e pustie. Imediat ce am intrat cu coșul în încăpere, am simțit cum atmosfera se electrizează, ca și cum Bibliotecara ar fi văzut ceea ce am de gând să fac. Am ignorat asta și m-am așezat pe fotoliu, lângă foc. Cu cât începeam mai repede, cu atât isprăveam mai curând, iar Manifestarea aceea urma să-mi ia probabil vreo două ore și vreo două amulete — una pentru a o bloca, să șterg amenințarea interacțiunii, alta pentru a o purifica în întregime. Cu cât petreceam mai puțin timp aici, cu atât mai probabil era să…

Am auzit o bufnitură și, cu coada ochiului, am văzut cartea care a căzut la podea.

Era timpul să trec la treabă.

Am lucrat repede, dar cu mare atenție. Nu voiam să fiu nevoită s-o iau de la capăt. După zece minute, o carte a aterizat pe jos și s-a oprit brusc la picioarele mele. N-am băgat-o în seamă. Câteva minute mai târziu, o altă carte a zburat deasupra celei dintâi. Mi-am încrucișat picioarele sub mine și am lucrat mai departe. Asta s-a tot întâmplat timp de douăzeci de minute, până când amuleta mea a început să zvâcnească și am putut citi cu ușurință, fără să mă aplec, ce scria pe pagina cărții de deasupra.

Ceva de un roșu aprins, care nu se găsea pe celelalte cărți, mi-a atras atenția. M-am oprit, aruncându-i iute o privire.

M-am uitat spre partea de sus a foii, unde lângă numărul paginii se vedea titlul cărții. Jane Eyre. Nu citisem cartea, dar, din câte auzisem, era o poveste de dragoste. O poveste plină de semnificații, se pare, pentru că un paragraf era încercuit cu roșu, lat și inegal, ca și cum ar fi fost făcut cu degetul.

Când suntem bătute pe nedrept, ar trebui să lovim și noi așa de vârtos, încât cel care a fost nedrept cu noi să nu mai aibă niciodată chef să încerce…

De la bun început, încăperea era rece, și brusc am simțit că îngheț.

Am auzit cum o picătură de apă se prelinge de undeva peste sfera de protecție pe care o crease amuleta meșteșugită de mine. A sunat înăbușit și îndepărtat, dar în același timp parcă se afla în imediata mea apropiere. Am privit cum stropul de lichid se scurge de pe scutul invizibil, lăsând o dâră roșie în urma sa.

Am înghițit în sec ca să-mi dreg glasul și să vorbesc tare.

— Nu mă poți amenința. Amândouă știm că nu ai ce căuta aici.

A picurat din nou și am ridicat privirea, încremenită, încercând, atunci când m-am uitat spre chipul Bibliotecarei, să nu-mi arăt teama. Sprijinindu-și mâinile scheletice pe spătarul fotoliului, s-a înclinat deasupra mea cu buzele ei cărnoase de un roșu-aprins, umflate de un lichid gros.

Mi-am mutat iute privirea în altă parte, șovăind înainte să apuc din nou ciocanul de lipit.

— Nu mă poți răni, am spus și am demonstrat asta continuându-mi munca.

Mi se părea că a trecut o veșnicie, dar nu trecuseră decât un minut sau două, până când, în cele din urmă, picurul a încetat. Așteptarea lichidului malefic m-a făcut să tresar, pregătindu-mă pentru venirea lui. Am expirat zgomotos.

Și apoi ceva mi-a fluturat pe lângă cap, razant, înainte de a mă depăși și de a se rostogoli pe jos, dincolo de mine. Am ridicat privirea. O carte broșată. Dacă trebuia să poarte vreun mesaj, era o piesă de recuzită aleasă prost, căci cotorul nu era suficient de greu sau de despicat ca să rămână deschis. Am simțit o durere ascuțită în

ceafă, când un obiect greoi m-a lovit în umăr și a căzut lângă mine pe scaun, speriindu-mă și făcându-mă să sar în picioare. Am luat amuleta și ciocanul de lipit într-o mână și cu cealaltă m-am ținut de ceafă, mergând cu spatele spre șemineu. Când mi-am dat mâna la o parte, pielea capului îmi zvâcnea și — ajută-mă, Doamne — m-am uitat prelung la dâra roșie din palma mea, care, după usturimea și zvâcnirile acelea, știam că era sângele meu, și nu picurii de mai devreme. Am lăsat ușor în jos mâna care-mi tremura și m-am uitat cu teamă la cartea greoaie care zăcea pe fotoliul meu.

Nu era deschisă cu un anumit rost, ca volumele din teancul inițial. Nu, cartea asta avea un mesaj diferit, la fel ca surata ei de mai devreme.

Voia să-mi transmită că mă va omorî dacă nu mă mișc mai repede.

O altă carte a zburat de pe raft în direcția mea, și m-am ferit. M-am ascuns lângă scaun, protejându-mă cu brațul chiar înainte ca un alt volum să-mi cadă în cap. Am sărit în picioare, zbughind-o pe ușă ca să mă refugiez dincolo de prag, exact când o nouă carte a plutit în zbor pe ușă și cotorul i s-a rupt când s-a izbit de peretele din fața mea.

M-am rezemat, gâfâind, de zid. Cărțile înlemniseră… nu mai simțeam mare lucru nici dinspre Bibliotecară. Era ca și cum, de îndată ce părăsisem încăperea, urmele de cretă din mintea mea ar fi început să se șteargă și totul devenea tulbure din cauza lor. Așadar… nu puteam să purific biblioteca din afara sa. Nu aveam de ales, trebuia să intru din nou acolo.

Am inspirat adânc încă o dată și am intrat iute din nou în cameră.

Inima îmi bătea cu disperare. Capul îmi zvâcnea fără încetare. Amuleta îmi pulsa, ca și cum n-ar fi ieșit niciodată din încăpere. Ar fi trebuit să analizez situația înainte de a mă năpusti înăuntru, pentru că măcelul a început imediat. M-am ferit și un dicționar mi-a ratat cu puțin căpățâna.

Manifestarea nu mă poate atinge direct.

Am blocat alte două volume cu antebrațele ridicate în fața chipului meu.

De-asta folosește cărți. Dacă aș putea măcar…

O izbitură puternică în umăr m-a făcut să mă clatin — dar în direcția potrivită. La perete erau două corpuri de bibliotecă, aflate la mai puțin de un metru distanță unul de celălalt.

Dacă m-aș putea baricada…

M-am ferit de o carte și am alergat spre șemineu, iar trupul meu părea că știe ce are de făcut înainte să-mi termin gândul. Am aruncat obiectele de pe măsuța rotundă între fotolii — ceva s-a spart când s-a izbit de podea, dar nu mai aveam timp — și am ridicat-o apuncând-o de două picioare. Două volume m-au lovit în șold și-n braț, ca și cum ar fi voit să mă facă să scap masa, dar m-am strâmbat și m-am ascuns în micul spațiu pe care-l descoperisem.

De-abia am loc…

Am scos un mormăit de durere când o carte m-a izbit cu colțul în spate și m-am răsucit rapid ca s-o îndepărtez pe alta cu antebrațul.

Acum apără partea din față…

Am trecut pe lângă o carte și m-am oprit brusc, cu focul arzându-mi în spate. Am apucat brațele unuia dintre fotoliile de piele și am împins. Cred că sub pernele de piele era lemn masiv sau poate că stătuse în același loc de-atâta vreme încât devenise de neclintit…

Am scrâșnit din dinți când alte două cărți m-au lovit în șale și-n picior și am împins cu toată forța trupului meu în fotoliu. Acesta s-a mișcat din loc, dar tot elanul mi s-a dus când un ditamai cărțoi m-a lovit în față dintr-o parte. Am căzut pe parchet, ținându-mă de tâmplă. Am gâfâit, epuizată. Capul îmi plesnea. Prin ceața care-mi întuneca vederea am văzut un atlas imens, întins lângă mine.

După el a mai urmat un volum, iar eu m-am dat înapoi înainte să-mi mușc limba.

Ridică-te, Andi. Nu poți să zaci pur și simplu aici și să fii ucisă de niște cărți.

Am încercat să mă ridic cu ajutorul celeilalte mâini, dar o amețeală ca o vrajă și încă o carte primită în plină figură m-au trântit din nou la podea. Am simțit gâdilătura bine cunoscută a unui lichid care-mi curgea pe față, prelingându-mi-se în jos pe tâmple. Mi-am lins buzele, simțind gustul sării propriilor lacrimi, care s-a alăturat sângelui pe care-l aveam pe limbă. Mâna de la tâmplă mi s-a înroșit și m-am prins de fotoliu.

— O, Doamne, am șoptit. Ajutor…

Și apoi am auzit niște bufnituri înăbușite. S-a auzit un foșnet și o umbră a venit spre mine, deși părea mai degrabă să plutească pe pământ, nu în aer. M-am panicat puțin, acoperindu-mi capul și fața

cu ambele brațe. În locul vreunui impact, a răsunat un zăngănit metalic, speriindu-mă din cale-afară.

Cineva se afla în fața mea, cu picioarele depărtate, gata de acțiune, și ținea în mâini un obiect ce mă orbea când se reflecta în focul din șemineu. Mi-am trecut încheietura mâinii pe dinaintea ochilor ca să-mi limpezesc vederea, iar inima a început brusc să-mi bată mai repede.

Magnus stătea în fața mea, cu o tavă metalică în brațe. Mi-a sărit inima din piept când l-am văzut folosind-o pentru a pocni o carte care venea spre noi.

— Ai înfuriat-o, Andromeda, a zis el. Cred că te antipatizează mai mult decât pe mine.

Am chicotit, chiar dacă mă aflam într-o situație de viață și de moarte.

Am încercat de două ori să mă ridic. A treia oară am reușit, fix la timp pentru a ridica mâna ca să mă apăr de o altă carte. Magnus a pocnit-o, îndepărtând-o de mine, dar eram prea dezorientată ca să mai protestez când m-a dus într-un colț dintre marginea policioarei și perete, acoperindu-mă cu trupul lui și ținând tava deasupra capetelor noastre. Îmi bloca aproape toată lumina și a trebuit să clipesc de câteva ori ca să mă obișnuiesc.

— Fii pregătită s-o iei la fugă, a spus el. Te acopăr eu.

Cu dosul palmei mi-am șters lacrimile care mă orbeau, ca să mă pot uita cum trebuie la el. Părea obosit, cu ochii încercănați, cu sprâncenele ridicate într-o expresie gravă și tulburată. M-am întrebat dacă el dormise mai mult decât mine.

Mi-am aprins ciocanul de lipit.

— Te superi dacă rămâi acolo, în picioare, cât timp lucrez?

— Să rămân aici?

Am auzit zăngănitul unei cărți care s-a lovit de tavă, dar asta nu m-a oprit să scrijelesc câteva linii pe discul de argint. Acest aranjament funcționa de minune.

— Și să alungi cărțile în timp ce eu muncesc. Promit că mă voi revanșa.

— Ți-ai pierdut mințile? Trebuie să ieșim de-aici.

O carte a lovit peretele de lângă noi, iar respirația mi s-a tăiat în timp ce Magnus s-a apropiat și mai mult. M-am lipit cu spatele de zid, de parcă asta era o cale logică de a scăpa de ceea ce simțeam. Acum trupul lui nu doar mă încălzea. Îmi doream cu toată ființa să continuăm ceea ce începuserăm azi-noapte.

Dar aveam treabă de făcut. Iar el era de-a dreptul enervant.

— Magnus, am zis, cu fermitate.

— Andromeda? a întrebat, aproape relaxat, cu un strop de ironie care m-a scos din minți — și, Doamne, acesta era un lucru bun sau rău?

— Știu că ții la această Manifestare, dar toate trebuie să dispară la un moment dat.

— Nu cu prețul siguranței tale.

Mi-a cuprins talia cu brațul și, preț de o clipă, am crezut că mi se vor înmuia genunchii.

— Consideră că-mi plătesc datoria. Viață pentru viață.

— Nu-mi datorezi viața, Magnus.

S-a postat în fața mea, cu pași mici și folosindu-și trupul ca să mă conducă în spate. L-am oprit punându-i mâinile pe piept.

— Stai în fața mea. Nu durează mult.

— O să azvârle în cele din urmă un atlas dintre cele groase și tava asta amărâtă nu îi va face față.

Și-a mișcat degetele pe talia mea, iar eu am ridicat din sprâncene spre el.

— Ce faci?

A părut puțin descurajat, continuând să-mi împungă gâtul și subsuorile.

— Nu te gâdili? Încerc să te gâdil și să te destind ca să mergem mai departe — au!

Și-a tras la piept mâna pe care i-am plesnit-o. M-am îndepărtat cu spatele, ferindu-mă de o altă carte zburătoare.

— Dacă n-ai de gând să mă ajuți, atunci ieși…

Magnus scăpase tava și mă zorea, prinzându-mă de umeri și împingându-mă înapoi — era mai solid și, din cauza forței sale, nu am avut de ales și am fost nevoită să-l urmez sau să cad, vulnerabilă, pe spate. Dacă aș fi fost în sălbăticie, i-aș fi tras un genunchi în burtă, dar situația nu era la fel de disperată. Nu voiam să-l rănesc. Totuși, metodele lui mă înfuriau.

— N-am cerut să fiu salvată!

Am încercat să mă rup din strânsoarea lui, dar el îmi ținea brațele în așa fel încât să nu-mi fie de prea mare folos.

— N-am nevoie să mă salvezi!

— Chestia asta nu merită ca să te trezești cu fața storcită de vreun dicționar!

— Ba da, meriți!

M-am speriat de propriile vorbe, dar nu sunt sigură că Magnus a fost atent. Am trecut poticnindu-ne de pragul ușii, iar eu mi-am scăpat argintul și ciocanul de lipit. M-am prins de cămașa lui ca să mă echilibrez, exact când mi-a dat drumul, pregătiți să ne izbim împreună la perete. Dar, cumva, am reușit să ne oprim înainte de impact. Preț de o clipă, am rămas acolo, gâfâind.

Și apoi am auzit pe cineva dregându-și glasul și era să-mi sară inima din piept de spaimă. Când mi-am mutat privirea, l-am văzut pe Tom pe coridor, cu un coș cu lemne de foc în mâini, rânjind de parcă tocmai aflase un secret scandalos.

— Ăăă…

M-am îndepărtat de Magnus, dorindu-mi să pot dispărea în zid.

— Magnus, ăăă, mă proteja cât munceam.

Fața mi-a luat foc și am îngenuncheat iute ca să-mi strâng lucrurile și să mi-o acopăr.

— Chiar așa? a întrebat Tom și i-am simțit voioșia din voce.

Mi-am studiat ciocanul de lipit. Nu pățise nimic, slavă Domnului.

— Puteai să-mi rupi letconul, Magnus, am spus, doar să schimb subiectul.

Magnus a pufnit și am observat că se întorsese complet cu spatele la Tom.

— Putea să te ucidă Tolstoi, Andromeda.

De-abia mă mai puteam abține să nu izbucnesc în râs, concentrându-mă să-mi ridic ciocanul de lipit pierdut — care nu putea să-mi fie de niciun folos acum, cu marginea ciobită în acel hal…

De parcă mi-ar fi păsat de argintul crăpat. De parcă n-aș fi încercat pur și simplu să-mi iau gândul de la problema mea actuală.

Tom a prins mai bine coșul în mâini.

— Eu, ăăă, plec și vă las pe voi s-o scoateți la capăt, a zis el și mi-a făcut cu ochiul, îndepărtându-se.

M-am ridicat în picioare, așteptând ca Tom să dispară într-o cameră de pe coridor, și am zis:

— Sper că ești fericit. Probabil că Tom crede acum ce e mai rău despre noi.

— Sunt fericit, a zis Magnus. Și sper că asta crede.

M-am năpustit spre el, iar el a tresărit când l-am înșfăcat de pieptul puloverului și l-am tras în jos ca să fie în dreptul privirii

mele, deși tot trebuia să mă uit puțin în sus.

— De ce n-ai putut să faci cum te-am rugat și să stai în fața mea ca să lucrez mai bine? Nu vrei să te purific?

— Ești furioasă pentru că ți-am salvat viața fără permisiunea ta sau pentru că Tom crede că eram într-un moment intim… Au!

L-am împins deoparte și s-a lovit cu spatele de marginea cadrului ușii, strâmbându-se.

— De ce-ți verși nervii pe mine? Sunt o mulțime de încăperi care trebuie exorcizate, alege alta și gata.

— O protejezi pe Bibliotecară.

— Poftim?

A rămas cu gura căscată, apucându-se de buclele răvășite cu ambii pumni.

— Te protejez pe tine, mică țestoasă arțăgoasă și incredibilă ce ești!

— Nu-mi spune țestoasă arțăgoasă!

— Păi, te răstești la mine chiar acum!

Am strigat la el, plină de iritare:

— Nu-mi mai sta în cale când lucrez!

— De-asta mă tot eviți de vreo două zile? a întrebat el, dar eu deja plecasem. Sau îți e rușine să recunoști că ți-a plăcut să mă săruți?

M-am oprit brusc și m-am întors spre el, roșie la față ca focul.

— Nu te flata singur.

— Ca să fiu sincer, mă descurc și mai bine când sunt pregătit.

— Bravo ție, am spus, deloc amuzată.

El a râs scurt.

— Doar ca să știi, astăzi sunt pregătit.

Am strâns pumnii și am înghițit în sec ca să-mi echilibrez glasul.

— Nu-ți bate joc de mine, domnule.

— Niciodată, a zis, și pentru prima oară în decursul acestei discuții părea rezonabil și sincer.

A scos o batistă și a umezit-o cu limba, lipindu-mi-o de fruntea însângerată. Aș fi putut să uit de ea; de-abia mai zvâcnea.

— Și nu-mi mai spune „domnule“.

— Ce-o să faci, o să mă înlocuiești?

Intenționam să mă răsucesc și să-l las să se bosumfle singur. În schimb, l-am privit în ochii căprui, sclipind de curiozitate.

— Așa mi-ai spus la interviu. Că mă vei înlocui cu cineva care-ți spune pe nume.

— Nu-mi amintesc. Țin totuși minte că am zis că ești imposibil de înlocuit. Mi-aș dori să-ți amintești asta mai bine, micul meu nor de furtună.

Am oftat și mi-am luat ochii de la el, împingând batista la o parte.

— Nu sunt „micul“ tău nimic.

— De ce nu ești?

Am ridicat din sprâncene la el, simțind cum încep să semăn cu Jember, în ciuda faptului că nu eram rude de sânge.

— Cum adică, de ce nu sunt?

— Ce te oprește să fii a mea?

Mâinile mi-au tremurat și mi-am lipit discul de argint de burtă ca să le fac să se oprească.

— A ta?

— Da, Andromeda. Să fii cu mine.

— M-Magnus, eu…

M-am uitat să fiu sigură că Tom nu se afla pe coridor și că nu vede cum mă înroșesc la față.

— Nu pot. Lucrez pentru tine.

El a expirat ușor și a zâmbit.

— Asta e tot?

Relaxarea lui îmi sugruma plămânii pentru că știam că nu există decât o soluție.

— Te rog, nu mă da afară, am zis. Iar glasul meu a răsunat slab și încordat în propriile urechi care-mi țiuiau.

Mâinile lui reci mi-au cuprins fața, alinându-mi obrajii îmbujorați.

— Dacă te dau afară, probabil nu te voi mai vedea niciodată. Iar eu vreau să te văd în fiecare zi a vieții mele.

— Magnus, am mormăit.

I-am luat mâinile de pe obrajii mei, iar vederea mi s-a încețoșat puțin.

— Nu e atât de corect pe cât pare. E un dezechilibru clar de putere.

— De acord, a zis el, aplecându-se mai aproape. Dar o să fac tot ceea ce-mi stă în putință să mă supun dominației tale cu eleganța

unui gentleman.

Am izbucnit în râs, dar mi l-am înăbușit repede când și-a lipit buzele de fruntea mea.

— Aștept să cadă toporul… Nu primesc niciodată cu ușurință ceea ce-mi doresc.

— Toporul, draga mea, a zis el, mișcând din sprâncene și mângâindu-mă pe gât și pe umeri. Din cauza lui ne vom certa cu pasiune aproape în fiecare zi.

— În cazul ăsta, cred că mă răzgândesc.

Am zâmbit când l-am văzut încruntat și m-am ridicat pe vârfuri, cu buzele la o atingere distanță de buzele lui.

— Se pare că ești o mare pacoste.

Înclinând capul, și-a trecut nasul peste obrazul meu, iar eu am simțit cum mă străbate un fior.

— E ciudat, toată lumea pare să-mi aducă imnuri de laudă, mai puțin tu.

— Lumea minte.

Glasul mi s-a stins când Magnus m-a sărutat. Sărutul acesta nu a fost ca primul. A fost adevărat și dulce… semăna cu o promisiune. Nu cu o promisiune a durerii. Promisiunea că va avea grijă de inima mea. Și poate că, într-o bună zi, chiar mă va iubi.

Promisiunea că nu mă va izgoni.

Capitolul 16

Cina mi s-a părut o tortură. Mâncarea a fost delicioasă, desigur, dar n-am putut-o savura așa cum trebuie pentru că gândul îmi zbura la Magnus. Era atât de tăcut… trist chiar. Nu-l mai văzusem din bibliotecă, cu doar două ore mai devreme. Acum două ore ne juram iubirea, iar acum… ceva era în neregulă.

Tot ce-mi doream era să aflu ce-l apăsa, să-l consolez, să… să-l ating. Stătea în scaunul lui obișnuit, în capul mesei, ceea ce însemna că ne puteam ține de mână peste masă, dacă voiam.

Doamne, ajută-mă! Puteam oare să-i arăt genul acesta de afecțiune în fața celorlalți fără să fie considerată o insolență față de angajatorul meu? Dar pielea lui mă atrăgea și cred că avea nevoie de această atingere la fel de mult ca mine. Era greu să mă împotrivesc acestei atracții magnetice.

De ce-ți faci una ca asta, Andi?

Nu aș fi folosit cuvântul frumos ca să-l descriu pe Magnus dacă am fi fost doi străini care treceau pe stradă unul pe lângă celălalt, dar faptul că-l cunoșteam era ca și cum aș fi descoperit frumusețea unui șarpe. Temut și neînțeles, dar nu din vina lui. Cu înfățișare zveltă, aproape delicată, dar cu o forță imposibil de negat dedesubt. Înspăimântat, ascunzându-se și atacând pe rând. Era un fel de frumusețe care nu putea fi menită oricui. Ba nu avea farmec, ba avea prea mult, era făcut tot din păr ciufulit, pauze stânjenitoare și zâmbete timide.

Dar asta nu însemna nimic. Era ceva irațional. Acestea nu erau motive să mă îndrăgostesc de…

— Ce e atât de amuzant?

Am ridicat privirea din farfuria cu mâncare și m-am uitat la Kelela, care stătea vizavi de mine. În seara asta purta cozi împletite gros, împodobite cu lanțuri de aur și cu flori aurii, făcute din mărgele. Eram mândră de transformarea mea în privința coafurii, dar ea arăta superb. Impresionant. Cel mai neînțelept lucru pe care l-aș fi putut face ar fi fost să-i aduc vreun compliment.

Avea o expresie curioasă pe chipul ei drăgălaș, dar îndoielnică, de parcă ar fi voit să-mi folosească reacția ca să mă facă de rușine.

— Amuzant? am replicat, păstrându-mi un ton cumpătat. Nu-mi amintesc să fi râs.

— Zâmbeai.

Zâmbeai, Andi?

— Pur și simplu îmi place mâncarea.

— Peggy e cea mai bună, a intervenit Esjay. Trebuie să-i prezint rețetele bucătarului nostru personal.

— Va trebui să le învăț și eu, a zis Kelela. Cel puțin preferatele lui Magnus.

A rânjit spre mine.

— Un sfat bun pentru viitorul tău, Andromeda — într-o căsnicie, dragostea trece prin stomac.

A fost un comentariu aparent nevinovat, dar implicațiile sale m-au lovit în moalele capului.

— Nu trebuie să înveți să gătești, a zis Esjay, de-asta angajezi pe cineva. Tu concentrează-te asupra studiilor.

— Da, frățioare, a răspuns ea, însă eu i-am zărit în priviri lumina victoriei.

Știa că m-a năucit.

— Ah, sunteți logodiți? am întrebat, încercând să vorbesc cât mai nonșalant, în ciuda faptului că gâtlejul mi se încordase. Magnus nu mi-a pomenit despre asta.

— De ce să-ți pomenească? Bărbaților nu le pasă de nunți, nu-i așa, Magnus?

Magnus a scos un sunet vag, deși nu mi-am dat seama dacă e un da sau un nu. Oricum ar fi fost, mirosea a trădare.

— Îmi trebuie un scaun mai comod, a spus el, ridicându-se brusc.

Kelela a sărit și ea în picioare și a ajuns lângă el în câteva clipe. Esjay mi s-a adresat înainte să mă ridic.

— Andromeda, poți rămâne puțin cu mine? Am câteva detalii despre contract de discutat cu tine.

— Iar tâmpenia aia de contract, Esjay? a mormăit Magnus. Lasă-l naibii. Ar trebui să-i dau tot ce-și dorește. La ce am eu nevoie, oricum, de bani?

— Ești ostenit, Magnus, a spus repede Esjay. Kelela, ajută-l să se ducă într-o cameră mai agreabilă.

N-a fost nevoie să-i spună de două ori — îl cuprinsese deja de mijloc, conducându-l afară înainte ca Esjay să-și fi terminat măcar ideea.

— De ce nu cântăm ceva? a zis Kelela, odată ajunși în cealaltă încăpere. Îmi amintesc că am văzut la tine niște partituri ale unui cântec care-mi place foarte mult.

— Îmi pare rău pentru asta, a spus Esjay, după ce au plecat. Peggy a zis că se simțea bine de dimineață. Ai observat cumva ce anume l-a făcut să-și schimbe dispoziția?

Am clătinat din cap, și mai derutată decât înainte. Esjay a oftat.

— Mi-aș dori ca sora mea să nu mai deschidă subiectul despre logodnă. Sunt promiși unul celuilalt, da, dar…

A clătinat din cap.

— Nu vreau să-și facă speranțe prea mari.

— În cazul în care Magnus nu va fi niciodată exorcizat? am întrebat.

— Da. Nu-ți pun abilitățile la îndoială, dar am avut deja zece debtera. Există posibilitatea ca niciun ajutor profesionist să nu fie suficient.

— Voi exorciza această casă, am spus.

— Te cred.

— Și totuși n-o vei lăsa pe Kelela să învețe să gătească felurile lui favorite de mâncare.

A urmat o pauză atât de lungă, încât am simțit că m-am dat de gol. Ca și cum cuvântul „dragoste“ îmi plutea din nou în minte, iar Esjay îl deslușea de parcă ar fi fost clar scris pe o hârtie.

— La început eram la fel de entuziast ca ea, a spus Esjay. Dar acum lucrurile sunt diferite, și ei i-ar prinde mai bine o educație care o poate ajuta să ajungă departe. Acesta e un lucru sigur. Căsătoria cu Magnus nu e.

— Însă ea pare disperată să se mărite cu el.

— E tânără și o las să viseze. Dar, în scurt timp, va pleca în Franța pentru a locui cu mătușa noastră… iar visele se pot schimba conform circumstanțelor.

Kelela pleca? Mă aflam aici de săptămâni întregi și nu auzisem nimic despre Franța. Kelela nu părea genul care să nu se laude cu așa ceva. Probabil era un plan de ultim moment, pentru că visele ei să se mărite cu bogatul moștenitor al unei fabrici de ciocolată nu păreau să funcționeze.

Totuși, în sufletul meu s-a aprins o rază de speranță… și am domolit-o iute cu un strop de bun-simț.

— Nu voiai să discuți nimic despre contract, de fapt, nu-i așa?

A clătinat din cap, iar eu m-am dus în camera de muzică. Nu știu de ce, pentru că nu-mi doream decât să-mi termin treaba și să nu mă mai uit niciodată la Magnus. Pentru că… îl sărutasem. Iar el îmi răspunsese la sărut. Spusese că vrea să fie cu mine. Știind că era promis altcuiva.

L-am găsit așezat pe o canapea acoperită cu un pled, cu o ceașcă de cafea în mână. Kelela se afla în partea opusă a camerei, căutând prin bibliotecă. Am luat loc pe canapeaua de vizavi de el. Probabil mi-ar fi prins bine niște cafea de pe masa dintre noi, dar stomacul mi se dădea atât de rău peste cap, încât nu cred c-aș fi putut s-o beau.

— L-am privit pe Tom în ochi astăzi, a zis el, cu glas moale și înspăimântat.

M-am uitat spre Kelela, care stătea cu spatele la noi, căutând în continuare în mica bibliotecă de muzică, apoi am șoptit:

— Când ne-a prins mai devreme, pe coridor?

— Eram atât de distras, încât nu i-am auzit pașii. Ar fi trebuit să mă uit în jur. Trebuia să mă aștept la asta.

— Trebuie să-ți fi auzit clopoțeii. Sunt sigură că s-a uitat la timp în altă parte.

— Poate.

Nu părea deloc convins.

Am simțit că mi se pune un nod în stomac. Nu aveam de ales, nu-i așa? Trebuia să străbat coridoarele în timpul Trezirii, dacă voiam să-l împiedic pe Tom să… dispară. Dacă într-adevăr asta se întâmpla.

— Lasă-mă pe mine să mă ocup de tot, OK? am zis. De-asta sunt aici.

— Ești o minune, Andromeda. Sper că știi asta.

Magnus a sorbit din cafea și apoi s-a aplecat cu brațele sprijinite de coapse.

— În seara asta mă simt aiurea.

Am înghițit un nod dureros.

— Îmi pare rău.

— Există vreun leac? Cu vreo amuletă?

— Nu am cunoscut niciodată vreo amuletă care să funcționeze împotriva depresiei.

— Asta e chestia? a întrebat, privind la lichidul negru din ceașcă. Depresie?

— Poate că ar trebui să te retragi diseară.

A scuturat din cap.

— Esjay și Kelela vin de departe ca să mă viziteze. Le sunt recunoscător pentru companie.

Cafeaua a făcut valuri când a așezat-o pe măsuță, iar eu m-am întins ca să stabilizez ceașca. Mâna mea mi-a rămas lipită de a lui. Avea pielea moale, degetele îi tremurau, și, mai mult decât orice, voiam să dau la o parte nenorocita aia de ceașcă pentru a-l lua de mână. Simțeam că era ceva necugetat să-mi doresc asta.

— Rămâi, Andromeda.

Era mai mult o întrebare, în seara asta, decât o rugăminte.

— Desigur.

Mi-am retras mâna, luând ceașca de cafea cu mine.

— Am găsit-o!

Glasul extrem de gălăgios al Kelelei m-a făcut să tresar și aproape că am vărsat cafeaua, oprind-o cu greu la timp.

— Ăsta e cântecul despre care vorbeam, a spus ea, îndreptând o partitură spre Magnus. Tu cânți la clape, eu cu vocea.

Magnus a luat partitura, mult mai puțin entuziast decât de obicei, când era vorba despre muzică.

— Trebuie să mă lași un moment să-mi dau seama cum trebuie cântată.

— Ah, va fi simplu pentru tine, a insistat Kelela, trăgându-l de braț ca să se ridice. Ești cel mai talentat muzician pe care-l cunosc.

— Sunt singurul muzician pe care-l cunoști, a zis el, dar a urmat-o fără să protesteze.

Indiferent de ce spusese Esjay despre Franța, erau promiși unul celuilalt. Urmau să se căsătorească, probabil imediat după exorcizarea castelului. Trebuia să mă calmez. Să-mi domolesc inima, care o luase la galop. Să mă comport ca o angajată, ca o prietenă poate, dar nimic mai mult.

Pentru că Magnus nu avea să-mi devină niciodată nimic mai mult decât asta.

Atât. Voiam să mă concentrez asupra muncii mele, asupra banilor pe care urma să-i fac și asupra clientelei pe care urma s-o câștig. Nu mai aveam de gând să-mi petrec vremea cu Magnus, nu mai aveam chef să mă implic emoțional. În plus, iubirea de oameni

era o formă greșită de supraviețuire. Mi-era mult mai bine de una singură.

De îndată ce s-au instalat în fața instrumentului și au început să răsune primele note, am ieșit din încăpere cât se poate de discret și m-am îndreptat spre coridorul întunecat. De-abia am ajuns la trepte și l-am auzit strigându-mi numele, apoi i-am auzit pașii — și clopoțeii — venind în urma mea.

— Ai spus c-o să rămâi, a zis el, urmându-mă pe coridor.

Am simțit că inima îmi tresare dureros în piept.

— Credeam că vrei să petreci puțin timp doar cu Kelela.

Am mărit pasul când am pus piciorul pe scară, dar Magnus s-a postat în fața mea.

— Te-am rugat să rămâi.

Și îmi doream să rămân. Din tot sufletul. Dar cum aș fi putut? Așa că am preferat să spun:

— Felicitări pentru logodnă!

El a încremenit. Voiam să nege, să mă întrebe ce tot spun acolo. În schimb, părea vinovat.

Am profitat de ocazie să-l ocolesc și să urc în viteză treptele. Dar clopoțeii mă urmăreau în continuare.

— Ce ți-a spus Esjay?

— Pari șocat, am zis cu amărăciune. De ce, nu trebuia să aflu despre asta?

— Nu e ceea ce crezi…

— Ieri mi-ai spus că vrei să fii cu mine, iar azi aflu că ești logodit. Este exact ceea ce cred.

Am apucat clanța camerei mele, dar el și-a pus repede mâna peste a mea, împiedicându-mă să răsucesc mânerul și trăgând de el în timp ce eu împingeam. Cealaltă mână i-a rămas pe cadrul ușii, ca să nu se dezechilibreze. Când își punea mintea, era la fel de puternic pe cât părea după statură.

— A fost un acord verbal pe care l-am făcut când aveam paisprezece ani, a zis el. Mai mult un moft. Eram tânăr. Nu știam ce spun.

— Esjay pare să creadă că totul e legitim.

— Esjay nu-și vede niciodată de treaba lui.

— Asta pentru că treaba lui e să vadă de treburile tale.

Voiam să urăsc senzația trupului său care mă acoperea cu căldura sa. Voiam să-l urăsc pentru că mă sărutase. Dar, Doamne, nu-l uram deloc.

— Măcar dă-mi o șansă să-ți explic, a zis.

— Ce să-mi explici? Că te folosești de mine pentru plăcerea ta, deși ești logodit cu Kelela?

— Nu sunt logodit cu Kelela.

— Ești un mincinos.

Am împins din nou în timp ce el trăgea de mâner, reușind să deschid ușa puțin, înainte ca el s-o trântească la loc. Mi-am simțit inima bătând repede, irațional, iar adrenalina a explodat în mine, trăind senzația că sunt încolțită într-un spațiu mic. Nu conta că Magnus nu m-ar fi putut speria vreodată, că nu ar fi reprezentat niciodată o amenințare pentru mine, indiferent dacă ar fi voit sau nu. În scurt timp, abilitățile mele de supraviețuire m-au împins să pun capăt acestei situații într-un fel mai violent.

— Îndepărtează-te de mine, domnule.

— Iar cu „domnule“ ăsta. Andromeda, sunt eu…

M-am răsucit cu fața spre el.

— Ești angajatorul meu, domnule. Nimic mai mult.

Și-a slăbit strânsoarea și mâna a început să-i tremure peste mâna mea.

— Ce pot face ca să-ți dovedesc că te doresc?

Înainte de seara asta aș fi roșit. M-aș fi simțit nedemnă de atenția plăcută pe care o primeam. Acum știam că această atenție nu înseamna nimic.

Dar expresia lui era plină de suferință și disperare și… o, Doamne, de ce se uita la mine în felul ăsta? A trebuit să-mi repet că era un mincinos împuțit, că o voia pe Kelela, că pe ea o desenase. Dar era atât de aproape că-i puteam simți răsuflarea mângâindu-mi fața și-i doream buzele, le doream…

Ca și cum mi-ar fi citit gândurile, m-a sărutat. M-am ferit, împingându-i pieptul cu putere, încercând să-i desprind mâna de pe ceafa mea și să-mi întorc chipul de la al său. Dar, când în cele din urmă am reușit să rostesc un refuz, acesta n-a sunat câtuși de puțin a refuz.

L-am înșfăcat de pulover, trăgându-l spre mine atât de repede, încât ne-am izbit de ușă. Dar asta nu l-a împiedicat să mă sărute și nici nu voiam așa ceva. Preț de o clipă, sufletele noastre au exprimat un singur adevăr, alungând toată furia și rușinea. În acel moment ne doream reciproc, cu toată profunzimea și sinceritatea.

Dar, când momentul a luat sfârșit, am revenit la realitate… și sinceritatea nu avea nimic de-a face cu ea.

I-am dat fața la o parte ca să-mi recapăt suflul. Magnus m-a lăsat, slavă Cerului — poate pentru că știa și el că fantezia lui se încheiase.

— Flirtezi cu mine, am zis, cu glas tremurător. Mă săruți. Și în tot acest timp ești logodit cu altcineva.

— Dar și tu vrei asta, nu-i așa? a spus el, iar eu m-am simțit ca un fir gata să se rupă.

I-am împins pieptul, iar el s-a dat în spate, poticnindu-se.

— Oi fi eu săracă și urâtă, am zis, dar am și eu drepturi, la fel ca toată lumea. Nu voi fi un moft pentru tine, așa cum a fost logodna ta. Nu mă voi lăsa folosită.

— Când ascunzi amănunte nu înseamnă că minți, Andromeda. Toată lumea o face, chiar și tu — la naiba, mai ales tu. Dar nimic din toate astea nu înseamnă că te-am folosit. Nu m-aș folosi niciodată de tine.

— Deja ai făcut-o.

M-am cuprins în brațe, lipindu-mă de ușă, când el s-a apropiat. L-am oprit prin cuvinte.

— Nu mă atinge!

— De ce, o să muști?

— Dacă n-am încotro.

A pufnit în râs, privindu-mă atât de fix, încât mă simțeam despuiată sub ochii lui.

— Ești absolut senzațională.

Am inspirat ușurel, ca să mă calmez.

— Mă duc să mă culc.

— Nu așa, a zis el, întinzându-se spre mine. Nu supărată pe mine.

— Sunt un om liber. Mă duc la culcare.

— Știu că uneori sunt un cretin lipsit de tact.

Magnus a oftat greoi, ca și cum l-ar fi durut ceva.

— Rămâi cu mine, Andromeda. Iartă-mă și rămâi cu mine.

— Nu te pot ierta dacă nu-ți ceri niciodată scuze.

I-am trântit ușa în nas, blocându-i pe jumătate replica enervantă:

— Eu nu mi-am cerut scuze?

M-am sprijinit cu spatele de ușă, acoperindu-mi gura ca să-mi liniștesc respirația șovăitoare. Nu-mi venea să cred că-mi trecuse prin minte… dar, desigur, totul fusese în imaginația mea. Ar fi trebuit să-mi dau seama — era prea frumos ca să fie adevărat.

Doamne, eram o idioată. Orice bărbat care sărută o femeie în timp ce e logodit cu alta, oricât de nejustificată ar fi promisiunea sa… Cum am putut să cred în cuvintele lui?

Și totuși glasul său, chiar lângă ușa de lemn, șoptit și atât de pătrunzător…

— Îmi pare rău, Andromeda. Te rog, crede-mă. Îmi pare rău…

Uram faptul că rugămintea lui m-a înmuiat. Că avea o astfel de putere asupra mea. Că nu-mi doream nimic mai mult decât să deschid ușa, să-l iert și să-l sărut la nesfârșit.

În schimb, am încuiat ușa și mi-am acoperit capul cu păturile, ca să nu-l mai aud cum imploră.

Capitolul 17

Nu avusesem prea mult timp la dispoziție să croiesc un plan și cel pe care-l născocisem era șubred: să stau la ușa camerei lui Tom chiar înainte de a începe Trezirea. Să exorcizez orice Manifestare ar apărea și l-ar face să „dispară“. Să nu fiu mâncată de vie de casa aceea în acest timp. Magnus spusese că încăperile servitorilor erau purificate și că nu trebuia să-mi fac griji pentru nimic altceva care mi-ar fi apărut în cale.

La ora zece fără trei minute mi-am pus cuțitul în buzunar și am luat vătraiul cu mine, pentru orice eventualitate. Purtam amuleta la gât, de bună seamă, dar după groaza trăită odată cu acea primă Trezire nu voiam să-mi mai asum vreun risc.

Imediat ce am deschis ușa, o umbră a zburat spre mine. Am țipat de spaimă, dar puteam să-mi păstrez suficient firea cât să arunc vătraiul în direcția potrivită. Acum, în lumina șemineului, o vedeam pe Saba stând în fața mea, împingând ușa cu o mână ca s-o închidă… și prinzând vătraiul pe care tocmai îl azvârlisem cu cealaltă.

Sincer, acest lucru ar fi fost mai straniu dacă n-aș fi locuit într-o casă din ai cărei pereți ieșeau mâini.

— Nu pot să exorcizez Marele Deochi din camera mea, am spus.

Saba m-a ignorat, încuind ușa.

— Tom ar putea fi în primejdie. Trebuie să ajung în camera lui. Asta înseamnă că trebuie să-mi dai drumul… Saba, încetează!

Mi-am forțat drumul pe lângă ea, dar Saba m-a împins cu putere înapoi, cu numai o mână care m-a împuns în stomac. M-am panicat preț de o clipă — Cum de e așa de puternică? — dar atât i-a trebuit, acel grăunte de ezitare, ca Saba să mă neutralizeze și să mă călăuzească forțat înapoi spre patul meu. M-am trântit printre perne, uitându-mă urât la ea.

— Ce faci? Trebuie să ies de-aici.

Ea a scuturat din cap cu fermitate.

— Ba da.

M-am ridicat în picioare, iar ea mi-a blocat calea.

— Nu-ți pasă de Tom? De Magnus? Există un singur mod prin care-i pot salva.

Am încercat s-o ocolesc, dar m-a prins și m-a luat în brațe, ținându-mă strâns. M-am luptat preț de câteva momente, dar era mult prea puternică. Avea un trup ferm, dar nu musculos. Era ceva nefiresc.

Îi simțeam brațele reci prin mâneci. Extrem de reci, deși nu purta niciodată pulover, ca și cum n-ar fi simțit cât de frig este.

— Îmi dai drumul? am întrebat și i-am simțit bărbia peste frunte, când a clătinat din cap.

Am inspirat adânc. Dacă mă relaxam și ea simțea că mă liniștesc, mi-ar fi dat drumul. Apoi urma să scot cuțitul și s-o amenințe. Dumnezeu să mă ierte, dar nu aveam încotro. Doar cât s-o țin suficient de mult la distanță ca să pot ieși din cameră.

Când pendula de la parter a bătut de ora zece, vântul a început imediat să sufle. S-au auzit țipete, gemete, bufnituri, dar nimic la fel de intens ca în acea primă seară.

Trebuia să ies din această încăpere. Acum.

Am mai inspirat adânc de câteva ori și bătăile inimii mi-au încetinit, devenind aproape normale. Mi-am încolăcit brațele în jurul taliei Sabei, lipindu-mi obrazul de pieptul ei, îmbrățișând-o la rândul meu. Păcălind-o, de-a dreptul. Nu mă pricepusem niciodată să plâng la comandă, dar aș fi putut încerca. Te rog, Doamne, ignoră orice acțiune necinstită pe care o vezi aici, în seara asta.

A funcționat fără să plâng, pentru că, după o clipă, strânsoarea Sabei s-a relaxat puțin, iar atingerea ei a devenit mai firească în jurul gâtului meu. În cameră domnea tăcerea, în afara spiritelor care gemeau și a vuietului vântului de afară, în afara trosniturilor care se auzeau din vatră, în afara inimii mele care-mi duduia în urechi. Propria inimă, mi-am dat seama… doar a mea. Din pieptul lângă care stăteam nu se auzeau nicio bătaie, niciun ritm. Liniște. Nimic.

Și, brusc, nu m-am mai putut relaxa.

Saba a simțit că mă încordez și m-a strâns și mai tare, dar de data asta nu m-am împotrivit, pentru că prin minte îmi treceau prea multe gânduri.

Nu era recunoscută drept servitoare de nimeni altcineva din această casă în afară de Magnus… de nimeni altcineva în afara gazdei Marelui Deochi. Și nu era afectată de frig. Era literalmente lipsită de inimă. Totul avea logică. Avea și n-avea, de fapt.

Saba era, într-un fel, un rezultat al Marelui Deochi. În ciuda faptului că nu avea caracteristicile unei Manifestări, supraviețuirea ei depindea de aceste blesteme. Așa că nu mă putea lăsa să exorcizez casa fără să mi se opună.

Magnus îmi spusese să nu mă atașez prea mult de ea, dar niciodată nu aș fi crezut că acesta ar fi motivul.

— Orice ai fi, am zis și am simțit-o cum tresare, orice ai fost, te rog, află că am față de tine o profundă compasiune. Dar trebuie să pun capăt acestei povești. Au dispărut prea mulți oameni și asta trebuie să înceteze. Dă-mi drumul, Saba. Nu vreau să-ți fac vreun rău.

Saba mi-a răspuns strângându-mă și mai tare, ca o menghină de fier.

Mi s-a întors stomacul pe dos. Mă luptasem de multe ori pe străzi — pentru hrană, pentru viața mea, pentru adăpostul ideal. Aveam cicatricile care mi-o dovedeau. Dar să-mi rănesc un prieten…

Fă-o repede și gata, Andi.

Am înșfăcat-o pe Saba de antebrață cu o singură mână, înfigându-mi degetele în el și întinzându-mă să-mi iau cuțitul cu cealaltă, în timp ce am lovit-o în fluierul piciorului. Saba s-a dat înapoi câțiva pași, împleticindu-se, și am auzit zornăitul unei farfurii sparte. O durere ascuțită și fierbinte îmi atinsese degetele, o durere pe care restul acestei case ar fi putut altminteri s-o amorțească. Dar mi-am ignorat durerea și m-am concentrat asupra cuțitului, îndreptându-l spre Saba și spre lipsa…

Sângele mi-a înghețat în vine.

…îi lipsea…

M-am răsucit ușor spre propriul umăr, unde aveam încă brațul Sabei, în ciuda faptului că trupul ei se afla la un metru și jumătate distanță. Acolo unde degetele mele rănite trecuseră prin partea de sus a brațului ei, prin mijlocul găunos al acestuia, și au rămas în partea de jos, cu sângele prelingându-se la capătul acestui membru spintecat.

Am ridicat iute privirea la Saba, care stătea neclintită, cu brațul drept sfâșiat, cu un gol în locul lui, semănând cu o păpușă de porțelan frumoasă, dar tristă.

Un țipăt îndepărtat a răsunat pe scări. O, Doamne. Tom.

Am dat la o parte brațul rupt de pe umărul meu, lăsându-l să cadă pe podea. Imediat, acesta a început să-și croiască drum spre

trupul său, târându-se cu ajutorul degetelor, ca un păianjen uriaș. Saba s-a apropiat ca să-l recupereze. Acum ori niciodată. M-am năpustit înainte, înjunghiind-o pe Saba în genunchi și răsucind cuțitul, rupându-i piciorul cu un trosnet ușor. Ea și-a pierdut echilibrul și s-a prăbușit în celălalt genunchi, iar eu am ocolit-o și am trecut pe lângă ea.

Ceva m-a prins de picior, punându-mi piedică. Contactul cu podeaua mi-a făcut capul să se învârtă și mi-a trimis cuțitul departe, alunecând în umbră. Am lovit cu piciorul în pământ, rupând degetele mâinii dezmembrate de pe glezna mea, și am sărit la Saba, reușind s-o pun la podea înainte ca ea să-și reatașeze în întregime piciorul de corp.

Dacă aș fi fost pe stradă, aș fi pocnit-o, dar nu-mi puteam permite să mă rănesc și la mâna dreaptă — era mâna cu care sudam. Așa că am preferat să mă întind după lopata metalică, fiind nevoită să dărâm tot coșul cu unelte ca s-o iau. Saba m-a înșfăcat cu brațul sănătos, iar forța ei m-a ținut la distanță de lopată, și am făcut greșeala să mă uit la ea. Am simțit un strop de vină când i-am citit teama din ochi.

— Atunci dă-mi drumul, Saba, am rugat-o, pentru binele ei și de dragul conștiinței mele.

Nu voiam să văd cum trupul prietenei mele se frânge sub mâinile mele puternice, chiar dacă nu dădea vreun semn că ar durea-o.

A clătinat din cap cu putere. În mod evident, scopul ei era să se autoprotejeze. Într-un fel, respectam lucrul ăsta. Asta făcusem și eu toată viața mea.

Dar intenția ei însemna că, pentru moment, n-o mai puteam percepe ca pe o prietenă — poate că niciodată, dar cu aceste emoții trebuia să mă împac mai târziu. Deocamdată, bunele mele abilități de supraviețuire mă îndemnau să scap de obstacolul care mă despărțea de ceea ce trebuia să fac.

Așa să fie, atunci.

Am înșfăcat-o de braț cu ambele mâini și am țintuit-o la pământ. Am reușit să iau lopata și să-i frâng brațul din umăr, cu capătul îngust. M-am ridicat în picioare și am făcut același lucru cu piciorul care-i rămăsese. Apoi le-am aruncat sub patul meu, ca să aibă o distanță mai mare de străbătut pentru a le realipi de trup.

— Îmi pare rău, am zis rapid, aproape incapabilă să mă uit la mutra ei terorizată.

Am înșfăcat sacul cu materiale și am ieșit în goană din încăpere.

Am alergat în sensul în care mă ducea pulsația amuletei, am coborât treptele și am cotit, ignorând toate Manifestările pe lângă care treceam — toate în afara hoardelor de șobolani, care fugeau peste picioarele mele și pe sub ele, împiedicându-mă să-mi păstrez ritmul. Mi-era cald și transpirasem din cauza luptei din camera mea, așa că nu simțeam frigul. Mi-am vârât degetele în pulover ca să-mi șterg sângele, deși îmi simțeam inima bătând greoi și dureros în vârfurile degetelor. Mi-am pus ochelarii de sudură, mânjindu-mă pe față cu sânge cald, care s-a răcit imediat la contactul cu aerul din preajma mea.

Amuleta a zvâcnit până ce a început să-mi răsune prin tot trupul, într-un fel dureros, și, când am cotit pe coridor, am înțeles de ce.

În lumina slabă a jarului pe cale să se stingă, am zărit corpul lui Tom prăbușit la pământ, într-o băltoacă întunecată care se întindea sub el, cu ochii holbându-se în gol.

Și, peste trupul lui, uitându-se drept la mine, erau ochii verzi și reflectorizanți ai…

O, Doamne…

Ai unei hiene.

Fără nicio îndoială, aceasta nu era vreo fiară ucigașă, vreo Manifestare. Era blestemul însuși. Marele Deochi întruchipat.

Știam asta doar pentru că Jember exorcizase unul — singurul debtera din ultimii douăzeci de ani, poate chiar din ultimii cincizeci, care reușise așa ceva. Dar nu mă învățase niciodată cum îl exorcizase. Îmi spusese doar că, dacă mi se va oferi vreodată vreo slujbă de genul ăsta, ar trebui s-o iau la goană în direcția opusă și să nu privesc niciodată înapoi.

Brusc, mi-am adus aminte unde dispăruseră piciorul și umanitatea lui Jember și am simțit realitatea sorții mele iminente ca un pumn în plină figură.

— Te implor, Doamne, m-am rugat, prinzându-mi amuleta în palmă, dar zvâcnirile ei erau atât de greoaie, atât de dureroase, încât semănau cu niște țipete de groază.

Hiena a călcat peste trupul lui Tom. Zornăitul clopoțeilor se auzea la fiecare pas și coama de pe spinarea arcuită i se ridicase.

Am scos discul de argint și m-am pus pe treabă.

Nu ai niciun plan, Andi.

Hiena s-a apropiat, iar mârâitul ei s-a amestecat cu trosnetul jarului din vatră.

Te așteptai ca Marele Deochi să stea pur și simplu neclintit și să se uite la tine cum lucrezi?

Slavă Cerului, cel puțin scutul amuletei mele ajungea la un metru. M-am așezat și m-am apucat de lucru.

După vreo șapte mișcări, am auzit niște gheare ascuțite zgâriind parchetul din fața mea, am simțit răsuflarea fierbinte… am auzit un mârâit primejdios aproape de fața mea. Am ridicat privirea, ca să mă asigur că amuleta își face datoria. Un metru nu era mare lucru când un demon sub înfățișarea unei hiene însetate de sânge dădea târcoale prin apropiere.

Apoi am tresărit violent, luându-mi ochii de la ce făceam. Hiena își înclina capul spre semnul ce indica distanța de un metru, apoi se dădea în spate și se repezea înainte, lovindu-se cu capul în același loc încă o dată. Și încă o dată. Și încă o dată. Îmi slăbea scutul, scurtându-l — acum era cu treizeci de centimetri mai mic decât la început.

Inima mi-a luat-o la trap. Ah, Doamne. În felul acesta, nu aveam cum să isprăvesc amuleta.

Dar ce altceva aveam de făcut?

Am revenit rapid la munca mea, nebăgând în seamă capul hienei care se izbea de scutul meu.

Dar cu cât hiena se lovea mai mult de scut, cu atât vuietul din amuleta mea creștea, până când a trebuit să mă opresc, amețită.

Dă-i bătaie, Andi.

Mai aveam mult până la capăt.

Doamne, ajută-mă. Dă-mi putere…

Făcusem o pauză prea lungă. Până când mi-am pregătit din nou ciocanul de lipit, am simțit răsuflarea fierbinte a hienei pe fața mea. Mi-am tras picioarele mai aproape de trunchi. Oare mai aveam vreun pic de scut care să mă protejeze?

Ceva însă m-a înșfăcat, m-a tras după colț, iar eu am urlat și m-am zbătut, scăpând pe parchet amuleta pe jumătate făurită. Dar nu eram prea eficientă la luptă cu o mână rănită. Am închis ochii pentru scurt timp și am simțit cum mă lovesc cu spatele de zidul coridorului, mulțumită că nu mi-am mușcat limba din cauza izbiturii. Două mâini puternice m-au apucat de brațe, țintuindu-mi-le într-o parte și alta a corpului.

M-am uitat urât la Saba, cu ochii la același nivel cu ai ei.

— Dă-mi drumul.

A scuturat din cap.

— Nu mă obliga să te spintec din nou. O voi face dacă voi fi nevoită.

M-a strâns și mai tare și m-am străduit să nu mă strâmb de durere. Saba și-a mutat trupul ca să mă protejeze când hiena a ieșit lent din încăperea în care fuseserăm. Însă de-abia am zărit-o, de-abia am avut timp să simt teamă sau hotărâre, înainte ca Saba să deschidă ușa de vizavi și să mă arunce înăuntru.

— Saba, încetează! Lasă-mă să ies de-aici!

Nicio rază nu a pătruns în încăpere, în afară de puțina lumină care intra pe sub ușă. Mâna mi-a aterizat pe un perete, care a dus la alt perete, apoi la alt perete. În tot acest timp, prezența hienei se simțea din ce în ce mai slabă, din ce în ce mai îndepărtată, până când cu greu am mai simțit vreo zvâcnire.

— Saba!

Ultimul perete m-a adus la o ușă, dar deja era prea târziu. Încuiată. Am bătut în ea cu mâna teafără.

— Saba!

Am zgâlțâit mânerul, izbind cu piciorul în ușă. Am căutat în buzunar după cuțit, blestemându-mă că nu l-am luat de pe podea înainte să fug din camera mea.

Am urlat iritată, apoi m-am lăsat la pământ, căutând ceva care să mă ajute. Trebuia să existe un obiect pe care să-l pot folosi ca să deschid zăvorul. Ce fel de om avea debarale goale în toată casa?

Și apoi mi-am dat seama că nu mai simt deloc prezența hienei.

Dădusem greș.

Capitolul 18

Undeva, în ceață, mi-am auzit numele. Am simțit o zgâlțâitură, de parcă aș fi fost într-o căruță rablagită. Ceva m-a atins, ceva moale și totuși dur.

Am mormăit. O amețeală total nefirească îmi îngreuna pleoapele și mi-era greu să deschid ochii. Când în sfârșit am reușit să-i întredeschid, chiar și razele soarelui care băteau în tavan îmi dădeau dureri de cap. Cineva stătea deasupra mea… cu capul cuprins de flăcări.

Am clipit și numele meu a străpuns ceața. Am mai clipit o dată și creatura înflăcărată s-a transformat într-o Emma aflată pe culmile isteriei, cu părul ei roșu sclipind în soare cu reflexe aurii.

— Andlomeda, te log tlezește!

— Unde suntem? am încercat să spun, dar vorbele mi s-au împleticit.

— Ejti bini! Te log, tlebe să mânci!

— Ce?

M-am chinuit să mă ridic în capul oaselor și i-am simțit mâinile pe umeri, sprijinindu-mă. Imediat încăperea a început să se învârtă cu mine.

Am ridicat mâna ca să mă prind de capul săgetat de durere. Mirosul tăios al unor ierburi mi-a invadat sinusurile, limpezindu-mi mintea. Am deschis ochii larg ca să mă forțez să mă concentrez.

Patul meu. Camera mea. Stai, mi-am amintit… Trezirea. Saba rupându-se ca o bucată de lut.

O, Doamne. Hiena.

Am sărit în picioare, cu genunchii tremurându-mi, și m-am echilibrat cu ambele mâini. O mică pată roșie a început să mi se întindă pe mâna bandajată și am privit-o fără s-o pot simți.

— Andromeda, a zis Emma, ajutându-mă să mă ridic.

M-a bătut ușor pe obraji, cercetându-mi chipul să vadă dacă sunt teafără, sunt convinsă.

— Te simți bine?

Nu mi-aminteam cum am ieșit din acea debara. Dar… m-am uitat la degetele mele spintecate, fiecare bandajat și protejat separat. De-abia mi le simțeam. Eram amorțită. Rezultatul vreunui somnifer

sau al vreunui medicament împotriva durerii, eram sigură de asta. Nu fusesem de acord cu așa ceva și asta mă scotea din minți.

Presupuneam că Saba se ocupase de asta. Ceea ce era drăguț, având în vedere ce-i făcusem. Chiar și așa, îmi salvase viața noaptea trecută. Sau mă împiedicase să-l salvez…

— O, Doamne, am murmurat. Tom.

— Da, Tom.

Emma a dat din cap, iar zâmbetul ei plin de ușurare s-a preschimbat iute în lacrimi.

— Te rog, ajută-mă să-l găsesc, Andromeda. Cred că a dispărut.

— Dispărut…

Amintirile m-au năpădit acum și una în mod special m-a izbit peste spate, făcându-mă să tremur. Imaginea lui, zdrobit, la podea, cu ochii pustii îndreptați spre cer, era întipărită în mintea mea. Nu, nu dispăruse. Și, dacă nu cumva Saba îi luase trupul de-acolo, așa cum șterse orice dovadă a luptei noastre de-aseară, știam în care dintre camere zăcea încă trupul lui Tom.

M-am ridicat singură, încet, cu Emma lângă mine. Eram încă îmbrăcată ca în seara precedentă, deci trebuia să mă mulțumesc cu asta. Mi-am adus aminte de cuțitul meu și l-am căutat din priviri pe jos, apoi l-am găsit așezat frumos pe măsuță, ca și cum n-ar fi fost deloc folosit cu o seară mai devreme. Cu grijă să nu-mi întrebuințez mâna stângă prea mult, mi-am prins cuțitul la curea fără să mă mai obosesc să-l ascund.

M-am uitat la ea, dar n-am avut forța să zâmbesc.

— Hai să mergem să-l găsim.

Emma m-a prins de braț ca să mă ajute să cobor treptele. Deși capul încă îmi zvâcnea de durere, mișcarea îmi ajuta trupul să se readapteze, ca și cum ar fi voit să elimine drogul. Când am ajuns la baza scărilor, aveam destulă autonomie ca s-o prind de umăr.

— Hai să ne despărțim, am zis, iar ochii ei s-au lărgit de groază. Ne va lua ore întregi dacă nu o facem.

— Casa asta mă înspăimântă, a scâncit ea.

Cum i-aș fi putut spune că imaginea pe care ar fi văzut-o, dacă ar fi venit cu mine, ar fi înspăimântat-o și mai tare?

— Deschide ferestrele, lasă soarele să intre pe măsură ce înaintezi ca să te simți mai bine, am zis. După o jumătate de oră ne întâlnim din nou aici.

A dat din cap și a zbughit-o în direcția în care știam că nu va găsi nimic. Eu am luat-o în direcția opusă, către încăperea în care se întâmplase totul.

Ceva părea nelalocul său. M-am străduit să mă gândesc la cum arăta aseară și în fiecare zi de dinainte. Da. Tapiseria imensă căzuse de pe perete și zăcea întinsă în mijlocul podelei. Nu… nu căzuse. Era pusă ca un covor.

Am împins măsuța de deasupra cu umărul și cu mâna cea teafără, apoi m-am dat la o parte și am ridicat țesătura greoaie. M-am dat înapoi imediat.

Tom era și nu era acolo unde-l lăsasem. Trupul i se scufundase parțial în podea, ca și cum s-ar fi odihnit într-o baltă foarte puțin adâncă — la suprafață se găseau doar niște părți din coapsa, din mâna și fața sa. Doar că nu se scufunda în apă, ci în piatra masivă și în parchetul crăpat, iar trupul era ca o fosilă pietrificată înăuntru. Avea pielea cenușie din cauza morții sau a împietririi și o expresie înghețată pe chip, privind spre Dumnezeu.

L-am acoperit repede la loc acolo unde fusese ascuns, dar, preț de o clipă, nu m-am putut mișca. Tapiseria aceea fusese mutată de pe perete pe podea în mod intenționat ca să ascundă dezastrul făcut de Marele Deochi.

M-am ridicat în picioare și am ieșit în fugă pe coridor — faptul că m-am mișcat prea repede m-a amețit, dar asta era ultima dintre grijile mele. Masa și covorul ce se aflau aparent întâmplător în mijlocul holului nu mai erau deloc puse cum dăduse Dumnezeu. Măsuța de lemn era mai grea decât părea, dar am împins-o la o parte cu umărul și am înlăturat covorul cu piciorul. Chipul șocat și fosilizat al lui Edward m-a privit fix… omul cu acei ochi blânzi care mă întâmpinase în seara în care ajunsesem aici și care, fără îndoială, dispăruse în timpul acelei prime Treziri.

Am aruncat covorul la loc peste el și m-am îndreptat iute spre perete, mutând tapiseria. Nimic. Am dat buzna pe coridor, mișcând toate piesele de decor de pe ziduri care mi-au ieșit în cale, până când am smuls un coș care părea să fie agățat prea jos, și am găsit o mână care se întindea spre mine de parcă mi-ar fi cerut disperată ajutor.

Am rămas pe coridor, tremurând din toate încheieturile.

Într-un fel, Emma avusese dreptate. Casa își ținea victimele ostatice, dar aveam senzația că nu vor exista revederi fericite după ce Marele Deochi va fi exorcizat. Casa le consuma. Oare usca în

totalitate cadavrele — Doamne sfinte — regurgitând sângele victimelor? Mi-a venit să vomit la acest gând și apoi m-am uitat de-a lungul coridorului.

— Magnus?

Pe hol era liniște, așa că glasul meu a răsunat prea zgomotos, deși nu țipasem. Nu am auzit hopsicarul, așa că m-am dus direct în bibliotecă. Magnus desena, așezat în fotoliul său obișnuit. S-a oprit puțin ca să arunce o săgeată în portretul tatălui său. Aceasta s-a înfipt fix în pânză, alăturându-se celorlalte săgeți, chiar sub centura bărbatului.

— Vrei să-ți castrezi tatăl? am întrebat. Un mod extrem de terapeutic de a-ți petrece dimineața.

Magnus și-a închis blocul de desen și l-a abandonat în poală, acordându-mi întreaga sa atenție. Zâmbea larg, părând că habar nu are ce se întâmplase cu o noapte înainte. M-aș fi bucurat dacă nu ar fi trebuit să-i explic acum oribilele mele descoperiri.

— Ai dormit mult, Andromeda, a spus el, scuturând creionul spre mine, dojenitor. Sincer, nu credeam că e posibil așa ceva.

Dumnezeu să-l binecuvânteze, era atât de drăguț, cu sprâncenele alea groase ridicate la mine cu o curiozitate atât de dulce. Eram copleșită de bucuria de a-l vedea.

— Medicamentele m-au făcut să dorm, am zis prostește, așezându-mă lângă el.

S-a apropiat imediat de mine și m-a luat de mână. L-am prins și eu de mână și l-am strâns. Minciunile lui ar fi trebuit să conteze pentru mine, dar nu contau. În acel moment, se întâmplau lucruri mai grave pentru care trebuia să-mi fac griji.

— Trebuie să discutăm ceva.

A căscat ochii când mi-a zărit mâna bandajată.

— Doamne. Ce-ai pățit?

Am inspirat adânc.

— Oamenii din casa asta nu dispar. Sunt uciși.

Magnus a pălit imediat la față.

— Uciși? De Marele Deochi? Dar credeam…

Părea c-o să vomite. Nu puteam să-l condamn.

— Știam că asta se întâmplă când te uiți în ochii celui care găzduiește Marele Deochi. Dar nu sunt niciodată găsite cadavre și eu nu-mi pot aminti niciodată ce am făcut, a doua zi de dimineață. Așa că…

A tras de țesătura puloverului său, jucându-se cu ea.

— Am presupus că poate totuși nu am omorât pe nimeni.

— Sunt cadavre. Casa le consumă, pur și simplu. Nu ai observat că decorul pare nelalocul lui?

— Am lăsat-o pe Saba să aranjeze mobilierul cum vrea ea.

Apoi a încremenit.

— Nu spui oare că e ea…

— Nu. Nu, ea doar acoperă ce se întâmplă. Pentru că…

Am înghițit în sec.

— Pentru că ea e parte din Marele Deochi, nu-i așa?

Magnus s-a uitat la mine, clipind uimit.

— Ce vrei să spui? Nu e nimic în neregulă cu Saba.

Mi-am desprins mâna din strânsoarea lui și fiecare lucru dubios pe care-l făcuse mi-a revenit în minte.

— Nu-mi place să fiu mințită, așa cum nici ție nu-ți place, Magnus.

A clipit din nou, lăsând sprâncenele în jos.

— Nu sunt sigur ce vrei să zici.

— Faci pe prostul?

— Nu, doar că nu m-am prins ce vrei să spui…

M-am aplecat peste masă și l-am tras de ureche, ridicând vocea ca să-i acopăr vagile proteste.

— Atunci o să repet întrebarea…

— OK, te-am auzit, a spus el, desprinzându-mi degetele de urechea sa.

— Nu-i bate inima. Are pielea rece și se sparge ca o oală de lut. Nimeni altcineva din casă, în afară de noi, nu pare s-o poată vedea. Ce este ea?

I-a luat doar o clipă să spună:

— Vrei să închizi ușa?

Cine a mai rămas aici ca să ne audă? era să spun, dar nu mai avea niciun sens să torn sare pe rana lui Magnus. Am inspirat adânc și m-am grăbit să închid ușa, apoi m-am așezat din nou în scaunul de lângă el.

— Vorbește, i-am ordonat.

— E victima Marelui Deochi, a zis el, frecându-și urechea.

— Victimă?

Uriașa mea încredere începea să se prăbușească.

— Deci… e moartă?

— Da. Reînsuflețită, dar nu vie în adevăratul sens al cuvântului.

Am încremenit.

— D-dar…

Iubita mea prietenă Saba… era moartă?

— Dar de ce? Cum?

El a oftat din toți rărunchii, ca și cum s-ar fi temut de această întrebare.

— Nu știu dacă-ți pot spune.

— E o problemă de viață și de moarte, Magnus. Trebuie să-mi spui.

M-am întins peste măsuță și l-am prins de mână, ca să-i concentrez toată atenția asupra mea.

— Te rog, spune-mi.

Magnus nu s-a uitat la mine. De obicei, numai asta voia să facă, însă acum…

— Să nu mă urăști din cauza asta.

— Din ce cauză…?

Când a tăcut, i-am întors chipul către mine.

— Spune-mi.

A înghițit în sec și a inspirat adânc.

— Cu cine crezi că seamănă?

Am făcut o pauză.

— Cu tine, am crezut în prima zi. E sora ta, poate?

— Ești pe-aproape.

De data asta, am făcut o pauză și mai lungă.

— Nu are niciun sens, Magnus.

— După ce una dintre victimele Marelui Deochi e îngropată, e o mică fereastră în care trupul poate fi exhumat, iar Marele Deochi îl poate reanima pentru propriile scopuri.

Pentru o clipă, s-a uitat fix la focul din vatră.

— Nemernicul de taică-meu i-a făcut asta… mamei.

S-a prins de măsuță, cu degetele înfipte în lemn de parcă ar fi dorit să o transforme în așchii.

— Poftim? am întrebat.

Cea de-a cincea mea încercare.

— Marele Deochi a așteptat până la nașterea mea, cel puțin, înainte să-și dezlănțuie blestemul. Avea un miliardar și un moștenitor… două generații de oameni bogați.

Magnus a rămas mut, înghițind de câteva ori în sec.

— Mama a fost prima victimă a tatei… prima persoană care a privit blestemul în ochi și a murit.

M-am ridicat în picioare, strângând și relaxând pumnul fără încetare.

— Saba este mama ta.

Mama lui. Ceea ce însemna că e cu cel puțin douăzeci și doi de ani mai în vârstă decât arată.

Am tăcut preț de o clipă. Mâna mea rănită începea să zvâcnească, dar nodul din gât mă deranja mai rău. Am încercat să înghit de câteva ori, apoi am renunțat. În schimb, m-am dus lângă șemineu și am scuipat în foc, încercând să scap de gustul nesuferit.

— De-asta ai spus că, atunci când Marele Deochi va fi exorcizat, Saba va pleca. Pentru că este legată de el. Îl servește. Va muri când va fi expulzată.

— E prietena mea, a replicat jignit Magnus. N-am cunoscut-o niciodată ca mamă, dar mi-a fost mereu prietenă. Se supune Marelui Deochi pentru că nu are de ales, pentru că nu se poate apăra împotriva lui. Uneori ea…

S-a ghemuit mai mult în fotoliul lui, strângând blocul de desen la piept, și a continuat:

— …ea plânge când îi execută poruncile. Nu vrea să le ducă la bun sfârșit, dar trupul ei e obligat să se supună. Mă îmbolnăvesc când o văd așa.

— Magnus…

Am îngenuncheat în fața sa, cu mâinile pe genunchii lui. Flăcările făceau ca lacrimile de pe obraji să-i sclipească. Am spus, cu glas gâtuit:

— Mă simt atât de vinovată. M-am abținut. Aș fi putut exorciza mult mai repede casa în tot acest timp.

— Mă bucur că nu te grăbești.

S-a aplecat înainte, lăsând blocul de desen pe podea, lângă el.

— Nu sunt pregătit să pleci.

Mi-a mângâiat urechile cu vârful degetelor sale, iar palmele lui mi-au cuprins fața. Am închis ochii. Mâinile lui erau minunat de calde. Aș fi putut sta acolo toată ziua, dacă trupul mi-ar fi permis. Dacă mintea mi-ar fi permis. Încă nu eram sigură că toată această poveste nu era greșită.

Oricum ar fi fost, erau lucruri mai importante la care să mă gândesc, așa că m-am ridicat și m-am eliberat de sub atingerea lui.

— Trebuie să-i spun Emmei despre Tom.

Magnus și-a mușcat buza.

— Chiar crezi că-i o idee potrivită? Dispariția e o soartă mai bună decât moartea.

— Mai bună pentru cine? Ea încă speră că, după ce Marele Deochi va fi exorcizat, toți vor fi eliberați. Trebuie să-i spun tot ce e necesar să afle ca să plece din locul acesta.

— Măcar nu pomeni despre moarte.

S-a ridicat în picioare, mângâindu-mi obrazul.

— Deja nu mai are nimic de pierdut.

— Încă respiră, nu-i așa?

— Adevărurile crude nu sunt pentru toată lumea, Andromeda. Uneori, minciuna este singurul semn de milostenie. Nu toți suntem la fel de puternici ca tine.

Am șovăit. Apoi am inspirat adânc.

— Nu-i voi spune. Dar o voi încuraja să plece. Ca să trăiască.

— Ești mai bună decât noi toți la un loc.

M-a sărutat pe frunte, zăbovind suficient de mult ca să-mi facă răsuflarea să mi se întretaie.

— Deci, care e pasul următor?

— Pasul următor?

M-am uitat la mâna mea bandajată și m-am simțit extrem de hotărâtă.

— Ne descotorosim de hiena asta.

Capitolul 19

M-am bucurat că i-am urmat sfatul lui Magnus, pentru că Emma a primit vestea „dispariției“ lui Tom cât se putea de bine, în condițiile date. Am lăsat-o să plângă în brațele mele preț de câteva minute, apoi i-am predat-o lui Peggy, deși mă-ndoiam profund că femeia aceea putea fi capabilă de tandrețe. Emma nu putea să călătorească plângând în felul ăsta, mai ales de una singură — nu voiam să devină o țintă a hărțuitorilor sau a hoților. Dar am asigurat-o că în acea seară putea să doarmă la mine în cameră și i-am promis c-o voi duce în oraș atunci când va fi pregătită de plecare.

Însă nu puteam zăbovi. Trebuia să mă întâlnesc cu Jember cât mai repede cu putință, și de data aceasta n-aveam să fiu politicoasă și nici să mai țin seamă de vreo limită de timp. Intenționam să-l bat la cap cât era ziua de lungă, dacă n-aveam încotro — de data asta voiam să capăt niște răspunsuri, indiferent dacă-i convenea sau nu.

Când Saba și cu mine am ajuns la poarta grajdului, aceasta era deja deschisă, iar Emma începuse să înhame caii. Purta pantaloni și o cămașă albă, care i se potriveau prea bine pentru a fi ale lui Tom. Avea pe cap o pălărie care i-ar fi fost prea mare dacă nu și-ar fi îndesat tot părul în ea. Borul pălăriei ieșea puțin în afară ca să-i apere fața de soare… era aceeași pălărie pe care o purtase Tom în noaptea în care mă întâlnisem cu el. Lângă trăsură era o geantă mare de umăr.

Ar fi putut trece drept un băiat de vreo paisprezece ani, dacă avea noroc, dar poate că era suficient.

— Ești sigură că te descurci? am întrebat.

— Orice e mai bine decât să rămân aici, a spus ea.

Am lăsat-o să urce în trăsură, încercând să nu mă las impresionată de lacrimile ei, în timp ce Saba termina pregătirile.

Acum eram mai aproape de prânz decât de micul dejun. Am sărit de pe capră și l-am plătit pe grăjdar, așteptând-o pe Emma să coboare încet. Era evident că plânsese, avea fața roșie și umflată, așa că mi-am permis să-i las pălăria în jos ca să-i ascund chipul.

— Ai cu ce să trăiești? am întrebat-o.

Nu voiam să pronunț cuvântul bani în public, dar a părut să priceapă, ducându-și ușor mâna la buzunarul vestei și la sac.

— Suficient ca să ajung în Anglia. Și am destui prieteni și rude ca să mă ajute de-acolo.

Se înroșise deja la față din cauza căldurii. Nu eram sigură că va rezista nici măcar o zi fără să fiarbă. Am tăcut amândouă preț de o clipă.

— Respect din tot sufletul ceea ce faci, a spus brusc Emma. Că-ți găsești propria meserie, propria cale în viață. Din locul de unde vin eu, femeile nu au această alegere.

Nici femeile de aici nu aveau prea multe alegeri la îndemâna lor. Nimeni nu avea variante dacă nu avea bani. Muream de foame sau supraviețuiam, astea erau opțiunile noastre.

Am ridicat din umeri.

— Fac pur și simplu ceea ce este necesar ca să rămân în viață.

— Presupun că a venit momentul să procedez la fel.

— Ai cu ce să te aperi? am întrebat.

Mi-a arătat ferit arma pe care o ținea în buzunar.

— Domnul fie cu tine, Emma.

— Și cu tine.

Emma m-a luat de mână și a dat din cap. Părea sigură și nesigură pe ea în același timp.

Am privit-o un moment cum se îndepărtează, apoi m-am uitat la Saba, care mi se alăturase.

Era timpul să plecăm — bunele mele obiceiuri de supraviețuire nu îmi permiteau să rămân pe o stradă deschisă pentru prea multă vreme.

Ne-am croit drum prin târgul aglomerat, am trecut pe lângă vânzători de fructe și alune, pe lângă clienți care negociau prețul cărnii, înainte de a intra în labirint.

De data asta nu m-am mai obosit să pășesc în biserică — deja Jember dormea după o noapte grea. Am călăuzit-o pe Saba pe aleea din spatele bisericii, despărțită de labirintul de dincolo de ea printr-un zid împrejmuitor, în afara laturii din față, acolo unde o ușă care dădea spre pivniță era îngropată în pământ. Lanțul și lacătul nu păreau a fi încuiate pe dinafară, ceea ce însemna că Jember închisese pivnița pe dinăuntru. Era, fără îndoială, acasă.

M-am uitat la Saba.

— Te descurci dacă aștepți aici, afară, câteva minute? Nimeni nu vine vreodată aici, jur.

Chiar nu venea nimeni. Forțele de ordine nu aveau nicio putere asupra bisericii — sau, mai degrabă, oamenii păreau să respecte mai degrabă biserica, nu potera — așa că partea copilăriei pe care mi-am petrecut-o sub acoperișul bisericii părea mai liberă în multe sensuri. Poate că de-asta Jember preferase să locuiască sub biserică, la propriu. Nimeni n-ar fi îndrăznit să comită vreo infracțiune în apropierea acesteia. Era locul cel mai sigur din tot orașul.

În ciuda acestui fapt, știam că se găseau niște capcane în jurul ușii. Doar pentru că părea un loc sigur nu însemna că Jember avea încredere în oricine.

— Cel mai bine ar fi să nu atingi ușa, am adăugat.

Saba mi-a zâmbit liniștitor, făcându-mi semn să mă îndrept spre ușă. Am îngenuncheat în fața unui mic grilaj de lângă aceasta. Am tras de el cu putere, cu ambele mâini, iar grilajul a scârțâit cu un zgomot metalic înainte de a ceda.

Am rânjit larg.

Bătrânul puturos tot nu-l reparase.

Am tras cu ochiul înăuntru ca să mă asigur că aveam cale liberă, apoi m-am strecurat prin mica deschizătură, cu picioarele înainte, aterizând pe un cufăr, și am închis grilajul în urma mea.

Nu era foarte multă lumină, doar aceea care pătrundea de afară prin spațiile libere ale grilajului. Am coborât de pe cufăr, iar praful a sărit în toate direcțiile. Mi-am înăbușit tusea ducându-mi cotul îndoit la gură și mi-am folosit ciocanul de lipit ca să aprind prima lampă cu gaz pe care am găsit-o. Dacă aș mai fi locuit aici, intrarea ar fi fost liberă. Acum era înghesuită ca un mic depozit, cu cărți, cutii, vaze și o bicicletă. Mica noastră vatră de gătit era complet blocată de cufere de lemn, iar straturile groase de praf și murdărie confirmau faptul că probabil așa fusese de săptămâni întregi.

Dacă ușa n-ar fi fost încuiată pe dinăuntru, aș fi crezut că aici nu mai locuiește nimeni.

Privind în jos, am văzut o cărare dinspre dormitor către scările care duceau spre ușa pivniței, care era mai puțin prăfuită decât restul încăperii.

Am luat lampa cu gaz și mi-am croit drum printre toate acele gunoaie, dând la o parte draperia care acoperea ușa aflată în zidul

din spate. Lampa își arunca lumina galbenă spre patul amplasat la mijlocul peretelui. Am inspirat adânc, apoi tot trupul mi s-a detensionat și în locul senzației de ușurare am simțit una de iritare. Jember zăcea întins pe spate și, când am așezat lampa pe comodă, am văzut că era îmbrăcat doar în niște pantaloni albi, cu mănușile roșii, însă fără proteză. Nu mâncase niciodată mai bine decât mine, dar probabil trupurile vârstnice procesează altfel hrana sau nu mai au atâta nevoie de ea, iar asta făcea ca pieptul, brațele și abdomenul să-i pară în formă. Patul era plin de sticle și borcane, iar pe noptieră se afla o pungă de hârtie cu pastile în mod cert ilegale.

— Jember, am strigat din prag și, atunci când am văzut că nu-mi răspunde, m-am apropiat și am bătut din palme. Trezește-te, moșule.

Nimic. Inima a început să-mi bată dintr-odată mai repede și mi-am dat seama că, în primul rând, sunt supărată pe mine din cauza asta. Nu era mort și, dacă ar fi fost, n-ar fi trebuit să-mi pese. Dar eram obișnuită să-mi pese, iar obiceiurile vechi se sting cu greu.

M-am dus lângă pat și mi-am pus două degete pe gâtul lui, dar n-am avut timp să regret această mișcare, cu atât mai puțin să țip, pentru că mâna înmănușată a lui Jember m-a cuprins strâns de beregată. Aveam cuțitul în mână când bărbatul m-a trântit cu spinarea de saltea.

— Dă-i bătaie, fetițo, a zis el, iar codițele sale mi s-au răspândit pe față când s-a aplecat peste mine. Fă-mă să-ți dau drumul.

Deși îmi țintuise cealaltă încheietură, tot puteam să-i spintec brațul. Era o arteră bună acolo.

Dar tocmai de-asta nu puteam să-l tai.

Am simțit o arsură teribilă în locul în care mă strângea de gât. Aveam câteva secunde la dispoziție să mă hotărăsc ce să fac înainte de a-mi pierde forța. Înainte de a leșina. Și apoi el va câștiga, așa cum se întâmpla întotdeauna, iar eu rămâneam cu o durere de cap și de gât pentru tot restul zilei.

Fără proteză, își sprijinea greutatea pe un singur picior. L-am lovit peste acesta, împingându-l pe spate. Mi-am pus genunchiul peste brațul său, îndreptându-i cuțitul spre față cu ambele mâini. El mi le-a prins pe amândouă cu singura lui mână liberă, împingându-le spre mine.

— De ce nu m-ai tăiat pe braț? a mârâit el. Ți-am oferit cea mai ușoară cale.

— Artera.

— Ești moale.

— Nu sunt moale, dar am nevoie de tine viu.

Mi-am mutat greutatea insuficientă înspre vârful cuțitului și l-am coborât mai aproape de față.

— Predă-te, moșule, până nu te las fără un ochi.

— Amenințările tale au devenit mai realiste.

S-a uitat la cuțit.

— Mă predau.

Am slăbit apăsarea, permițându-i să lase în jos mâna cu care se apăra, dar am păstrat cuțitul îndreptat spre chipul său, în cazul în care s-ar fi răzgândit.

— Spune-mi, cum verifici pulsul unui om?

— Înfigând cuțitul în el, am răspuns.

— Atunci de ce trebuie să-ți spun asta din nou? Niciodată nu te apropia de cineva care te-ar putea înșfăca, mai ales dacă e mai mare decât tine.

Mi-a făcut semn să mă ridic, iar eu m-am dat la o parte și am ascuns cuțitul.

— Ce mama dracului ai pățit de ultima oară de când te-am văzut?

— Ah — m-am uitat la degetele mele încă bandajate, care începeau să zvâcnească de la atâta agitație, în ciuda medicamentelor. M-am tăiat… în niște oale de lut.

— Erau oale de lut sau nu erau? Vorbești ca și cum nu știi precis.

Și-a trecut degetele prin barbă, aruncându-mi o privire sceptică.

— Știm amândoi că aceasta nu e o vizită sentimentală. Ce cauți aici, fetițo?

Mi-am împreunat brațele în dreptul pieptului și m-am dat puțin în spate, ca să-mi adun curajul. Spune-o și gata, Andi.

În schimb mi-a ieșit pe gură:

— Locul ăsta e dezgustător.

— Asta pentru că nu mai ești aici ca să faci curat.

— Nu ai alt elev deocamdată?

— N-am mai găsit altul cu suficient potențial ca să-mi merite timpul.

Jember a râs scurt, apoi a gemut, forțându-se să se ridice în capul oaselor la capătul patului. I-am auzit articulațiile scrâșnind. Avea aproape treizeci și opt de ani, dar durerea îl făcuse să pară mai bătrân în ochii mei. S-a strâmbat, și-a masat ciotul unde altădată îi fusese genunchiul, apoi a înghițit două dintre pastilele lui interzise fără apă.Toată această energie trebuie să se fi tras din șocul de adrenalină.

Când trăiai de atâta vreme pe străzi, învățai cum s-o activezi și s-o dezactivezi la nevoie. Voiam să fiu supărată pe el. Nu reușeam.

— Păi, și cum supraviețuiești? am întrebat. Biserica nu te plătește decât dacă pregătești debtera pentru ea.

Jember a oftat prelung. Umerii i s-au pleoștit în timp ce mi-a aruncat o privire încruntată, ca și cum era deja sătul de mine după numai câteva minute de interacțiune. Și-a scos mănușile și le-a aruncat pe pat, scuturându-și mâinile transpirate, apoi a deschis sertarul de lângă el și a scos de-acolo o pipă.

— Am crezut că data trecută ți-am spus cât se poate de limpede să nu mă mai deranjezi.

I-am smuls pipa dintre buze înainte să apuce să și-o aprindă.

— Trupul tău e un templu pentru gloria lui Dumnezeu.

— Trupul meu este al meu și trupul tău este al tău.

A smuls pipa înapoi, dar nu a aprins-o.

— Doar dacă nu mă hotărăsc să te omor, la urma urmelor, și să-ți folosesc grăsimea pe post de untură de gătit.

Și spunea că amenințările mele sunt lipsite de realism. Asta funcționase în primul an — un an întreg de trai într-o neliniște permanentă, până când am învățat că Jember era prea leneș să le pună în aplicare. Acum rămăsese o simplă tradiție.

Am zâmbit batjocoritor.

— Îți doresc baftă să găsești vreun strop de grăsime pe mine.

Jember a izbucnit în râs, sfârșind hohotul cu o răsuflare greoaie. Preț de o clipă, niciunul dintre noi nu a spus nimic. În acea clipă, m-am simțit din nou acasă. În cele din urmă, el a zis:

— Cred că ești de-a dreptul disperată dacă ai venit la mine să te ajut.

Am înghițit în sec.

— Ai spus să vin la tine dacă viața mea este în primejdie.

— Cine te amenință? Dă-mi numele.

— E… mai degrabă ceva, nu cineva.

Jember a pălit, iar eu am simțit cum tremur când i-am zărit expresia. Era preocupat? Îngrozit? Nu văzusem niciodată acele emoții la el, cu atât mai puțin în același timp.

— Ești la Thornfield, nu-i așa? a spus el, iar expresia i-a devenit, în fine, una de-a dreptul furioasă. Ți-ai pierdut mințile?

— Ce-ți pasă ție? m-am răstit. Tu ești cel care mi-a făcut asta.

Jember a azvârlit una dintre sticlele de lângă el și am tresărit când aceasta s-a făcut țăndări izbindu-se de peretele de piatră. A încercat să se ridice în picioare, apoi și-a amintit că nu poartă proteza. Știam amândoi că acum nu avea energia să sară într-un picior.

Am tăcut mâlc amândoi preț de o clipă. Ura și vinovăția mi se amestecau în măruntaie.

— Știu că ești mai deșteaptă decât pari, a zis el, în cele din urmă.

— Aveam nevoie de o slujbă.

— Aveai nevoie de o sluj…?

Și-a dus degetele la tâmple, inspirând adânc.

— Știi că zece debtera experimentați au trecut deja pe-acolo, nu-i așa? Nu ți-a fost clar că trebuie să te ții departe?

— Mi-au spus că tu ai refuzat slujba, am zis, străduindu-mă să nu plâng, deși simțeam cum lacrimile stau să-mi sară din ochi. De ce?

S-a uitat la mine de parcă ar fi fost cea mai cretină întrebare pe care o auzise vreodată.

— Cum adică, de ce?

— Ești singurul debtera în viață care are experiență cu o hienă. Probabil că Magnus ți-ar fi dat mai mulți bani decât îmi dă mie.

— Ți-am spus de o mie de ori, e primejdios să accepți o slujbă doar de dragul banilor. Dacă porți o amuletă nu înseamnă neapărat că trebuie să stârnești Marele Deochi.

— Dar chiar și fără bani, are nevoie de ajutorul nostru.

— Și ce dacă?

— Cum poți fi atât de egoist?

— Egoismul te ajută să supraviețuiești.

Nu ne-am vorbit o vreme, dar în cameră se auzea un zgomot puternic. Inima îmi zvâcnea în urechi și un suspin mi se înțepenise în gâtlej.

— Trebuie să aflu cum îl pot exorciza.

— Nu te întorci în casa aceea.

— Nu mai ai nimic de spus în privința vieții mele.

— Atunci n-ai niciun drept să-mi ceri ajutorul.

— Bine, am zis, scrâșnind din dinți.

Mi-am deschis sacul.

— Atunci nu e un ajutor. Te voi plăti în schimbul informațiilor.

Jember a deschis un sertar al noptierei și și-a scos amuleta. Era mai mare decât a mea, atârnată pe un lanț mai gros, meșterită în mare parte din argint înfășurat într-un fir negru irizat. A ridicat amuleta spre mine, respingând banii pe care i-am scos din buzunarul secret.

— Nu vreau banii tăi murdari.

— Banii ăștia murdari? am întrebat rânjind și am aruncat niște bancnote pe podeaua jegoasă.

Privirea lui era rece precum castelul din care plecasem.

— Culege-i de jos.

— Dumnezeu știe bine că ai nevoie de ei, moșule.

Și-a pus amuleta la gât.

— Nu accept niciodată bani dintr-o casă care nu a fost încă purificată și nici tu n-ar trebui să accepți.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Nu mi s-a întâmplat nimic rău.

— Mâna ta bandajată zice altceva.

Am încremenit. Amintirea fiarei m-a înfiorat din nou, în ciuda arșiței deșertului, și dintr-odată m-a părăsit dorința de a râde de el. Am strâns repede banii și i-am pus la păstrat.

— Ești singurul debtera din ultimii douăzeci de ani care a reușit să purifice o casă de o hienă — de-asta te-a recrutat biserica. Dar nu ai vorbit niciodată despre cum trebuie făcută exorcizarea. Te rog, Jember. Ești singurul care mă poate ajuta.

Jember a oftat și și-a lăsat capul în jos, sprijinindu-și cotul de genunchi și masându-și fruntea, iar eu mi-am ținut răsuflarea. După o clipă, s-a ridicat din nou.

— Nu poate fi exorcizat ca alte Manifestări, doar scos din cuib, apoi eliberat pentru a găsi o altă gazdă. Deci, știi ce trebuie să faci?

— Ce?

— Trebuie să-l lași dracului în pace.

Am mormăit frustrată.

— De ce mi-o fi trecut mie prin cap c-o să mă ajuți?

— Te ajut. Vrei să trăiești? Pleacă de-acolo imediat. Lasă castelul ăla să putrezească. Când familia va muri, Marele Deochi va pleca să-și găsească o altă victimă lacomă pe care s-o infecteze. Și cu asta basta.

— Îmi strici perspectivele profesionale și apoi crezi că poți să…?

— Ți le stric? Îți fac o favoare.

— Dacă nu-mi spui cum să-l exorcizez, voi citi toate cărțile care-mi vor ieși în cale. Voi găsi un alt debtera. Oricum ar fi, o să mă-ntorc în casa aceea ca să termin ce am început.

— Andromeda, stai.

Deja mă răsucisem și mă năpustisem spre ușă, dar glasul lui m-a oprit în loc. M-am întors ca să-l privesc. N-ar fi trebuit să-mi pese de ce avea de spus. Ar fi trebuit să plec fără să mă uit în urmă.

Jember se chinuia să se dea jos din pat, iar eu m-am dus spre el valvârtej și i-am scos piciorul de sub pat. Lemnul era tare și un pic uzat, iar chingile de piele și pernițele erau jerpelite. Capătul de metal părea încă solid, doar puțin zgâriat, în schimb, dacă lemnul ar fi cedat, n-ar mai fi fost de niciun folos. I-am întins proteza, ținând-o de capătul de lemn. Ar fi trebuit să-l părăsesc și să-l las pe el s-o facă. Oricum o făcea de săptămâni întregi, fără mine.

— Te duci înapoi în ciuda sfatului meu? a întrebat, luând proteza din mâinile mele. Știam că te duce mintea mai mult de-atât.

— Mă întorc să salvez viața cuiva.

— Povestea asta nu se va termina așa cum îți dorești tu, a zis el, atașându-și proteza. Pot să fiu martor.

— Atunci ajută-mă. Noi doi laolaltă putem repara lucrul ăsta.

Jember a chicotit amar.

— Întotdeauna ai fost nerealist de optimistă. Cu siguranță nu de la mine ai luat caracteristica asta.

Și-a scos amuleta și mi-a întins-o mie.

— Vrei să te comporți ca o idioată și să te pui cu o hienă? Ai nevoie de o protecție mai bună.

Durerea de gât ar putea deveni o problemă dacă aș purta lanțul lui greu prea mult timp. Dar era aceeași amuletă pe care o folosise când se înfruntase și înainte cu Marele Deochi. Era singurul ajutor pe care mi-l oferea și nu-mi trebuia mai mult. Mă descurcam eu fie și cu un strop de durere.

Am ezitat înainte de a mă-ntinde spre amuletă. El o ținea departe de atingerea mea, cu sprâncenele arcuite.

— Asta nu-ți aparține. Te las să te întorci cu condiția să-ți făurești singură o amuletă care să te protejeze de hiene.

O clipă, m-am uitat fix la el.

— Poftim? Dar nu m-ai învățat cum.

— Și, practic, nici n-am să te învăț.

Mi-a întins amuleta cu un zâmbet vag.

— Dar ești suficient de isteață s-o studiezi pe asta și să-ți dai seama.

— Mi-ar putea lua zile întregi.

— Zile întregi să-ți construiești un scut mai bun sau câteva secunde să mori fără el.

A fluturat enervant amuleta spre mine.

— Ai trei secunde la dispoziție înainte să-mi retrag generoasa ofertă.

Am luat-o imediat, deși voiam mai degrabă să-l pocnesc cu ea în cap decât s-o studiez. Sunt destul de sigură că Dumnezeu s-ar fi uitat în cealaltă parte, văzând că era vorba despre Jember.

— Unde aș putea să stau altundeva, dacă nu la castel?

— Aici, dacă-ți ții capul plecat și gura închisă.

Am rânjit.

— E un gest aproape frumos din partea ta, Jember.

— Sau poți să mă mai enervezi puțin și să dormi din nou pe stradă.

S-a străduit să se ridice în picioare, dezmorțindu-se.

— De fapt, am niște treburi de făcut. Dă-mi-o înapoi. Deocamdată poți să-mi studiezi vechea amuletă.

I-am dat amuleta ținând ambele mâini pe lanțul greoi.

— Trebuie să-i spun prietenei mele că nu mă-ntorc o vreme la castel ca să nu-și facă griji. Mă așteaptă afară.

Jember a încremenit, așa că am adăugat:

— Nu te speria, nu trebuie s-o saluți.

— Nici n-aveam de gând.

A înșfăcat o cămașă de culoarea turmericului, cu atât de multe găuri în ea, încât părea ceva aproape artistic, iar eu i-am simțit mirosul înainte de a și-o trage peste amuletă.

Am luat cheia din dulap și am descuiat lanțul, deschizând ușile. Saba se sprijinea de peretele de vizavi de biserică, foarte relaxată, ca și cum ar fi locuit aici, nu într-o casă imensă.

Jember s-a oprit brusc pe trepte și m-am uitat la el ca să mă asigur dacă piciorul lui de lemn nu s-a prins cumva în vreo crăpătură sau ceva de genul acesta. Atunci el a tras o înjurătură — un cuvânt oribil și vulgar.

L-am privit amenințător.

— Nu poți să spui un astfel de cuvânt în spatele unei biserici.

El l-a repetat.

— Jember, încetează.

M-am uitat spre Saba ca să-mi cer scuze, dar… ea privea în jos, cu sprâncenele coborâte… și cu ochii sticloși.

— Saba?

Nu-i auzisem niciodată glasul lui Jember tremurând. Am ridicat brusc capul, aruncându-i o privire, ca să mă asigur că replica venise din partea lui.

— Vă cunoașteți?

— Nu-mi spune…? Dumnezeule. Nu se poate.

A rostit din nou cuvântul acela scârbos, apoi a închis cu un gest violent ușile pivniței.

— Ce te-a apucat, moșule? am întrebat printre uși.

— Du-o de-aici, a zis el, cu glas înăbușit, de pe cealaltă parte. Imediat.

— Ăăă…

M-am uitat la Saba. O lacrimă i se prelingea pe obraz și răsuflarea mi s-a tăiat o clipă. Dar am condus-o spre partea laterală a bisericii.

— Rămâi aici. Mă-ntorc imediat, i-am zis și am dat fuga din nou pe alee. A plecat, am spus spre ușa care s-a deschis imediat.

A urcat scările valvârtej, smulgându-mi cheia și încuind lanțul fără alte vorbe.

— Stai puțin, l-am rugat când dădea să plece, ce-a fost chestia asta?

Jember s-a răsucit spre mine, privindu-mă de parcă aș fi spus ceva nepoliticos.

— Lasă-mă să ghicesc, asta e oala de lut în care te-ai tăiat?

N-a așteptat un răspuns din partea mea și s-a îndepărtat singur pe alee.

Deci știa. Sigur că știa. Se confruntase cu o hienă care probabil avea și ea o servitoare personală.

Mi-a luat o clipă până când mi-am revenit din iureșul emoțiilor și m-am dus în locul în care mă aștepta Saba. Nu mai

plângea, dar părea în continuare tulburată.

Aveam foarte multe întrebări, dar am decis s-o pun prima dată pe cea mai puțin insensibilă.

— Te simți bine?

A încercat să dea din cap, dar nu a părut foarte convingătoare. Avea o privire pierdută.

— Jember mi-a oferit ocazia să învăț cum să meșteresc o amuletă mai bună. Una care poate îndura forța Marelui Deochi. Deci, poți să-l anunți tu pe Magnus că mai durează câteva zile până când mă pot întoarce… Saba?

A clipit când și-a auzit numele și m-a privit buimăcită, ca și cum ar fi fost trezită dintr-un vis. Mi-a aruncat un zâmbet trist și a încuviințat.

— Ce s-a întâmplat?

Ea a scuturat din cap. Apoi s-a oprit. Apoi a scos un creion de cărbune și s-a aplecat deasupra zidului de piatră al bisericii ca să scrie ceva. A împăturit hârtia și mi-a întins-o. Pe o parte fusese lista ei de cumpărături, pentru că am văzut bulinele din dreptul fiecărui aliment printre pliuri. Dar pe partea din față, scrise cu litere dezordonate și întunecate, se citea: Pentru Jember.

Expresia de pe chipul ei era atât de serioasă, încât am decis să n-o mai întreb nimic. Aveam de gând să aștept până când o voi revedea.

— O să i-o dau.

Mi-am dat seama că zâmbetul i-a înflorit pe buze cu greutate. Apoi s-a răsucit și s-a dus spre locul în care lăsaserăm trăsura.

Capitolul 20

Aveam în poală amuleta lui Jember, studiind-o așa cum citești un pergament. Semnele de bază pentru a distinge printre iluzii. Unele pentru a ridica un scut.

Dar, deși aceasta era una dintre cele mai vechi amulete ale sale, tot părea mult mai avansată decât a mea. Mare parte din ea era o colecție derutantă de linii și puncte. Combinațiile de culori ale firelor înfășurate nu aveau nicio logică pentru mine. Nu avea un tipar clar.

Am luat tăblița spartă și murdară, pe care o aveam de când eram mică și învățam să scriu. Am început cu liniile pe care le știam, lucrând până când construcția mi-a luat gândul de la propria amuletă. De acolo unde era haos. Nu era suficient să le văd și să execut o copie rudimentară — orice imperfecțiune în procesul de făurire putea face ca amuletele să fie inutile pentru ceea ce-mi trebuia mie. Dar strădania de a simți acele linii era ca atunci când într-o peșteră răsună prea multe glasuri. Totul era tulbure. Indescifrabil.

Atunci, câte una, pe rând.

Era foarte obositor și mă durea puțin capul, dar era mai bine decât niciun pic de progres. Jember mă lăsa să exersez pe o bucată de lemn până când stăpâneam mișcările. Și trebuia ca totul să fie absolut perfect înainte să-mi dea un disc de argint — un singur disc, pentru că biserica nu oferea prea multe în același timp pentru ceva atât de costisitor. Dacă știam că voi rămâne aici, aș fi luat câteva de la castel. Aș fi putut exersa suficient ca să n-o dau în bară.

Simplu ca bună ziua.

Ușa pivniței s-a deschis cu un scârțâit și, în sfârșit, am ridicat privirea și m-am frecat la ochi.

— În ultima jumătate de oră, a trebuit să mă prefac că sunt fascinat de noul cal al arhiepiscopului, a zis el, ștergându-și sudoarea de pe frunte. Ditamai animalul. Am avea carne de mâncat timp de un an.

Am ridicat din sprâncene.

— Ai putea să mănânci o creatură atât de frumoasă?

S-a uitat la mine de parcă aș fi fost nebună, ridicând din sprâncene la rândul lui.

— Oamenii își împușcă mereu caii care nu mai sunt buni. De ce să irosim atâta carne?

Avea dreptate. Și un cal tânăr probabil că nu fusese încă muncit din cale-afară, așa că avea carnea mai fragedă. Această perspectivă de vis îmi lăsa gura apă.

— N-ar mai fi atât de rău o vreme dacă ar cumpăra carnea pur și simplu.

— Cine poate ști?

Glasul îi suna puțin subversiv. A scos un pachețel maroniu din buzunar, mormăind scurt când s-a așezat pe pat lângă mine. S-a încruntat privind la ce lucram eu.

— Hm.

— Am greșit undeva?

— Tu să-mi spui.

Am ridicat amuleta lui la același nivel cu tăbliță, comparându-le.

— Pare corect.

— Atunci de ce te îndoiești de tine?

— Pentru că ai spus „hm“ ca și cum m-ai fi dezaprobat.

— Vrei să mori, fetițo?

— Normal că nu.

— Atunci ia-o de la capăt.

Și-a trecut mâneca peste tăbliță, ștergând tot ce muncisem înainte să-l pot opri, apoi și-a scos propria amuletă de la gât și mi-a oferit-o.

— Și de data asta nu te mai îndoi.

A despăturit hârtia maronie și a întins-o între noi. Am zâmbit și am înșfăcat triunghiul meu de baclava. Cald, cu foietajul lui crocant, din care curgea mierea ca un aur prețios. Am luat o îmbucătură mare, lăsându-mi capul pe spate pentru ca mierea să-mi curgă în gură, nu în poală.

Am fredonat un cântecel vesel, lingându-mi buzele.

— Mă bucur că-ți place, a spus el. Pentru că ăsta e prânzul tău.

— Păi, e-n regulă, pot să…

Aș fi putut cumpăra niște alimente din bonusul meu. Dar lui Jember nu i-ar plăcea asta, așa, din principiu. În orice caz, cum în bucătărie era o mare harababură, nici nu am fi avut unde să le

așezăm. Mă obișnuisem să trăiesc cu puțin. Știam să „supraviețuiesc“.

— Traiul în castelul acela nu ți-a mărit deja stomacul? Sunt uimit.

— Ah!

Că tot veni vorba despre castel…

Am scos bilețelul împăturit din buzunar și i l-am întins.

— Saba voia să-ți dau asta.

A ezitat puțin înainte de a-l lua, în schimb n-a mai șovăit deloc când a deschis sertarul și l-a aruncat acolo. Mi-am mușcat buza.

— Nu vrei să-l citești?

— Când eram plecat, mi-am dat seama, a spus el, lingându-și mierea de pe degete, că vei avea nevoie de un fir special pentru amuleta hienei.

Am ridicat din sprâncene.

— Deci nu vrei să-l citești?

— Vrei să ai clienți sau nu?

— Aș prefera o autorizație, dar e puțin cam…

— Prea târziu pentru asta, a spus el în același timp cu mine. Acum grija noastră e firul. E țesut cu aur pur, foarte rar. Biserica nu-l păstrează la vedere și, din motive evidente, credeam că nu voi mai avea niciodată nevoie de el. Așa că va trebui să mergem la cumpărături.

Am simțit cum mi se încrețește nasul. Mă miram că știe ce înseamnă „cumpărături“, Jember folosise acest cuvânt în mod corect de foarte puține ori în copilăria mea.

— Mâncarea și medicamentele sunt una, dar te aștepți să fur aur? Vor observa că lipsește.

— Nu, nu vor observa. Nimeni nu merge vreodată unde ne ducem noi.

M-am ridicat în picioare și am umblat puțin în sus și-n jos.

— Acum am bani. Putem să-l cumpărăm pur și simplu.

— Cel mai apropiat loc unde se vinde se află la distanță de o jumătate de zi. În plus, care ar mai fi distracția?

Am văzut scânteia de răutate în ochii căprui ai lui Jember și inima mea a început să bată mai tare, nerăbdătoare. Și, Dumnezeu să mă ierte, n-am simțit decât un mic bobârnac de vinovăție când am zâmbit cu subînțeles.

Soarele apunea deja când noi ne-am așternut la drum, dar în clipa în care am ieșit pe poarta orașului și am început să mergem spre vest mi-am dat seama că nu conta deloc faptul că piața se închidea pe timp de noapte.

— N-ai spus c-o să jefuim un mormânt.

Jember a pufnit într-un râs scurt.

— Dar am spus că nu va observa nimeni.

Douăzeci de minute mai târziu, ne aflam în fața scărilor care coborau într-un mormânt. Jember s-a sprijinit de mânerul lat al maqomiyei sale, apoi a scos o lumânare lungă din buzunar și mi-a întins-o.

— Cum ai aflat că firul se află aici? am întrebat, aprinzând lumânarea. Nu ai avut de înfruntat o hienă de douăzeci de ani.

— Am mai făcut cumpărături de-aici.

A luat-o înainte pe trepte, dincolo de o poartă rudimentar construită, și a pătruns în întuneric.

Lumina lumânării nu bătea foarte departe, dar era suficient cât să văd pereții de piatră și tavanul jos al mormântului. Ecoul pașilor noștri îmi spunea că probabil sunt mai multe încăperi, iar urechile mele au dovedit că nu se înșală atunci când Jember m-a condus prin alte două camere.

Apoi mi-a întins lumânarea și și-a rezemat toiagul de perete, iar eu l-am urmat în fața unui coșciug de piatră.

— Ține-o mai aproape.

Când am apropiat lumânarea de linia săpată în piatră, am zărit ceva sclipind. Jember a scos un ac și l-a înfipt în mica fantă, extrăgând un fir strălucitor. A repetat gestul de câteva ori, până când a scos la suprafață suficient fir încât să-l poți prinde cu degetele.

— Nu, a zis Jember când am încercat să trag de fir.

Am oftat și l-am lăsat să scoată mai mult.

— Pot să te ajut cumva?

— Ține doar lumânarea într-un loc.

Au urmat alte câteva minute de tăcere, apoi am zis:

— Cât de mult îmi trebuie?

— Un metru.

— La cum te miști, o să se termine lumânarea. Dă-mi voie să te ajut.

— Dacă firul se rupe, nu-ți va fi de folos. Nu te grăbi atât de mult să mori.

— Nu voi muri.

A pufnit iritat, iar eu a trebuit să mă abțin din răsputeri să nu-i torn ceară încinsă pe mână.

— Și ce-ți pasă ție, mă rog?

— Mi-am petrecut paisprezece ani din viață ca să te țin în viață. Nu-mi place să văd că eforturile mele au fost în zadar… Ah.

Capătul firului s-a ivit la suprafață și Jember l-a răsucit pe două degete.

— Nu mai durează mult.

Era ceva legat de meseria noastră, așa că știam că pot avea încredere în cuvântul lui. Și, evident, restul firului a ieșit la suprafață mai ușor, ghidat de capătul pe care-l răsucea el. Lumânarea de-abia se consumase pe jumătate, când Jember a tăiat firul cu cuțitul.

— E puțin mai mult de un metru, a zis el, oferindu-mi-l. Destul cât să-l înnozi la capăt.

L-am îndesat în buzunar.

— Mulțam, Jember.

— Și când ajungem acasă…

— Lucrez la amuletă.

Am surâs și am ridicat din umeri.

— Niciun strop de odihnă pentru cei osteniți.

— Sau pentru vreun debtera, de altfel, a zis el, și aproape că l-am văzut zâmbind. Obișnuiește-te cu ideea.

Ne-am aruncat reciproc o privire când am auzit niște pași pe trepte și niște glasuri discrete însoțindu-i. Am suflat imediat în lumânare și am rămas nemișcați, observând în tăcere cum un felinar lumina poarta principală — deși eu stăteam cu spatele la ușă, așa că vedeam raza de lumină doar cu coada ochiului. M-am rugat la Dumnezeu să fie oameni care-și vizitau morții sau preoți.

Dar înjurătura mută a lui Jember mi-a făcut inima să mi se suie în beregată.

— Jefuitori de morminte.

Și noi eram jefuitori de morminte, dar în acea clipă părea cel mai neimportant detaliu.

— Poate reușim să ne strecurăm afară când se duc într-o încăpere mai îndepărtată, am șoptit, știind că vorbele mele erau o simplă speranță.

Dacă ar fi fost o paradă la care ar fi participat tot orașul în mijlocul unei furtuni de nisip, tot s-ar fi auzit piciorul de lemn al lui Jember.

— Cel cu felinarul e mai mic.

Mai mic. Asta însemna că eu va trebui să-l omor, în timp ce Jember se va ocupa de celălalt. Trebuia să-l omor, pentru că simplele amenințări și răni erau doar motive de a mă uita peste umăr pentru tot restul vieții.

Mi-am scos cuțitul. Îmi simțeam palma transpirată pe mâner. Nu-mi plăcea deloc să ucid oameni. O făcusem o singură dată și numai pentru că altfel aș fi fost violată. Dar după aceea am plâns ore în șir. M-au copleșit amintirile clipei când am lovit panicată, împreună cu imaginea bântuitoare a faptului că a trebuit să-mi înjunghii de trei ori atacatorul ca să-l omor în cele din urmă. De obicei, Jember se ocupa de ucideri și rareori în fața ochilor mei. Și de când se mutase în pivnița bisericii, nu mai avusesem de-a face atât de des cu această problemă.

Când venea vorba despre confruntarea fizică, preferam să lovesc și să fug. Dar, din cauza rănii sale, Jember nu era la fel de rapid ca mine. Dacă avea să lovească pe cineva, trebuia să se asigure că victima lui nu se mai putea ridica din nou în picioare și nu mai putea să vină după el.

Am încremenit la auzul unei izbituri puternice și al unui strigăt alarmat. Ceva s-a făcut țăndări. Un țipăt de durere.

Jember a mai tras o înjurătură și am simțit atingerea hainelor sale când s-a ridicat. L-am auzit pășind în jurul meu. Inima mi-a explodat de adrenalină. Eram gata să sar la oricine ne-ar fi atacat — dacă l-aș fi auzit, pentru că pulsul îmi zvâcnea puternic în urechi.

Felinarul hoților s-a apropiat, dar îl ținea o femeie înaltă și zveltă, cu chip bine cunoscut, de înger. Am răsuflat ușurată.

— Saba!

Am alergat spre ea și i-am cuprins cu brațele talia robustă, vârându-mi capul în părul ei.

— Doamne, cât mă bucur că ai apărut.

— Ne-ai… urmărit?

Glasul lui Jember era încordat și, când m-am uitat la el, am remarcat în lumina felinarului că ținea atât de strâns toiagul, încât i se albiseră nodurile degetelor. Îmbrățișarea ei a slăbit, apoi Saba a făcut un pas spre Jember. A ridicat toiagul ca să păstreze spațiul dintre ei.

— Spionezi pentru stăpânul tău? a întrebat el.

Ea a clătinat iute din cap.

— Jember, am spus, luându-mi prietenul de mână, Saba e de partea noastră.

El a pufnit ironic.

— Asta ar însemna să se gândească la alții. E o trăsătură pe care ai dobândit-o după moarte?

I-am îndepărtat toiagul din fața ei.

— Jember. Încetează.

— Nu ne mai urmări, a zis el și a trecut în goană pe lângă ea, ducându-se spre scări.

M-am uitat cu regret la Saba și ea a clătinat din cap. Zâmbea, însă tristețea i se citea în ochi.

— Ne-ai urmărit? am întrebat când am ieșit din mormânt.

A dat din cap, iar eu am ridicat din sprâncene.

— Doar acum sau toată ziua?

Și-a mușcat buza și mi-a aruncat o privire timidă. A desenat un cerc în aer cu degetul, ducându-l într-o parte, apoi a mimat mersul cu arătătorul și degetul mijlociu în direcția opusă.

— Te-ai întors?

Am izbucnit în râs și am îmbrățișat-o din nou.

— Ne-ai salvat mai devreme. Îți suntem amândoi recunoscători, chiar dacă Jember nu vrea să recunoască.

Am îndepărtat-o de mine și am ridicat ochii spre ea.

— Dar ar trebui să te duci să ai grijă de Magnus. Știu că urăște să fie singur.

M-a sărutat pe frunte și mi-a întins felinarul. S-a uitat încă o dată în direcția în care dispăruse Jember, apoi a fugit în deșert, înspre castel, înghițită de întuneric.

Capitolul 21

N-am fugit niciodată atât de repede spre moarte ca atunci când am văzut castelul sinistru în fața ochilor. Puteam spune cu toată sinceritatea că eram fericită că m-am întors. Eram fericită că făurirea amuletei nu durase atât de mult pe cât îmi închipuisem. Eram fericită că Jember mă ajutase cu foarte puține bătăi de cap. Fericită să fiu din nou alături de Magnus. Fericită…

Pur și simplu fericită.

— Magnus! am strigat.

— Bine ai venit acasă, Andromeda, a tors glasul lui melodios și inima mea a început să duduie.

Am deschis ușa cu o mișcare bruscă și răsuflarea mi s-a tăiat definitiv.

Magnus era pe jumătate scufundat în podea, în fața ochilor mei, cu oasele și carnea pe jumătate zdrobite, cu chipul schimonosit, șocat, în rigor mortis.

Am țipat, dar nu mi-a ieșit niciun sunet. Imediat mi-am dat seama că e ceva în neregulă, că nu trebuia să fiu aici. Am țipat din nou și ceva dur m-a izbit în față.

Am clipit și am respirat îngrozită. Trupul mi se cutremura. Eram pe partea mea de pat, în camera întunecoasă a copilăriei mele, holbându-mă la Jember, care se afla lângă mine. Stătea în capul oaselor pe partea lui de pat, cu spatele lipit de perete, terminând o amuletă.

Mă simțeam prea epuizată ca să-mi duc mâna la tâmplă, deși puteam să jur că aveam o vânătaie care pulsa acolo. Era mai bine decât în vis. Orice era mai bun.

— Mulțumesc că m-ai trezit.

O mormăială a fost singurul lui răspuns.

Preț de o clipă l-am privit cum lucrează. Nici nu trebuia să se uite ca să simtă cum întrepătrunde firul negru și cel roșu în orificiile micuțe făcute cu ciocanul de lipit, iar acul părea o extensie a mâinii sale. Cosea, înnoda, îl cosea pe următorul. Ca o țesătoare la război. Am încercat să număr buclele cu ochii mei buimaci. Cincisprezece? Nu. Muncea prea iute, iar eu eram deja agitată.

Am închis din nou ochii, deși nu mai intenționam să dorm. Am petrecut o vreme gândindu-mă la o rugăciune care să alunge imaginile cu Magnus care mi se instalaseră în minte… imagini cu ce s-ar întâmpla dacă nu l-aș putea salva.

M-am convins că nu erau deloc realiste. Marele Deochi nu avea cum să-și ucidă gazda. Nu era posibil ca asta să fie soarta care-l așteaptă…

Nu-i așa?

Sertarul de lemn care s-a deschis scârțâind m-a făcut să tresar, dar am deschis ochii numai după ce am auzit foșnetul unei hârtii. L-am văzut pe Jember cum deschide scrisoarea de la Saba, cu lista ei de cumpărături pe spate. Încet. Prea încet. Mi-am ținut respirația.

A râs ușor și a rânjit, iar eu am respirat relaxată. Dar, fără să facă o pauză prea lungă, s-a aplecat înainte, și-a acoperit ochii cu o mână și a tras o înjurătură în șoaptă. A rămas așa preț de câteva clipe, apoi s-a ridicat în șezut și a scos un caiețel din sertar.

În copilărie nu folosiserăm niciodată prea multă hârtie, așa că Jember scria pe pachetul de hârtie al arhiepiscopului pe care-l furasem eu, cu trei ani în urmă, și care era albicios, cu o cruce elegantă și întortocheată cu frunze aurii. Scria mai lent decât fileta amulete. Din când în când se oprea. Tăia frecvent ceea ce scrisese. Nu voia să irosească hârtia, umplând-o cu niște cuvinte tăiate sau nu înainte de a o întoarce și de a face același lucru. S-a oprit pentru a reciti ceea ce scrisese.

— Culcă-te la loc, fetițo.

— Ce a zis Saba? am întrebat, în încercarea de a alunga vedenia care nu mă lăsa în pace.

— Nu e treaba ta.

— Cum de v-ați cunoscut? Ai spus că n-ai fost niciodată în casa…

Am încremenit, apoi am sărit în sus, cu un zâmbet imposibil de șters de pe buze.

— Saba e mai vârstnică decât pare. Dacă ar fi fost în viață, ar fi fost cam de-un leat cu tine.

— Știu…

Jember mi-a aruncat o privire rapidă, expresia lui ușor mirată confirmându-mi că știa ceea ce știam și eu.

— Tacă-ți fleanca.

— Erați împreună!

— Te dau afară, m-a amenințat el, deși cuvintele lui nu aveau niciun efect, căci se înroșise la față.

— O iubești, am ciripit eu, dându-mă jos din pat când Jember s-a întins după mine. Recunoaște.

Ochii lui Jember ardeau și, dacă ar fi avut proteza pusă, ar fi venit după mine.

— De ce nu faci ce ai venit să faci, a mârâit el, scoțând tăblița și întinzându-mi-o, adică să-ți meșterești amuleta.

Nu m-am clintit. Nu mă îndoiam că, dacă m-ar fi putut ajunge, m-ar fi târât în pat și mi-ar fi tras o bătaie soră cu moartea.

Iar acest adevăr îmi alimenta furia.

— Nu e greșit deloc să iubești pe cineva.

— Mă cunoști de paisprezece ani. Crezi că sunt capabil să iubesc?

Am simțit dintr-odată un nod în gât, fără să știu dacă e un hohot de râs sau un suspin. Am înghițit în sec… de mai multe ori.

— Nu, am spus, în cele din urmă. Ești lipsit de inimă.

Tăcerea dintre noi era atât de densă, încât îmi doream să mă înec în ea.

— Nu mai rămâi aici după noaptea asta.

Jember mi-a întins nervos tăblița, iar eu am luat-o fără alte întrebări.

— Lucrează.

Am muncit până târziu, în noapte, trecând de la tăbliță la lemn, scrijelind atât de multe versiuni ale amuletei, încât nu-mi mai doream să văd niciodată lemn în fața ochilor. Și, de fiecare dată, Jember mi-a spus s-o iau de la capăt.

Mândria și aroganța erau cusururi mari. Să-ți cunoști abilitățile nu era un defect. Eram pricepută la amulete. Foarte pricepută. Și aveam o amuletă excelentă de studiat. Nu-mi luase niciodată mai mult de trei zile să stăpânesc o amuletă. Niciodată.

Exista un motiv pentru care Jember îmi interzicea argintul, și acesta avea mai puțin de-a face cu munca mea și mai mult cu răzbunarea.

— Sunt gata de argint acum.

— Nu, nu ești, a murmurat el, moțăind pe spate.

— Nici măcar nu te-ai uitat la asta. Sunt pregătită.

A deschis ochii și s-a uitat. Suficient de mult ca să-mi facă pe plac, dar nu destul ca să vadă dacă exista vreo imperfecțiune.

— Ia-o de la început.

Am simțit cum inima îmi accelerează dureros.

— Am făcut-o de zece ori.

— Și tot nu e bine?

Întrebarea era sarcastic de retorică. M-am îmbujorat.

— Hm. OK.

— Nu ești corect, Jember. Tu ești cel care vrea să plec de-aici până mâine-dimineață, dar nici măcar nu încerci să mă ajuți.

I-am vârât amuleta mea de lemn sub nas ca să-l oblig să se uite la ea.

— Arată la fel ca a ta. Sunt gata pentru argint și o știi bine.

Mi-a smuls amuleta din mână, dar și-a menținut privirea furioasă asupra mea.

— Cui îi pasă dacă e ca a mea? La pipăit pare la fel? Cea mai mică imperfecțiune înseamnă o mare diferență.

— Nici măcar nu te-ai uitat cum arată.

În cele din urmă și-a îndreptat privirea spre ea, mișcându-și ochii ca s-o citească, s-o cuprindă. Apoi a rupt-o în două și a aruncat-o dincolo de ușă, în încăperea următoare.

— De ce-ai făcut asta?

— Nu-ți pierde firea cu mine, fetițo…

— Era desăvârșită și știi prea bine.

— Vrei atât de mult să te întorci la castelul ăla încât ești gata să-ți riști viața din cauza unei slabe pregătiri. De ce? Ce te așteaptă acolo?

M-am uitat în altă parte ca să nu vadă că roșesc. Inima mea… asta mă aștepta acolo. Ținută captivă de un băiat cu ochii plini de speranță. Dar n-am zis decât:

— Un client.

— Dacă mori, nu te mai așteaptă.

Și-a luat amuleta de pe pat și a încuiat-o în sertar.

— O să-ți primești argintul. Dar mai întâi vreau să faci o copie după amuleta ta.

Am făcut o pauză.

— A mea?

— Din memorie. O porți în fiecare zi, trebuie să știi deja cum se simte la atingere.

Adevărat. Îmi era ca un al doilea strat de piele. O simțeam deși era închisă în sertar, deși liniile de pe ea se confundau cu cele

de pe amuleta lui Jember. Am inspirat adânc încercând să mă calmez, apoi am înșfăcat o altă bucată de lemn din camera cealaltă.

Așa complexă cum era, mi-a luat doar o oră ca s-o copiez. Când i-am întins-o, Jember s-a uitat la ea în treacăt, deloc impresionat.

— Acum făurește-o pe a mea, a zis.

De data asta n-am mai protestat. La urma urmelor, faptele vorbeau mai clar decât cuvintele. Dar, pe măsură ce munceam, mi-am dat brusc seama că are dreptate. Nu-mi puteam defini fiecare mișcare în minte. Unele erau curbate și nu știam în ce direcție. Altele aveau niște mici crestături într-o parte pe care câteva nu le aveau. Jember era mentorul meu, cel mai bun din generația sa. Dar uram să admit că are dreptate.

Dacă nu puteam nici măcar să reproduc amuleta lui Jember în timp ce desenele se amestecau în aer cu cele de pe amuleta mea, cum puteam izola hiena când tot haosul Trezirii se desfășura în jurul meu?

Am făcut o pauză și mi-am alungat mișcările din minte.

Încearcă din nou, Andi.

Până când i-am copiat întreaga amuletă, cu fire și așa mai departe, Jember dormea buștean. Cât timp trecuse? Trebuia să fie aproape dimineață.

Am făcut ochii mari și m-am plimbat puțin în sus și-n jos, chinuindu-mă să rămân trează acum, când mintea nu-mi mai era ocupată cu nimic.

Însă Jember dormea…

M-am uitat la sertar, mușcându-mi buza. M-am ridicat în picioare și mi-am dezmorțit gâtul și spatele, apoi am scos cu atenție scrisoarea Sabei.

Încă te iubesc, scria, cu litere mici și zorite. Entuziasmul mi-a străbătut inima. Putem uita totul și putem petrece ultimele mele zile aici împreună?

M-am uitat la cuvintele ei preț de un moment. Ultimele zile aici? Voia să spună… că va dispărea odată cu Marele Deochi. Gândul acesta mă împungea dureros în stomac, ca niște ace, dar Jember s-a sucit și am fost nevoită să pun repede scrisoarea deoparte.

I-am atins umărul ca să-l trezesc cu blândețe și i-am întins amuleta în fața ochilor. Mi-a luat-o din mâini, cât timp eu m-am mai dezmorțit puțin.

— Faptul că te-ai uitat la amuleta mea te-a derutat și te-a împiedicat să simți liniile, l-am auzit spunând.

M-am întors spre el exact când ținea bucata subțire de lemn deasupra lumânării de lângă pat.

— Era perfectă, am spus. Recunoaște, moșule.

— Nu recunosc nimic.

A lăsat lemnul să ardă puțin, apoi l-a lăsat să cadă în mizeria de pe jos. Ochii mi s-au aprins când l-am văzut făcând semn cu capul spre raftul cu materiale pentru amulete.

— Du-te și ia argintul.

Capitolul 22

Jember a refuzat să mă însoțească la castel, așa că mi-am petrecut o bună bucată a dimineții încercând să mituiesc pe cine voia să mă asculte ca să mă ducă mai aproape de destinație. Negustorul de acum a fost măcar puțin mai generos decât ultimul — de data asta a trebuit să merg pe jos doar un kilometru și jumătate. Dar cel mai dezamăgitor era că Jember nu-mi dăduse nicio scrisoare să i-o aduc Sabei. O parte din mine spera ca ea să nu mă-ntrebe nimic despre asta.

Dar călătoria îmi oferise suficient timp de gândire. Dacă voiam să-l exorcizez pe Magnus, trebuia să găsim o cale de a elibera hiena. Ceea ce însemna că aveam nevoie de un plan bine pus la punct… și de un voluntar curajos.

Esjay ne putea ajuta cu asta, eram sigură. Firește, el nu putea fi acel voluntar, dar probabil cunoștea pe cineva care ne-ar fi putut ajuta. Primul gând m-a dus la Kelela, dar nu exista șansa ca ea să se ofere și nici el n-ar fi lăsat-o. Ceea ce era un mare păcat, pentru că tare mi-ar fi plăcut s-o văd asudând puțin.

Eram la numai câțiva metri distanță de castel când ușa s-a deschis brusc. Peggy stătea în prag, cu mâinile în șolduri. Am oftat, ștergându-mi transpirația care mai avea puțin și mi se prelingea pe bărbie.

— Pe unde ai umblat, copilă? m-a certat ea, blocând ușa ca să nu am pe unde intra.

Doar inerția mă ținuse în picioare, departe de nevoia de a mă așeza, iar acum, cu toată arșița și lipsa de apă din timpul călătoriei, simțeam că voi leșina.

— I-am trimis vorbă lui Magnus că voi fi plecată câteva zile.

— Ba n-ai făcut așa ceva. Ai luat trăsura fără permisiunea nimănui, apoi ai trimis-o înapoi cu nimic în ea, în afară de câteva plase cu provizii. Am crezut cu toții că ai murit în deșert, pe undeva.

— M-ai jelit, Peggy?

Mi-am adunat puțin puterile și am trecut pe lângă ea, intrând în casă. Frigul mi s-a părut binevenit preț de o clipă, dar trebuia să pun repede un pulover pe mine. Corpul meu nu părea să aprecieze

trecerea de la căldura extremă la frigul amarnic și, dintr-odată, am simțit că amețesc.

— Și pun pariu că ai convins-o pe Emma să fugă cu tine, a continuat Peggy, venind în urma mea spre scări. Am citit biletul pe care l-a lăsat pe pat. Nerecunoscătoarelor!

— Soțul Emmei e mort.

Din punctul meu de vedere, conversația se terminase, așa că m-am năpustit pe trepte înainte ca mutra ei șocată să fie urmată de o reacție.

M-am uitat la ușa dormitorului lui Magnus, apoi am dat buzna la mine în cameră. Nu voiam să-l salut plină de nisip, oricât de stupid ar suna asta. Mi-am aruncat hainele murdare într-un colț ca să desăvârșesc haosul, apoi m-am spălat. Inima mea dornică mi se zbătea în tâmplă. Poate că mai aveam niște nisip în păr, dar eram prea nerăbdătoare ca să mă sinchisesc de asta, împletindu-l sub forma unei coronițe.

Am auzit niște pași grăbiți, apoi mânerul s-a mișcat, urmat de o bătaie în ușă.

— Andromeda?

— Magnus!

Mi-am acoperit gura cu mâinile. Prea nerăbdătoare, Andi.

— Ăăă, numai puțin.

M-am îmbrăcat repede cu fusta mea de lână și cu puloverul, roșind în timp ce-mi trăgeam ciorapii pe mine. Magnus putea să dea buzna înăuntru cât timp eram despuiată. Slavă Cerului că încuiasem ușa.

Când am deschis-o, Magnus se afla chiar acolo, așteptând și zâmbind ca un băiețel.

— Bine ai venit acasă, Andromeda.

Imaginile din visul meu mi se aprindeau în minte și am închis ochii ca să scap de ele. Am tresărit, simțind o mână rece atingând-o pe-a mea. Am deschis ochii la timp ca să-l zăresc pe Magnus ducându-mi dosul mâinii la buze și sărutându-l.

— Nu te așteptam atât de repede, a zis. Cadoul tău nu a ajuns încă.

— Nu trebuia să-mi cumperi nimic.

— Ba sigur că trebuia.

A întins mâna și mi s-a întretăiat respirația; căldura mâinii lui aproape de fața mea era… copleșitoare. Un fior mi-a străbătut pielea capului când vârfurile degetelor sale mi-au atins cosițele.

— Esjay și Kelela îl aduc când vin la prânz. Ar trebui să sosească dintr-un moment în altul.

A pomenit-o pe Kelela și asta mi-a făcut stomacul să se strângă. M-am desprins din strânsoarea lui.

— Îți va prinde bine.

— Asta îmi prinde și mai bine, a spus el, deși nu a închis spațiul dintre noi.

Și-a rezemat capul de ușă și a surâs cu subînțeles.

— Mi-a fost dor de tine.

— N-ar trebui să spui asta.

— Nu poți fi încă supărată pe mine.

— Ești logodit, Magnus.

A pufnit, dar am ridicat mâna, împiedicându-l să vorbească.

— Trebuie să te mulțumești cu gândul că suntem doar niște cunoștințe. Că avem o relație profesională prietenească.

— Nu fi caraghioasă, a zis el, apropiindu-se și mai mult. Privește-mă în ochi și spune-mi că te mulțumești cu atât.

Am închis pleoapele, inspirând adânc înainte de-al privi drept în ochi.

— Mă mulțumesc să-mi păstrez demnitatea de a nu ceda unui bărbat care e promis altcuiva.

Magnus a mârâit de parcă vorbele mele l-ar fi rănit fizic.

— Te doresc, Andromeda.

— Nu, am spus sever, dându-mă îndărăt.

— Și tu mă dorești pe mine.

— Ba nu. Nu așa.

Magnus a pufnit iritat, alungându-și buclele de pe față.

— Și dacă aș fi fost logodit — ceea ce, apropo, nu sunt — aceasta nu e o uniune legală. O pot rupe când am chef.

Am văzut-o pe Peggy îndreptându-se spre ușă — Esjay și Kelela trebuiau să sosească — și mi-am coborât glasul.

— Atunci rupe-o.

— Nu e nimic de rupt, Andromeda, a zis Magnus, iar eu i-am făcut semn să tacă și l-am târât în camera mea. Asta încerc să te fac să pricepi.

— Dacă ar fi fost doar Kelela răutăcioasă, te-aș crede. Dar și Esjay trăiește cu impresia că sunteți logodiți. Ce motiv are să mintă?

— În ce galaxie o promisiune verbală din partea unui băiat cu vocea în schimbare e valabilă din punct de vedere legal?

— I-ai promis și nu ți-ai luat niciodată cuvântul înapoi. Integritatea ta e în discuție.

— Atunci o să mi-l iau înapoi la prânz, dacă asta te va face să te simți mai bine.

— Nu te obosi, am zis, încruntându-mă la el.

Inima, sufletul, plămânii îmi ardeau de lacrimi neostoite.

— Nu aveai de gând să acționezi vreodată, dacă nu spuneam eu ceva. Erai bucuros să ne ai pe amândouă.

Magnus și-a rezemat capul de cadrul ușii, neajutorat, cu palma întinsă spre mine ca o rugăminte.

— Te vreau pe tine, scumpa mea…

— Nu sunt nicio scumpa ta.

— Numai pe tine.

— Atunci n-ar fi trebuit să mă minți în privința logodnei tale.

Am trecut pe lângă el, cu intenția de a coborî treptele, dar Magnus m-a urmat îndeaproape.

— O să-i spun Kelelei.

M-am răsucit spre el și mi-am strâns degetele la un loc, dorindu-mi să-i închid gura, să nu mai aud ce are de spus.

— Gata, Magnus, am zis, pe un ton coborât și amenințător. Discuția asta s-a încheiat. O să prânzim cu Esjay și Kelela și nu mai vreau să aud nicio vorbă despre asta.

— Corect, ar fi stânjenitor. O să-i spun în privat, după aceea.

— Ba nu, n-o să-i spui.

M-am întors ca să plec, dar Magnus m-a înșfăcat de braț, țintuindu-mă în loc.

— Spune că nu vrei să fii cu mine și nu mă mai lupt pentru tine. Dar nu poți schimba regulile la nesfârșit.

— M-ai mințit și te-ai folosit de mine și se presupune că ar trebui să tac și să accept acest tratament pentru că o să încerci să îndrepți lucrurile după ce vei fi prins?

M-am tras din strânsoarea lui, aruncându-i o privire urâtă.

— Conversația aceasta s-a terminat.

Magnus mi-a tăiat calea înainte să mă îndepărtez prea mult, postându-se pe trepte în fața mea pentru ca ochii noștri să fie la același nivel.

— Spune-mi că tu nu mă vrei.

M-a cuprins de talie, iar eu l-am apucat de încheieturi fără niciun scop. Brusc, inima mea nu-i mai putea da drumul.

— Spune-mi că ești aici doar pentru acest contract, că nu ții deloc la mine și te las în pace cu munca ta.

Mi-a luat fața între mâinile sale, iar eu am închis ochii ca să înăbuș lacrimile.

— Pentru că, dacă îndrăznești să-mi lași o rază de speranță, mă voi lupta pentru tine cu ultimul strop de sânge pe care-l am în trup.

Am auzit cum îmi iese un scâncet de pe buze înainte să-l pot opri și am simțit cum Magnus îmi șterge lacrimile de pe obraji cu degetele mari.

— Nu vreau să te mint, Magnus.

— Atunci nu mă minți.

Buzele lui mi-au binecuvântat fruntea, obrazul sărat de lacrimi, nasul și fiecare sărut au făcut ca respirația și pulsul să mi-o ia razna.

— Spune ce vrei de la mine. Orice răspuns îmi vei da o să-l primesc bărbătește.

— Am… am venit aici în primul rând ca să…

Am inspirat ca să mă liniștesc în timp ce el m-a sărutat pe tâmplă.

— Am venit aici pentru slujba oferită de tine, Magnus. De-asta mă aflu aici.

N-ar fi fost minciună dacă ar fi fost adevărat. Și era adevărat, dar nu era singurul adevăr. Poate că greșeam la fel de mult ca Magnus că nu recunoșteam… că-l doream. Că aș fi dat orice ca să fiu cu el. Că-l iub…

Lui Magnus i-a scăpat un suspin, iar mâinile au început să-i tremure pe fața mea.

— Tu nu mă vrei? a șoptit el, și ar fi fost mai bine dacă m-ar fi înjunghiat în piept.

Am înghițit în sec, vorbind încet ca să-mi controlez glasul.

— Fără protecția ta nu voi putea găsi niciodată de lucru.

— Acesta e răspunsul tău?

A dat din cap fără să aștepte să confirm, aproape absent, ca și cum inima lui n-ar fi funcționat.

— O să fac tot ce-mi stă în putere ca să te ascult…

S-a prins de balustradă ca să se echilibreze, iar eu oscilam între dorința de a-l consola și ideea de a mă stăpâni ca să nu înrăutățesc lucrurile. Dar, când a lăsat capul în jos și a început să plângă, mi-am simțit măruntaiele străpunse de durere. I-am cuprins

obrajii în mâinile mele, simțindu-i gustul lacrimilor când i-am sărutat chipul.

— Nu plânge, l-am implorat în zadar.

S-a ghemuit, cu capul între genunchi, ținându-se de balustradă să nu cadă, și a plâns. Iar eu eram prea lașă ca să rămân și să văd asta.

M-am întors valvârtej pe scări, am intrat în camera mea, m-am încuiat acolo și m-am vârât sub pături ca să pot plânge în voie.

Nu e un bun obicei de supraviețuire, Andi.

Așa mi-ar fi spus Jember, la o adică. Dar eram într-un loc sigur și eram singură… o, Doamne, cât de singură eram!

Am dat pătura la o parte și m-am dus la butoiul cu apă din colț, scufundându-mi fața în el. În ciuda faptului că la mine în cameră se făcuse cald, apa era suficient de rece ca să mă șocheze și să mă calmeze. Mi-am ținut răsuflarea până când am început să-mi fac mai multe probleme pentru plămâni decât pentru inimă și am ieșit la suprafață gâfâind, cu o arsură în piept.

Până acum nu-mi păsase deloc de băieți. De ce acesta era atât de diferit?

Mi-am uscat lacrimile și m-am dus din nou la parter. Dacă mă aflam aici doar de dragul meseriei mele, trebuia să mă supun regulilor lui Magnus.

Mi-am îndesat dorința irezistibilă de a plânge în fundul minții, alături de coșmarurile copilăriei, și am intrat în salon cu fruntea sus. Magnus stătea la locul lui obișnuit, dar, când m-a văzut, a sărit în picioare. Ar fi trebuit să nu-l bag în seamă, dar privirile ni s-au întâlnit imediat. Avea ochii puțin roșii pe margini și nasul la fel, dar în rest părea nezdruncinat.

Magnus mi-a tras scaunul masiv ca să mă așez. Am lăsat ochii în jos. Nu știu de ce acest simplu act de politețe era prea mult pentru mine.

Poate pentru că nimeni nu-l mai făcuse până acum.

— Mulțumesc, am murmurat.

— Cu plăcere, a șoptit și el.

Din nou, niște cuvinte simple și politicoase, dar pline de atât de multă intimitate, încât de-abia le puteam îndura. Simțeam cum nevoia de a-l săruta înfrânge natura mea stoică. Am preferat pur și simplu să mă așez și i-am permis să-mi împingă scaunul la loc.

— Și tu, Andromeda? a întrebat Esjay, preocupat și puțin derutat. Toată lumea e foarte deprimată azi. Nu-ți face griji, nu e

ultima oară când vă vizitează Kelela înainte de a pleca.

— Nu-mi va lipsi frigul de aici, a spus Kelela, cu un glas extrem de tăios.

Ar fi trebuit să pară caraghioasă, dar era atât de frumoasă, dată pe buze cu ruj roz și cu părul ei tot roz, strâns în coadă și legat în creștetul capului.

— Ai mai făcut vreo exorcizare?

În acest punct, mi-am dat seama că aș face mai bine să nu mă enervez din cauza împunsăturilor Kelelei. Aveam multe motive pentru care să mă supăr.

— Cât timp Marele Deochi este încă prezent, am zis, nu se va încălzi. Dar acum principala misiune este să-l exorcizez pe Magnus.

— Asta e o veste excelentă.

Apoi el și Kelela și-au continuat masa ca și cum subiectul s-ar fi terminat. Mi-am mușcat buza.

— Vom avea nevoie de un voluntar pentru a realiza contactul vizual și a-l ademeni afară pe Marele Deochi.

Era în același timp fascinant și descurajator să-l vezi pe Esjay schimbându-se la față în timp ce eu vorbeam.

— Kelela, a zis iute, cu cea mai severă voce pe care o auzisem vreodată la el. Nu-l lăsa pe Magnus să se uite la tine. Lasă-ți capul în jos.

— Esjay, a protestat ea, ca și cum ar fi fost stânjenită de purtarea lui, dar a făcut cum i s-a spus.

Magnus a intervenit, ștergându-și câteva lacrimi rebele.

— Stai, plecați? a întrebat el, cu un țipăt mic de panică la final.

— Nu poate fi oricine.

Am ridicat mâna, sculându-mă în picioare în același timp cu Esjay.

— Trebuie să fie un voluntar, cineva total conștient de primejdia care-l pândește.

— Asta e o condamnare la moarte, a spus Esjay, luând-o pe Kelela de braț ca s-o ridice în picioare. N-o să găsiți pe nimeni doritor să coopereze. Haide, Kelela.

Apoi și-a condus sora spre ieșire.

— Trebuie să încercăm, am zis, urmându-l. Cu pregătirea potrivită, într-un mediu controlat, nu văd de ce n-ar merge.

— Sigur, să încercați. Am parcurs un drum prea lung ca să ne dăm bătuți acum. Nu, Kelela.

A deschis ușa de la ieșire și i-a făcut loc să iasă, în ciuda protestelor ei că-i era foame.

— Așteaptă-mă în trăsură.

A închis ușa în urma ei, inspirând adânc și lent înainte să se întoarcă din nou spre mine.

— Nu voi lua parte la așa ceva. Sunt sigur că poți pricepe de ce.

Era o schimbare radicală față de momentul în care-l cunoscusem. Trecuse de la susținere necondiționată, de la cina sub același acoperiș, de la a oferi mâna propriei surori… la a nu mai dori să aibă nici în clin, nici în mânecă cu toată povestea asta? Ca să fiu sinceră, era enervant. Și nu mi se părea deloc corect.

— Au murit oameni în această casă, am zis, străduindu-mă să nu par prea aspră. Nu au dispărut. Au murit. Nu te-ai oprit din a angaja servitori după ce a dispărut primul dintre ei, nu-i așa? Cu toții cunoșteau riscurile. Oricine va fi această persoană curajoasă le va afla și ea.

— Trebuie să mai moară un om ca să-l poți excorciza pe Magnus, asta încerci să zici?

Era ciudat să-l aud pe Esjay vorbind atât de agresiv. A deschis ușa.

— Dacă aveți nevoie de ceva, trimiteți-mi vorbă. Dar nu vreau să-mi povestiți despre asta. Nu vreau să aflu detalii. Spuneți-mi doar când se termină totul.

A dat să iasă, apoi s-a oprit.

— Și spune-i lui Magnus că-mi pare rău. Kelela voia să treacă pe-aici să-și ia la revedere înainte de a pleca în Franța, dar, în circumstanțele de față, cred că e mai bine să n-o facă.

A șovăit, de parcă mai avea ceva de spus. Apoi a plecat, închizând ușa în urma sa.

Am rămas uitându-mă prelung la ușă. Doamne, ajută-mă! Apoi am inspirat adânc și m-am întors liniștită în salon.

— Au plecat, a zis Magnus, stând ușor strâmb în fotoliul său.

— Nu e nimic.

M-am așezat din nou, prinzându-l de mână.

— L-am auzit pe Esjay. Nu se mai întorc.

S-a tolănit și mai mult într-o rână, lăsându-se la podea și așezându-se sub masă.

— Cred că voi muri.

Am dat scaunul la o parte din drum ca să pot veni lângă el.

— Ba nu vei muri.

— Ai dreptate, a adăugat el amărât, vârându-și nodurile degetelor în ochi, nu pot muri. Marele Deochi nu mă lasă.

— O să facem rost de un voluntar, Magnus. Totul va fi bine.

— Cum? Nimeni nu vrea nici măcar să se apropie, darămite să se ofere pentru a fi ucis.

S-a întins pe spate, lipindu-și palmele de ochi.

— O, Doamne. Se-nvârte camera cu mine. Vreau să mor.

— Trebuie să te liniștești…

— Să mă liniștesc? a strigat el, cu lacrimile curgându-i pe obraji. Tu m-ai respins. Singurii mei prieteni de afară m-au abandonat. E o chestiune de timp până când va pleca și Peggy. Mai bine mă ucizi chiar acum.

Mi s-a întors stomacul pe dos când mi-am adus aminte de nemernicia mea.

— Nu fi caraghios.

— Unde ți-e cuțitul?

M-am aplecat și l-am plesnit peste frunte. A scheunat ca un cățel speriat, dându-mi mâna la o parte.

— Încetează, Magnus. N-o să te ucid.

Era panicat și gâfâia întretăiat.

— Ai idee cum e să fii singur?

Cuvintele lui m-au străpuns ca un ac care mi-a intrat prin stomac și mi-a ieșit prin șira spinării. Trăisem pe străzi. Privisem mereu peste umăr. Nu avusesem pe nimeni care să mă ajute… săptămâni la rând. Nu doar că aveam idee. Știam fiecare detaliu. Doar că nu era o povară căreia îi permisesem luxul să se strecoare în viața mea.

— Magnus, am spus fermă, dar calmă, așezându-mă lângă el.

L-am mângâiat pe frunte, între ochi, pe nas și apoi din nou în sus, consolându-l cu blândețe.

— Trebuie să te calmezi. Bine? Calmează-te. Respiră.

Cuvintele mele domoale și liniștitoare păreau să-și atingă scopul și, în cele din urmă, respirația i-a revenit la normal. Lacrimile îi curgeau pe față, dar Magnus nu mai suspina.

— Sper că știi ce faci, Andromeda, a spus el. Pentru că niciun om sănătos la cap nu se va oferi voluntar ca să moară.

Capitolul 23

Mi-am pus cizmele gigantice, am deschis umbrela mare și neagră și am intrat în holul înzăpezit.

Aparent, zăpada era ceva destul de obișnuit în multe părți din țară și din lume, dar eu n-o văzusem până acum. Era fascinant să privesc micii fulgi înghețați materializându-se din tavan și apoi plutind în jos, fără o țintă anume. Aproape că nu voiam să mă descotorosesc de ea.

Dar, firește, nu era zăpadă adevărată. Acest lucru era și mai evident când se retrăgea din calea mea, mișcându-se în jurul scutului format de noua și, aparent, puternica mea amuletă.

Am ieșit din zona cu zăpadă și am bătut un cui chiar lângă teritoriul Manifestării, agățându-mi amuleta de el și asigurându-mă că încă o pot vedea când m-am dat înapoi, simțind cum zăpada îmi scârțâie sub tălpi.

M-am lăsat în jos, iar umbrela m-a acoperit pe mine și zăpada din jur. Mi-am răsfirat degetele și mi-am lipit palma de pufoșenia albă. A cedat ușor cu un mic scârț, udă și imaterială, iar eu m-am trezit îngropată în troiene până la jumătatea brațului. Atunci am atins cu palma ceva mai tare și rece. Când mi-am scos mâna de-acolo, am luat niște zăpadă, uitându-mă vrăjită la cristalele pufoase de pe ea.

— Aș vrea să nu trebuiască să dispari, am șoptit.

M-am ridicat în picioare și mi-am scuturat mâinile, apoi am închis umbrela ca să mă scald în zăpadă încă puțin… deși mi-am dat repede seama că umbrela era acolo dintr-un motiv bun. M-ar fi udat de tot dacă nu eram ate…

Am țipat atunci când ceva solid și rece mi-a lovit umărul, împrăștiind zăpada ca o explozie și vârându-mi puțină în ochi.

— Hei!

Nelămurirea încruntată mi s-a preschimbat iute în zâmbet când am zărit-o pe Saba râzând la capătul coridorului.

— Ce-a fost asta?

Mi-am șters apa de pe gene și m-am uitat în jos, la umăr. O grămăjoară de zăpadă rămăsese acolo unde mă lovise și am îndepărtat-o repede, înainte să-mi treacă prin pulover. Saba s-a

aplecat și a strâns zăpadă, apăsând-o între palme și făcând din ea un bulgăre. Am pufnit, dându-mi seama ce voia să facă, și de-abia am avut timp să mă feresc când ea l-a aruncat spre mine. Am alunecat și am căzut în fund, chicotind ca un copilaș.

— Ah, acum te-ai ars.

Am făcut și eu un bulgăre, folosind umbrela drept scut ca să mă apăr de atacul Sabei, dar loviturile mele erau atât de slabe și ineficiente, încât Saba nici nu se prea mișca din loc ca să scape. Am aruncat umbrela ca să adun mai multă zăpadă, dar n-aș fi putut în veci să mă mișc sau să mă feresc la timp ca să…

Zăpada a lovit-o pe Saba în piept și ea a zâmbit dezlănțuită în fața mea. Dintr-odată, mi-am dat seama cât de mult îi semăna zâmbetul cu cel al lui…

— Magnus!

M-am surprins zâmbind când el s-a ghemuit lângă mine ca să ia zăpadă. Mi-am lăsat privirea în jos în ultima clipă.

— Nu port amuleta.

— Aș spune că astfel șansele cresc puțin, nu-i așa?

Magnus a întărit bulgărele de zăpadă în mâinile goale.

— Și e OK, fii atentă la misiune.

— S-o batem pe Saba?

Am ridicat brațele în dreptul feței fix la timp ca să mă protejez de atacul Sabei.

— Nu la față!

Magnus a aruncat bulgărele ca să mă apere pe mine.

— Nu le putem uni, să știi.

Saba a scos limba la noi, iar eu mi-am luat avânt, alunecând și râzând.

— Pregătește-te să pierzi, Saba!

Și, dintr-odată, era război. Aveam mâinile amorțite, părul și puloverul acoperite de zăpadă, dar nu-mi păsa. N-am mai râs atât de nu mai țin minte când…

— Ce mama naibii se întâmplă aici?

Vocea lui Peggy m-a făcut să tresar, alunecând înainte de a-mi regăsi echilibrul.

— V-ați pierdut mințile? a zis ea, uitându-se urât la mine, ca și cum ar fi fost adevărat. De ce aruncați cu zăpadă?

— Ea a început, am spus la unison Magnus și cu mine, arătând spre locul unde stătuse Saba — avea un fel de a dispărea la momentul potrivit pentru a o evita pe Peggy.

Și cred că Magnus s-a gândit la același lucru, pentru că amândoi am izbucnit în râs. Peggy ne-a aruncat o privire dezaprobatoare.

— Magnus, ieși de-acolo, o să mori.

— N-ar fi o noutate? a spus el, dar s-a ridicat în picioare, întinzându-mi ambele mâini vinete.

L-am prins de mâini și m-am ridicat și eu. Am ieșit cu grijă din zona cu zăpadă și mi-am pus amuleta la gât. Apoi m-am întors și m-am uitat la Magnus. Era roșu la față, zâmbea larg și…

Și nu e al tău, Andi.

— După tine, a zis el.

Inima încă îmi bătea cu putere, dar cred că trupul meu începea să-și dea seama că e frig, pentru că mi-au clănțănit dinții când i-am mulțumit și am luat-o înaintea lui.

Nu puteam să neg că mi-era imposibil să-l uit atâta timp cât trăiam sub același acoperiș, mai ales pentru că dormeam la același etaj. Trebuia să schimb acest lucru cât de repede, dacă aveam să supraviețuiesc.

— Andromeda, a spus Magnus, când am ajuns în dreptul camerelor noastre, pot să vorbesc ceva cu tine după ce te schimbi?

Inima mi-a luat-o la galop și m-am rugat la Dumnezeu ca el să nu o audă.

— Desigur.

Și apoi am intrat valvârtej la mine în cameră și am încuiat ușa. Mi-am schimbat repede hainele ude, cochetând cu ideea de a găsi o debara la întâmplare și de a mă adăposti acolo. Dar nu mă puteam ascunde de el zile întregi, așa cum făcusem după acel prim sărut.

Nu fi lașă, Andi.

Probabil că am stat prea mult să mă gândesc, pentru că, atunci când am terminat cu schimbatul și am ieșit pe hol, Magnus mă aștepta, sprijinit de peretele opus ușii mele.

— Ce drăguț arăți, a spus el.

M-am uitat în jos la rochia lungă și gri și la pulover, haine aproape identice cu cele ude de omăt, doar că acest pulover îmi era puțin prea mare și-mi acoperea mâinile până aproape de vârfurile degetelor.

— Despre ce anume voiai să vorbim?

A deschis gura să spună ceva, tresărind și închizând în treacăt ochii, când a auzit-o pe Peggy strigându-l de la baza treptelor. A tras

adânc aer în piept.

— Da, Peggy?

— A venit trăsura lui Esjay, a strigat ea.

— Distracție plăcută.

— O să mă-ntorc după cină, dar ți-am pregătit deja ceva. Mâncarea e în bucătărie.

— Mulțumesc, Peggy, a spus Magnus, cam prea dulceag.

Am surâs.

— Poartă-te frumos cât sunt plecată.

— Așa o să fac, a spus el, cu o expresie năzdrăvană, iar eu am fost nevoită să-mi înăbuș un hohot.

Slavă Cerului, am reușit amândoi să ne abținem din râs până când Peggy a închis ușa.

— Credeam că nu mai pleacă, a zis Magnus.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

— De ce, ce pui la cale?

— O zi întreagă cu tine. Și cu Saba, a adăugat el repede.

— Firește. O ador.

— Și eu.

— Da, cine n-ar adora-o? Un maniac, poate.

S-a foit și am văzut cum se înroșește pe gât.

— Deși, te-aș fi putut avertiza c-o să înceapă să arunce cu bulgări de zăpadă.

— A fost incredibil.

Simțeam cum roșesc și eu.

— M-am distrat cum n-am făcut-o de multă vreme.

— Vezi? Te poți distra și fără să lucrezi.

S-a uitat o clipă la mine, zâmbind vag, și inima mi-a crescut în piept.

— Putem fi prieteni, nu-i așa?

— Sper, am spus.

— Promit c-o să fac tot ce-mi stă în puteri să nu flirtez.

Am rânjit.

— Nici măcar nu cred că flirtezi, Magnus. Ești doar… tu.

Și acest „tu“ este minunat, aș fi dorit să adaug, dar nu voiam să-l încurajez. Mai ales că ieri îl făcusem să plângă. Mi s-a întors stomacul pe dos când mi-am amintit.

Magnus se juca cu puloverul. Mă miram că puloverele lui nu erau deja întinse și lăbărțate la maximum.

— Măcar niște îmbrățișări?

— Nu prea îmi plac îmbrățișările.

Am întins mâna și i-am netezit ridurile dintre sprâncene cu degetul mare — n-ar fi trebuit să-l ating deloc, dar părea că asta se întâmplă fără să-mi dau seama. A închis ochii, inspirând încetișor. Îmi doream cu înflăcărare să-l sărut.

— Tu flirtezi, Andromeda, a spus el, cu ochii încă închiși, relaxându-se sub atingerea mea. Trebuie să te stăpânești.

Am strâns din buze ca să-mi înăbuș un zâmbet.

— Pur și simplu nu-mi place să te văd încruntându-te.

— Deci, îmbrățișări nu, dar asta e acceptabil?

Magnus mi-a dat părul ud peste umăr și și-a trecut degetele peste pielea mea goală. Mi-am ridicat instinctiv umărul ca să mă împotrivesc atingerii lui, iar el și-a mușcat buza, ca și cum ar fi dorit să nu râdă.

M-am uitat în altă parte ca să-mi păstrez cumpătul.

— Dacă mă gândesc mai bine, înțeleg ce vrei să spui.

— Vrei să spui că eu ți-am provocat acești frumoși bujori din obraji?

Mi-am simțit chipul înfierbântându-se și mai tare, dar mi-am înălțat sfidător bărbia, ridicând din sprâncene.

— Egoului tău i-ar plăcea la nebunie să creadă asta, sunt convinsă.

Magnus și-a dus dramatic mâna la inimă.

— Sinceritatea ta brutală mă ține în viață, Andromeda. Să nu te schimbi niciodată.

— Ce vorbe drăguțe, am zis pufnind ușor, dar nu disprețul mă făcea să-mi mut privirea sau să-mi simt gâtul arzând din cauza unui suspin niciodată eliberat.

— Nu e bine? Atunci spune-mi, cum ți-ar plăcea să fie cuvintele pe care ți le spun?

— La fel de sincere ca ale mele.

— Dar nu atât de brutale. Sunt un domn, la urma urmelor.

Magnus mi-a întors ușurel capul spre el, cu un deget pe bărbie, și, în ciuda dorinței interioare de a-l sfida, m-am trezit zâmbind.

— Acum. Ce-am putea face tot restul zilei?

Un clopot greoi a răsunat de-a lungul coridoarelor. Magnus s-a uitat în jur, speriat.

— Ce-a fost asta?

Am ridicat din sprâncene.

— Soneria ta.

— Pe bune? Doamne, ce înspăimântător!

M-a luat de mână când am dat să cobor treptele.

— Ignor-o. Poate că musafirii vor pleca.

Singurii vizitatori pe care-i văzusem vreodată venind aici erau Esjay și Kelela și mi s-ar fi părut ciudat să se fi întors. Doar dacă nu cumva… Esjay nu era atât de căpos în a ne ajuta precum pretindea.

Poate că trimisese un voluntar.

L-am strâns ușor de mână pe Magnus în semn de încurajare și am coborât împreună scările. Saba se afla lângă ușă, de parcă se aștepta la un pericol.

— Ne întâlnim în camera de jocuri, am zis.

Magnus mi-a sărutat mâna.

— Să nu zăbovești.

Am așteptat până când a dispărut și apoi am deschis ușa. Am recunoscut părul roz prins într-un coc simplu înainte de a recunoaște persoana. Apoi Kelela a intrat fără să mai aștepte vreo invitație, frecându-și brațele.

Am rămas cu gura căscată.

— Ce cauți aici? Ce s-a întâmplat cu petrecerea ta?

— Are loc abia mâine-seară. Esjay crede că am ieșit să-mi iau rămas-bun de la prieteni, a zis ea, încheindu-se la palton și ridicându-și gulerul în jurul gâtului.

— Esjay știe că ești aici?

— Știe că m-am dus la niște prieteni.

Mi-a aruncat o privire directă, ca și cum ar fi plănuit să mă ucidă dacă aș fi spus cuiva vreodată că prietenii eram noi.

— Dacă fac asta, jură că mă vei proteja când va veni momentul.

— Că te voi proteja…

Inima mea a devenit grea ca o piatră.

— Kelela. Nu.

— M-am hotărât deja.

— Magnus nu va fi de acord.

— Niciun om zdravăn la minte nu s-ar oferi voluntar pentru asta. Iar eu…

A făcut o pauză și a înghițit în sec.

— Îl iubesc. Știu că el nu mă iubește la fel de mult, dar nu mă pot abține. Îl văd suferind de trei ani… Nu mai suport.

Am tăcut amândouă preț de o clipă.

— Deci juri? a întrebat din nou, cu glasul puțin șovăitor.

M-am gândit imediat la regula care spune să nu juri niciodată, așa cum se întâmpla în astfel de situații. Dar Kelela făcea un sacrificiu important și-mi dădeam seama dintr-o simplă privire că era îngrozită. Trebuia să audă lucrul acesta.

— Jur.

Am rămas acolo, amândouă stânjenite.

— Deci o facem în seara asta? N-am putut s-o conving pe Peggy să plece peste noapte.

Am ridicat ușor din sprâncene.

— Deci, cina festivă…?

— Ideea lui Esjay. Dar a mea a fost să-i cerem ajutor lui Peggy. N-aveam cum să fac asta cu ea în casă.

Nu m-am putut abține și am zâmbit larg. Deci răutatea ei putea fi folosită în scopuri bune.

— E în camera de jocuri, am zis.

A luat-o înainte, iar eu am rămas în urma ei, schimbând priviri îngrijorate cu Saba.

— Știam eu că-ți simt parfumul, a spus Magnus, deși avea ochii ațintiți asupra desenului său. După ziua de ieri, nu mai credeam că…

— Magnus.

Îi auzeam deja lacrimile din glas. S-a lăsat lângă el și i-a cuprins gâtul cu brațele, făcându-l să scape creionul din mână.

— Trebuie să te uiți la mine.

— Nu fi caraghioasă, a spus el, dar a închis ochii strâns, ca și cum s-ar fi așteptat ca ea să încerce să-l privească fără ca el să-i permită.

— Sunt singurul voluntar cu care va trebui să te mulțumești.

— Încetează, Kelela.

A împins-o la o parte, aplecându-se peste genunchi și apăsându-și mâna pe ochi ca să fie și mai sigur.

— Ți-ai pierdut mințile?

— Din ziua în care te-am cunoscut.

Magnus a râs, apoi a început să suspine. Plângea cu chipul ascuns în mâini. Îmi doream din tot sufletul să-l consolez, dar am rămas acolo unde eram. Kelela l-a mângâiat pe umăr.

— E OK, Magnus…

— Ba nu-i deloc OK, a zis el, printre suspine. Știi ce-mi ceri să fac? Dacă mă uit la tine, vei muri.

— Vreau să fac asta pentru tine. Te văd cum suferi de trei ani încoace. Vreau să fii liber.

L-a luat de mână, iar eu am fost nevoită să-mi mut privirea. Nu erau nici momentul și nici locul să mă simt geloasă, să fiu rănită de un simplu gest. Dar pot să recunosc că mă durea în multe feluri, fiindu-mi în primul rând rușine că nutrisem gânduri meschine în privința ei, când, în tot acest timp, ea fusese atât de altruistă… și incredibil de curajoasă.

— Ce crezi că i-aș putea spune lui Esjay? a întrebat Magnus.

— Nimic, a răspuns Kelela. Nu va afla niciodată. Andromeda a spus că mă va proteja.

— Nu cred că poate.

Magnus a mormăit și și-a tras nasul, ștergându-și-l apoi cu mâneca.

— Dumnezeule, Kelela, dacă mori…

— Atunci va trebui să duci o viață cât mai palpitantă pentru amândoi.

El a clătinat din cap.

— Nu pot să-ți fac asta.

— Mi-a lipsit să nu te pot privi în ochi. Datorită ochilor tăi m-am îndrăgostit de tine, știi bine. Nu-mi pot petrece ultima seară îndrăgostindu-mă din nou de ei?

Magnus a strâns-o pe Kelela la piept, iar îmbrățișarea era atât de sinceră, încât am simțit nevoia să mă uit în altă parte. El… o iubea. Era limpede. Indiferent câte dulcegării mi-a promis mie, nu aveam cum să nu văd disperarea din acea îmbrățișare, ca și cum Magnus ar fi voit să-i lege sufletul Kelelei de acest pământ.

A trecut aproape un minut, așa mi s-a părut, înainte să se desprindă unul de celălalt foarte încet. Magnus inspira adânc, suspinând din când în când. Apoi și-a trecut mâna peste ochii înlăcrimați și a ridicat privirea spre mine.

— O vei proteja?

Am simțit cum inima îmi explodează. Am încercat să înghit, dar aveam gâtul prea uscat. Voi avea suficient timp să mă las păcălită de minciunile lui, dar acum nu era momentul. În plus, cum puteam simți ceva când nu puteam nici măcar să gândesc? De-abia știam ce trebuie să simt… tot ce știam era că aș fi fost o persoană îngrozitoare dacă aș fi spus nu.

Gândește-te la binele pe care-l vei face, Andi. Magnus va fi liber. Saba își va găsi pacea eternă. Marele Deochi va dispărea… tu vei avea clienți.

Un gust amar mi s-a ridicat până în beregată doar când m-am gândit la asta.

Mă-ntorsesem de unde plecasem, nu-i așa? La a-mi purta de grijă doar mie.

La singurătate.

— Andromeda, a zis Magnus serios.

S-a întins să mă ia de mână, dar n-aș fi suportat să mă atingă.

— Te rog?

Mi-a venit să râd. Apoi am scos un suspin, mă încerca plânsul. Am alungat toate aceste senzații și am dat din cap.

— O voi proteja.

Și, cu ultimele puteri, mi-am înăbușit orice emoție care mi-ar fi stat în calea supraviețuirii — senzația de a fi în brațele lui, de a fi sărutată de el, de a-l iu…

Le-am înăbușit pe toate până când n-a mai rămas decât o fermitate plină de furie.

Magnus a închis ochii și a mai tras o gură de aer înainte să se întoarcă cu fața spre Kelela. S-a străduit să-și deschidă ochii, privind-o fix, apoi i-a închis la loc, strângând din pleoape.

— Nu pot s-o mai fac, a gemut el.

Kelela i-a pus mâna pe obraz.

— Uită-te la mine, Magnus.

A inspirat adânc și șovăitor și a deschis ochii. Privirea i-a zăbovit asupra ei. A zâmbit larg.

— Ai părul foarte roz săptămâna asta.

— Îți place? a întrebat ea, mișcând din cap ca și cum ar fi dorit să-și fluture părul, deși era prins într-un coc.

— Ți se potrivește. A trecut atât de mult timp. Andromeda avea dreptate, ești foarte frumoasă.

Zâmbetul i s-a șters de pe chip.

— Iar eu sunt un monstru.

S-a ridicat în picioare și s-a repezit spre ușă, oprindu-se brusc în prag.

— Protejeaz-o, Andromeda, a zis, cu o furie temătoare în glas.

— Cu prețul vieții mele, am spus, fără ezitare.

Apoi Magnus a părăsit încăperea.

— Acum ce facem? a întrebat Kelela.

— Acum ar trebui să te odihnești, am zis. Să mănânci ceva. Probabil va trebui să stăm treze toată noaptea, așa că menajează-ți puterile.

Kelela a dat din cap și s-a ridicat în picioare, uitându-se la șemineu.

— Magnus a avut dreptate. Mi-am pierdut mințile.

Nu știam ce să-i spun. Așa că n-am spus nimic. Tăcerea s-a așternut între noi.

— Îl iubești, am zis, ca să umplu acest gol. Și ești un om bun.

Kelela a izbucnit în râs și nu era complet amar.

— Tu ești singurul om bun pe care l-am cunoscut vreodată.

— Avem cu toții păcatele noastre.

— Poate, dar tu ești altruistă. E greu să concurezi cu cineva atât de admirabil.

Și-a tras haina mai aproape de trup. Și-a dres glasul.

— Înțeleg de ce te iubește.

Mă iubește? M-am străduit să nu scot un geamăt de mirare. Sprâncenele mi-au coborât.

— Vreau să știi că nu-l încurajez. Și, după ce va fi purificat, îți promit că nu mă vei revedea niciodată…

— Nu va fi nevoie.

A chicotit scurt și amar, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă nici ei ce spune.

— M-am despărțit de el.

Am ezitat, înăbușindu-mi speranța.

— De ce?

— Pentru că v-am văzut ieri împreună. Pe scări.

Și-a netezit părul de pe tâmple.

— Era atât de tandru cu tine. De obicei… el nu e așa.

S-a foit stingherită, iar eu m-am bucurat că nu se uită la mine ca să nu mă simt prost că roșesc.

— Cum te-a sărutat… cum a plâns când l-ai respins. Trebuia să-i curm suferința bietului om.

Nimic din ce i-aș fi putut spune nu părea potrivit.

— A zis că nu-l vei accepta, a spus ea și, când s-a întors spre mine, i-am descoperit privirea acuzatoare.

— N-ar fi corect, am zis, și am părut o idioată de îndată cu vorbele mi-au zburat de pe buze.

— Chiar dacă nu-ți mai stă nimeni în cale?

Când a văzut că nu răspund, și-a mușcat buzele.

— Dă-mi voie să ghicesc, vreo scuză legată de faptul că ești angajata lui?

— Nu mă aștept să înțelegi.

— Orice ar fi nu poate fi atât de grav pe cât faci tu lucrurile să pară. Fă-ți un serviciu și profită puțin de viața asta cât mai poți, căci s-ar putea să murim cu toții la noapte…

La auzul propriilor cuvinte, expresia i-a devenit dintr-odată mai sobră, dând la iveală teama.

— Ar fi bine să te ții de cuvânt și să nu mor. Sunt prea mulți parizieni care mă așteaptă și pe care trebuie să-i întâlnesc.

Apoi a ridicat mândră bărbia și a ieșit din încăpere.

Capitolul 24

Orice ar fi nu poate să fie atât de grav pe cât faci tu lucrurile să pară.

Cuvintele Kelelei îmi răsunau în minte, înnebunindu-mă de-a lungul celor câteva ore pe care le-am petrecut făurind o amuletă mai bună pentru ea. Adică, Magnus mă păcălise, știind prea bine că era logodit și nerespectând deloc acest detaliu. Pe atunci nu avea nici cea mai vagă intenție de a o rupe cu Kelela, decât dacă nu i-aș fi dat de ales. Dacă mi-aș fi prețuit demnitatea mai puțin, cât timp ne-ar fi păstrat pe amândouă pentru el?

Însă atunci…

Jember se purtase foarte crud cu inima mea încă de când aveam cinci ani și tot nu l-am abandonat. Și, mă rog… poate că logodna lor fusese un joc de copii mofturoși, la urma urmelor. Nu e ca și cum ar fi trecut prin tot procesul de plătit zestre — și, sincer, n-ar fi trebuit să se vadă înainte de nuntă dacă ar fi urmat să se căsătorească, dacă ar fi ținut la tradiție. Deci, poate că logodna nu era oficială și poate că eram singura care făcea din țânțar armăsar și poate că Magnus mi-ar fi spus despre asta dacă ar fi contat și poate că — o, Doamne, mi se părea o demență să sper — mă iubea la fel de mult precum spusese Kelela și eu îl alungasem pentru totdeauna și…

Și poate că era prea târziu să-mi cer iertare.

Am ieșit valvârtej din cameră, uitându-mă prin toate încăperile obișnuite. M-am oprit în ușa bibliotecii. Era mai întuneric și mai frig decât în mod normal. Erau lumânări aprinse după scaune și în jurul acestora, iar sfeșnicele mari, de metal, cu brațe întinse ca niște crengi de copac, țineau în suporturile lor mici alte lumânări, mai numeroase. Dar șemineul nu era altceva decât o flăcăruie și doar la lumina lumânărilor și în umbrele create de acestea l-am zărit pe Magnus, îngenuncheat în fața sa.

Am intrat și am îngenuncheat lângă el. Nu s-a uitat la mine. Nu s-a clintit din loc.

— O să-ți strici ochii, am spus, după un moment, dacă te uiți așa fix la flacără.

— Mi-e teamă că postul de Mamă Pisăloagă a fost ocupat.

Mi-am înăbușit un hohot de râs. Nu era momentul. Sau poate că era și ratasem ocazia de a-l înveseli.

Mi-am suflecat mânecile până la coate și m-am târât înainte, întinzându-mă până la șemineu ca să ațâț focul.

— Nu vrei să folosești nicio unealtă? a întrebat Magnus.

— Am încredere în mine.

Am împins bușteanul până când flacăra s-a aprins din nou și a început să ardă de una singură. Am privit dansul vâlvătăii, strălucitoare și dezlănțuită ca inima mea. Destul cu trasul de timp, Andi.

— Kelela a zis că s-a despărțit de tine.

Magnus a scos un mic sunet de confirmare.

— E o femeie deșteaptă.

O tăcere profundă s-a așternut între noi.

— Nu prea înțeleg cum de pot atrage asemenea femei deștepte și iubitoare când eu sunt așa un dezastru.

— Nu ești deloc un dezastru.

El a râs scurt și amar.

— Sunt, măcar puțin. Trebuie să recunoști.

— Dacă ești, atunci… înseamnă că-mi plac dezastrele.

În cele din urmă, s-a uitat la mine.

— După cât de prost am fost, tot îți place de mine?

— Nu ești prost.

— Nu fi atât de generoasă, Andromeda. Te prefer când ești sinceră.

— Sunt sinceră.

Am șovăit, apoi m-am ridicat brusc. Inima îmi bătea asurzitor.

— Ăăă, da. Bine. Avem o seară grea. Ar trebui să dorm puțin înainte.

Dar n-am plecat din cameră. Dacă era vreun prost acolo, atunci eu eram aceea — nu puteam să vorbesc și nici nu suportam să plec de lângă el. Nu-mi puteam închipui ce crede despre mine, cum l-am căutat peste tot doar pentru a-l părăsi în mare grabă.

S-a ridicat și el, și îmi doream să stăm amândoi în umbra prezenței lui liniștitoare, sub atingerea parfumului lui molcom, și să murim.

— Ai atât de multe cicatrici, l-am auzit murmurând și, când m-am întors, am observat că-mi studia brațele. Ai spus că

antrenamentele lui Jember erau brutale, dar nu aș fi crezut niciodată…

— Viața este brutală, Magnus. Antrenamentele mele nu au nimic de-a face cu asta.

Faptul că stăteam atât de aproape de foc făcea ca puloverul să mă irite puțin, dar, în ciuda acestei senzații, mi-am tras în jos mânecile peste brațele cicatrizate.

— Jember m-a disciplinat când eram mai mică și habar nu avea unde greșea. Dar nu m-a rănit niciodată astfel încât să nu-mi pot reveni niciodată, iar asta mi-a oferit o lecție importantă de supraviețuire.

— E dezgustător că te-a rănit și cu cel mai mic gest. Ce lucru oribil să-i faci asta unui copil.

— Tu n-ai mâncat niciodată bătaie în copilărie?

— Rareori. Cu siguranță, nicio bătaie care să-mi lase cicatrici.

Părea că-i vine să plângă. Am oftat, închizând ochii atunci când el și-a trecut vârfurile catifelate ale degetelor peste cicatricea de pe fața mea.

— E-el ți-a făcut asta?

I-am îndepărtat mâna, dintr-odată rușinată. Mi-am întors din nou fața, ca să nu vadă cicatricea.

— Niște copii de vârsta mea m-au atacat pentru că am apărat pe cineva. Unul dintre ei avea un cuțit, cred — mă loveau atât de vârtos, încât nu-mi amintesc exact ce s-a întâmplat. Tot ce știu e că, dacă n-ar fi apărut Jember, probabil aș fi murit.

— Îl apreciezi foarte mult.

Nu mi-am dat seama dacă e o întrebare sau o afirmație. Judecând după expresia sa, nici Magnus nu era foarte sigur.

— Ba nu. De fapt…

Am simțit cum mă încrunt în gând.

— E o persoană absolut oribilă. Dacă ar trebui să numesc un singur lucru bun la el care să nu fie legat de muncă, nu cred că aș putea. Dar țin la el. Și l-aș apăra cu prețul vieții mele.

M-am așezat pe scaunul meu obișnuit ca să scap de mâncărimea pe care mi-o pricinuia apropierea focului… și ca să-l țin pe Magnus la distanță, să nu mă mai atingă. Senzația de a fi lângă el era mai copleșitoare decât anticipasem vreodată.

— Și cred că are o inimă, chiar dacă nu-i place să o arate. E drăguț să-mi imaginez că m-a cumpărat de la părinții mei ca să mă

scape de acei oameni îngrozitori. Că-i pasă de mine așa cum și mie îmi pasă de el.

— Părinții tăi te-au vândut?

Nu auzisem pe nimeni să fie atât de șocat să afle că sclavia era în continuare o afacere înfloritoare. Magnus s-a prăbușit pe fotoliul lui, ca și cum l-ar fi apăsat întreaga greutate a lumii.

— Monștri. Toți tații… monștri.

— Tatăl tău a fost blestemat. Nu el și-a ales soarta.

— A ales să angajeze pe cineva care l-a omorât și m-a lăsat pe mine să mă descurc cu greșelile lui. Chiar dacă nu era un monstru, nici bun la suflet nu părea să fie.

— Tu ți-ai cunoscut părinții. Și ai câțiva oameni care te iubesc, care se zbat să-ți salveze viața. Ești binecuvântat.

— Cum poți să fii atât de optimistă? Părinții tăi te-au vândut ca pe o marfă. Omul care te-a crescut s-a purtat abuziv. Ești sigură că nu ai nevoie să te descarci puțin? Suntem doar noi doi, Andromeda. Nu trebuie să te prefaci că i-ai iertat pe oamenii care ți-au făcut rău.

— Nu pot să schimb aceste lucruri. Ce-ar trebui să fac, să mă văicăresc?

— Eu asta aș face.

— Jember m-a învățat să trăiesc după niște bune obiceiuri de supraviețuire. Unul dintre aceste obiceiuri de-ale mele este optimismul moderat. Dacă privesc la tot răul din viața mea comparându-l cu binele, răul ar îngropa binele dintr-o lovitură. Spiritul meu, dorința mea de a trăi s-ar ofili și ar pieri. Așa că aleg să fiu recunoscătoare pentru puținul bine pe care l-am trăit. Și aleg să sper.

Preț de o clipă, nu am spus nimic.

— Am observat…

Și-a frecat fața, ca și cum ceea ce avea să spună era foarte stresant.

— Ești foarte rigidă când ne atingem. Un alt bun obicei de supraviețuire?

— Nu mi-am dat seama că sunt rigidă.

— Ei bine…

A zâmbit ușor.

— Nu și când ne sărutăm.

Am devenit brusc interesată de o crăpătură mică de pe brațul scaunului, sperând ca lumina focului să-mi ascundă obrajii roșii. O

spusese ca și când ar fi intenționat să mă sărute chiar atunci. Și, Doamne Dumnezeule, îmi doream să-i simt gustul buzelor mai mult decât orice pe lume.

Magnus s-a aplecat spre mine, cu brațul sprijinit de măsuța dintre noi.

— Dacă vrei să mă lupt cu Jember, o voi face.

Am rânjit vag.

— Te-ar omorî, cu siguranță. Nu are deloc scrupule când vine vorba de încăierare.

— E un ticălos care ți-a răpit orice strop de afecțiune, așa că merită să-ncerc.

— Afecțiunea nu e atât de importantă când ți-ai trăit viața fără ea, am spus, având în sfârșit curajul de a-l privi. Și nu-l cunoști, așa că nu ai voie să-l insulți. El m-a crescut. Sunt bine, mersi! Așa că nu mai vorbi aiurea despre el.

A ridicat o sprânceană șireată spre mine.

— Ce-mi dai dacă-mi țin gura?

Am simțit cum îmi pulsează o venă de la tâmplă.

— Deja îți purific castelul. Nu mai am nicio datorie față de tine.

— Va trebui să fie ceva în plus, de vreme ce te plătesc ca să-mi purifici castelul.

— Sunt tentată să te pocnesc în plină moacă. E greu să mă abțin.

Mi-am îndreptat șira spinării cât s-a uitat la mine. Ne despărțeau două brațe de fotoliu și o masă, dar cumva mă simțeam prea aproape. Ar fi trebuit să mă ridic în picioare. Ar fi trebuit să plec. Nu pentru că mi-era frică, dar… Doamne. De ce tremuram ca o frunză-n vânt? Nu mă așteptasem deloc la așa ceva.

— Nu te uita la mine cu ochii ăia păcătoși, am zis, cât am putut de rece.

— Păcătoși?

S-a aplecat înainte, privind fix la flăcări preț de o clipă, înainte de a se uita din nou la mine.

— De când dorința înseamnă păcat?

— Dorință…

Am închis gura brusc. Nu putea să spună ce credeam eu că spune…

— De când? Dintotdeauna. Se numește poftă trupească.

— O parte o fi poftă trupească, dar e o expresie prea simplă ca să definească tot ce simt pentru tine.

— Pofta trupească n-ar trebui să se afle printre sentimentele pe care le ai față de mine.

Teama și mâhnirea mi s-au adunat ca un nod în stomac. M-am ridicat exact când a dat să spună ceva, întrerupându-l.

— Am avut dreptate la urma urmelor. Intenționezi să te folosești de mine pentru propria plăcere.

— *Poftim?*

Magnus a ridicat privirea spre mine, tot înclinat în față pe scaunul său. Avea în ochi acea expresie profundă și dezlănțuită, dublată de îngrijorare și emoții.

— Ia loc, Andromeda…

— Nu.

Am făcut un pas în spate ca să-i demonstrez că nu fac ce spune el.

— Te șochează? Că ești dorită?

— Nu sunt frumoasă cum e Kelela.

S-a uitat la mine ca și cum mi-aș fi pierdut mințile.

— Nu-mi pasă de asta. De când îți pasă ție?

— Cred că pur și simplu…

Am înghițit în sec. Mi-am dres glasul.

— N-am fost crescută să recunosc… atenția… de acest fel.

— Dar tu simți atracția de acest fel, chiar dacă alegi să nu o admiți?

— N-ar trebui să mă întrebi asemenea lucruri, am zis, cu fața îmbujorată.

— După cum spuneam, e doar o parte a sentimentelor mele, cea mai puțin importantă.

Magnus a zâmbit vag.

— Vrei să te așezi, Andromeda?

A făcut un gest spre scaun.

— Te rog?

M-am așezat fără să mă mai gândesc, fără să mai protestez. Această conversație nu avea un curs nobil și cu toate acestea eu nu făceam nimic ca să-i pun capăt.

Doamne, ajută-mă. Ce fac aici?

— Cum de mă poți dori, Magnus? am izbucnit, în tăcerea care se lăsase.

Umilința m-a făcut să-mi mușc limba. Un suspin nerostit nu m-a lăsat să vorbesc preț de un moment și, Dumnezeu să-l binecuvânteze, Magnus m-a așteptat să-mi vin în fire.

— Cum poți să simți ceva pentru mine după felul în care m-am purtat cu tine? Nu merit asta.

Magnus a oftat greoi, dându-și părul pe spate și ridicându-se în capul oaselor. L-am privit cum se uită fix la foc, pentru o clipă, și apoi cum își îndreaptă ochii spre mine.

— Ești o raritate, Andromeda. O operă de artă. Meriți tot ce e mai bun pe lume.

— Dar nu sunt, am zis, scuturând din cap și simțind cum lacrimile mi se strâng în gât. M-am arătat atât de neiertătoare față de tine pentru o greșeală atât de mică.

— Reacția ta a fost corectă.

Magnus s-a întins și m-a prins de mână, iar eu m-am sucit ca să-i prind palma în mâinile mele.

— Kelela m-a ajutat să văd cum trebuie să te fi simțit. Sunt o persoană oribilă. Trebuie să înțelegi, nu am încredere în oameni cu ușurință… uneori nu am deloc. Mi-am permis să fiu vulnerabilă în fața ta. Ai spus că vrei să fii cu mine, apoi am aflat că ești logodit. M-am simțit… trădată. Așa că m-am protejat îndepărtându-te.

— Îmi pare rău.

S-a ridicat iute în picioare și a îngenuncheat în fața mea.

— Ah, micul meu suflet bun. Aveai tot dreptul să te îndepărtezi. Îmi pare foarte rău.

— Nu, mie îmi pare rău.

— Mie îmi pare și mai rău.

Am chicotit, clătinând din cap.

— Chiar o să ne certăm acum cui îi pare mai rău?

— Sigur că da, a zis el, zâmbind. Te porți de parcă nu ne-ai cunoaște.

Am izbucnit în râs, iar el mi-a sărutat mâinile. Mai întâi dosul acestora, apoi palmele.

— Îmi pare rău, a șoptit el și-mi doream, mai mult decât orice, să mă sărute pe buze.

În schimb s-a ridicat în picioare, ținându-mă încă de mâini.

— Cred c-o să cânt ceva. Vrei să mi te alături?

— N-ai învățat încă să-ți dai paginile la partitură? l-am tachinat eu.

— Atât sunt de transparent?

— Mi se pare că ești complet neajutorat fără mine.

— Mi-e teamă că e adevărat.

Mi-am desprins mâinile dintr-ale lui ca să nu simtă cum tremur. Mi-a aruncat din nou privirea aceea — dorință amestecată cu adorație, cu respect nemijlocit și, ca întotdeauna, cu speranță. Am pretins că studiez cu atenție flăcările ce dansau în șemineu ca să nu izbucnesc în plâns.

— Ochii aceia în lumina focului… a murmurat el.

I-am simțit privirea ațintită asupra mea și m-am forțat să par indiferentă când m-am îndreptat.

— Pe ei îi iubesc cel mai mult.

Toate strădaniile mele s-au dus pe apa sâmbetei și am pufnit într-un râs scurt, mușcându-mi buza ca să nu plâng. Fața îmi ardea fără efectul căldurii emanate de vatră.

— Nu te mișca, a spus el, iar eu n-am îndrăznit s-o fac.

Mi-am păstrat calmul, deși inima îmi bătea atât de zgomotos, încât el cu siguranță o auzea. Am așteptat. Oare… voia să mă atingă?

În schimb, el și-a luat blocul de desen și a îngenuncheat lângă scaunul meu. Am zâmbit. Magnus m-a dojenit scurt și mi-am reluat postura cu un aer mai serios. Dar, pe dinăuntru, fiecare părticică din mine surâdea. Inima. Sufletul. Degetele mele care mi se prinseseră de genunchi. Într-un fel, mi-era teamă că asta nu însemna ceea ce-mi doream eu să însemne, dar eram prea fericită ca să-mi dau seama ce se întâmplă cu adevărat.

Nu aveam nimic deosebit. Nu aveam nici măcar familie și nici moșteniri.

Dar Magnus mă desena.

Pe mine.

Au urmat câteva minute de tăcere, în care s-au auzit doar câteva foșnete ale creionului pe hârtie și propria răsuflare în timp ce el lucra. Cu coada ochiului, l-am zărit cum se uită la mine, apoi din nou la foaie și, de fiecare dată, făcea ca dorința de a-l săruta să fie insuportabilă.

În cele din urmă, a semnat și a datat desenul, apoi mi-a întins blocul.

Am oftat scurt.

Semăna și nu semăna cu mine. Nu în felul în care credeam eu că arăt. Știam că Magnus e un artist pragmatic când venea vorba despre detalii, desenând doar ceea ce știa că e autentic. Nu mă

făcuse frumoasă. Eram tot eu cea urâțică, deloc extraordinară, cu cicatricea aia oribilă cu tot. Și totuși… în desenul ăsta exista o frumusețe pe care nu o mai văzusem niciodată la mine.

— Atât de aprigă arăt? am întrebat, neștiind ce să spun.

Mă simțisem atât de fericită când mă desenase. De ce nu se vedea asta în portret?

— Mereu.

S-a sprijinit de brațul fotoliului ca să-mi privească expresia.

— Mă bucur că am reușit să-ți surprind sufletul de data asta. Am exersat ceva.

M-am uitat la el, sprijinind blocul de desen de picioarele mele.

— Ai exersat?

Pentru o clipă, nu și-a desprins privirea de a mea, apoi a ridicat blocul de desen și a dat la pagina anterioară. Eram eu, de nenumărate ori. Silueta mea. Mâinile mele. Profilul meu. Douăzeci, poate mai multe, de mici schițe suprapuse.

Răsuflarea mi s-a frânt și cred că Magnus a interpretat asta greșit, pentru că a spus repede:

— Ar fi trebuit să-ți cer voie, cred. Însă, atunci, acele momente s-ar fi pierdut.

— Mai sunt?

— Da.

— În acest bloc de desen?

El a șovăit, cercetându-mi expresia.

— Și în altele.

Am răsfoit înapoi la portretul pe care tocmai îl desenase și m-am uitat îndelung la el. Lacrimile îmi izvorau din ochi, încețoșându-mi vederea, și am închis caietul de desen, lăsându-l pe măsuță ca să nu se ude dacă acestea mi-ar fi căzut pe obraji. Am clipit de câteva ori, încercând să-mi limpezesc vederea, și m-a pufnit râsul. Mi s-a părut o reacție ciudată, să plâng și să râd în același timp, dar nu puteam s-o opresc pe niciuna dintre ele.

— Nu plânge. Știi bine că habar nu am ce să fac dacă plângi…

Am simțit că pleacă de lângă mine, l-am zărit ca prin ceață îngenunchind în fața mea… i-am simțit mâinile calde pe genunchii mei.

— Te deranjează, Andromeda? Că te-am desenat?

— Magnus, am spus, înghițindu-mi nodul din gât, ștergându-mi lacrimile ca să-l văd mai clar. Tu desenezi doar lucrurile la care ții.

El a zâmbit larg, roșind cu drăgălășenie.

— Și pe care le iubesc, în cazul tău.

Pentru un moment prelung, n-am putut să vorbesc, iar inima îmi zbârnâia ca o pasăre colibri în gât. M-am desprins din fotoliu peste brațul acestuia, dar el a venit după mine și m-a prins de talie, trăgându-mă spre el.

— Vechii greci credeau, a zis el, că oamenii se născteau cu patru brațe, patru picioare și două chipuri. Apoi un zeu gelos i-a spintecat, lăsându-i să-și caute pe Pământ jumătatea care lipsește sufletului lor.

— E o imagine înspăimântătoare, am zis eu, încercând să nu intru în panică. Și un concept imperfect. Cred că, după ce depășești o anumită vârstă, nu ai nevoie de nimeni pe Pământ ca să poți supraviețui. Am supraviețuit săptămâni întregi de una singură.

— Nu e vorba despre supraviețuire. E vorba despre a trăi. Nu sunt convins că trăiam cu adevărat înainte să apari tu.

S-a apropiat de mine și inima a început să-mi bată cu putere.

— Și acum știu că nu voi rezista fără tine. Tu ești sufletul meu pereche, sensul meu, întregul țel al existenței mele.

De-abia mă puteam uita la el, așa că mi-am îndreptat privirea spre umărul lui, îmbrățișându-mă de una singură ca să nu mai tremur.

— Mă sperii, Magnus.

— Te sperii?

I-am auzit tonul jucăuș al vocii, dar nu puteam să râd fără să nu izbucnesc și în plâns.

— Crezând că nu poți trăi fără mine. Inima ta bătea cu mult timp înainte de a ne întâlni.

— Bătea oare?

Glasul i-a sunat atât de blând, atât de afectuos, încât inima aproape mi s-a frânt de prea multe emoții. Și asta a fost. Lacrimile au început să-mi curgă din ochi fără să vreau.

— Poate că iubirea mea e dementă și nesăbuită, a continuat el repede, dar e adevărată și sinceră. Te rog, crede-mă, nu e o înșelătorie…

— Am nevoie de o clipă, am suspinat. Te rog.

Și am fugit între două corpuri înalte de bibliotecă pentru a mă aduna.

M-am sprijinit de cărți, permițându-mi în umbră un moment de reculegere și încercând să-mi recapăt răsuflarea. Și apoi, după câteva clipe, am auzit cum se apropie zornăitul de clopoței. Magnus a venit pe după bibliotecă, mișcându-se temător.

— Andromeda?

Chipul lui era mai mult în umbră și se zăreau numai câteva trăsături frumoase din el în lumina lumânărilor care pătrundea printre crăpături.

— Am făcut rău că m-am destăinuit?

— Mă iubești? am șoptit.

S-a apropiat de mine și m-a luat în brațe și nu conta că de-abia îl vedeam. Mâinile lui, ca niște ancore, mă țineau pe pământ.

— Știi bine că da.

— Doar pe mine?

— Iubita mea, m-a alintat el, trecându-și vârfurile degetelor peste buzele mele, doar tu ai fost dintotdeauna.

Și apoi și-a lipit buzele acolo unde fuseseră mai devreme degetele lui calde.

Capitolul 25

Planul era aproape prea simplu. Kelela va sta în fața ușii, pe post de momeală. Saba se va asigura că hiena nu poate scăpa. Eu o voi exorciza. Cu cinci minute înaintea Trezirii, ne-am ocupat pozițiile.

Saba și cu mine ne-am postat în fața ușii dormitorului lui Magnus, iar Kelela puțin în spatele nostru. Când m-am uitat în treacăt spre ea, era cenușie la față. Tremura. Dar undeva se zbătea o scânteie — de voință, de viață, de hotărâre. Avea de gând să urmeze planul până la sfârșit.

Iar sfârșitul urma să vină foarte repede. Într-o oră. De atâta timp aveam nevoie ca să izolez răul.

Am auzit zornăitul brusc al unei încuietori și mi-am scos cuțitul. Dar nu era ușa camerei lui Magnus — dacă mă gândesc bine, o hienă nu s-ar fi descurcat să deschidă o ușă.

— Stai aici, am zis, alergând și oprindu-mă dintr-odată în capătul scărilor, când Peggy a deschis ușa. Peggy, am strigat în jos, Trezirea vine în trei minute. Trebuie să te încui într-o încăpere.

A ridicat privirea spre mine ca și cum aș fi fost o mare pacoste, apoi a început ușor să urce treptele. Camera ei era la parter: de ce voia să vină la etaj?

— Trebuie să văd ce face Magnus.

Am dat fuga pe scări ca să-i ies în întâmpinare, ducându-mă în spatele ei ca s-o împing.

— Hiena va fi eliberată în mai puțin de trei minute.

S-a oprit — exact pe dos față de ce-mi doream eu să facă.

— P-poftim?

— Saba, ajută-mă!

Saba a venit iute lângă mine, azvârlind-o pe Peggy peste umăr fără să mai fie nevoie s-o rog.

Nu știu dacă Saba se hotărâse să-și arate adevărata natură sau Peggy credea că era cărată pe sus de o entitate invizibilă, dar nu se mai potolea din țipat. Timpul ne presa prea tare ca să mai pot face altceva în afară de a-mi da ochii peste cap.

— Du-o în camera mea — nu, în debara. La capătul holului. Grăbește-te.

— Kelela?

În timp ce Saba trecea, Peggy a tras aer în piept și a scos un vaiet disperat, ca de banshee.

— Ah, Dumnezeule mare și sfânt, ce faci aici? Dă-te la o parte de pe coridor!

Saba alerga spre celălalt capăt al culoarului lung, ducând-o în spinare pe femeia care urla ca și cum aceasta ar fi fost imponderabilă. Debaraua era o variantă meschină când camera mea era disponibilă, dar nu aveam deloc chef să-mi scotocească prin lucruri.

— Presupun că nu e ăsta cel mai straniu lucru pe care l-am văzut aici, a spus încet Kelela.

Judecând după expresia ei șocată și înspăimântată, mi-am dat seama că nu se referea la Peggy.

Mi-am reluat poziția, în fața Kelelei, care tremura ca varga, iar Saba a închis ușa și a dat fuga înapoi. Încă o auzeam pe Peggy strigând vorbe de ocară la adresa mea. Avea totuși bunul-simț să facă asta de dincolo de ușă.

Căci marele ceas de la parter bătea ora zece.

Dong!

Am inspirat adânc.

Dong!

Încă o dată.

De încă opt ori. Am tras în piept curajul până când nu mi-a mai rămas pe dinăuntru niciun strop de frică.

Când a răsunat ultima bătaie a ceasului, vuietul rafalei de vânt i-a luat locul în urechile mele. Odată cu ea, s-a auzit și foșnetul mișcător al așternuturilor. Apoi pocnetul și scrâșnetul unei gheare pe dușumele, cu bine cunoscutul clinchet de clopoței la fiecare pas.

Semnele de cretă mi s-au limpezit în minte în clipa în care labele hienei au atins podeaua.

Mi-am aprins ciocanul de lipit și am început să lucrez.

N-a trecut nici măcar un minut și ușa dormitorului a început să se zgâlțâie. Kelela a țipat când a auzit bufnitura zgomotoasă și m-a înșfăcat de umăr, dar am dat-o iute la o parte.

— Nu mă atinge, n-am voie s-o dau în bară.

A mai trecut un minut. O altă bufnitură.

— Nu poate să spargă ușa? a întrebat Kelela, puțin agitată.

— Nu, am răspuns, fără să ratez niciun semn cu ciocanul de lipit.

Încă o bufnitură. Kelela s-a dat îndărăt, lipindu-se de zidul din spatele nostru.

— Ești tu sigură?

— Are forța oricărei hiene bătrâne și ușile astea sunt făcute din lemn masiv.

Am zis-o doar ca să tacă și ca să mă pot concentra, dar, din fericire, a fost destul ca s-o liniștesc. Pentru că nu știam cu adevărat. Poate că hienele demonice erau mai puternice decât cele normale. Saba era mai puternică decât alți oameni, la urma urmelor — dar nu. Nu. După tot curajul pe care-l trăsesem în piept, nu puteam să mă las acum cuprinsă de îndoială.

Cu coada ochiului, am văzut-o pe Saba îndreptându-se spre ușă și am ridicat privirea. Părea bolnavă. Nasul și sprâncenele ei erau vag schimonosite, ca și cum ar fi gustat sânge. M-am lipit cu spatele de ușă, iar ea și-a întins mâna spre clanță.

— Știu că te domină, Saba, am spus. Dar trebuie să te împotrivești nevoii de a te supune lui.

A clătinat din cap. Din ochi i-au izvorât lacrimi care i s-au prelins pe obraji, în timp ce hiena s-a izbit din nou de ușă.

— Fugi în capătul coridorului și nu face nimic. Pleacă de-aici.

Era o soluție fragilă, dar nu aveam altă idee, pentru că mă concentram cu toate puterile să-mi iasă amuleta cum trebuie. De ce o lăsasem să rămână cu noi? Pentru că aveam aceeași grijă precum Kelela — că hiena avea să spargă ușa. Dar acum cea mai mare teamă a mea era că Saba avea s-o elibereze prea devreme. Magnus spusese că ea nu avea de ales, era forțată să se supună Marelui Deochi. Nu se mai putea împotrivi prea mult timp. Iar eu mai aveam nevoie de încă cincizeci de minute pe puțin ca să termin amuleta care să neutralizeze monstrul.

Saba s-a strâns în brațe și s-a întors cu spatele, înaintând pe hol, dar oprindu-se brusc. Cu coada ochiului am văzut-o stând acolo, cocoșată, incapabilă să meargă mai departe.

A mai trecut un minut de făcut semne pe amuletă. Precise, dar mi-aș fi dorit să fiu și eu rapidă ca Jember. Pentru că acum știam că trebuia să termin amuleta mai repede. Nu aveam o oră la dispoziție. Nici Saba nu mai avea o oră. Iar ușa n-ar mai fi rezistat o oră cu siguranță, dacă o mai țineau balamalele.

Încă o izbitură, de data aceasta ca o spărtură înfundată într-o bucată de lemn. Saba venea către mine.

— Se va termina totul în curând, am voit s-o asigur. După ce se va sfârși seara asta, nu va mai trebui să te supui niciodată Marelui Deochi…

Dar mâna ei răsucea deja clanța și de-abia am avut timp să mă arunc în fața Kelelei înainte ca o grămadă de umbre negre să se repeadă la mine. S-a lovit de scutul meu și s-a risipit ca să-l ocolească. M-am dat îndărăt, luând-o cu mine pe Kelela, în ciuda faptului că-mi urla direct în ureche.

Saba a înșfăcat hiena de picioare și a tras-o înapoi.

— Camera mea, am spus, împingând-o pe Kelela într-acolo, exact când hiena s-a repezit la Saba și a scăpat.

Amuleta mea a acționat în plină forță când hiena ne-a atacat, vârful ei mișcându-se la vreo treizeci de centimetri înainte.

Sângele mi-a înghețat în vine, dar numai preț de o clipă. Atât de mult dispăruse din scut dintr-odată?

Saba a apucat hiena de gât, luptându-se cu ea și punând-o la pământ. Eu m-am întors imediat la amuleta pe care o meșteream. Dar am mai făcut doar trei semne înainte ca ghearele uriașe să înșface brațul Sabei și să i-l smulgă din umăr. Saba a ținut hiena la distanță cu celălalt braț cât timp eu am mai reușit să însăilez două semne pe amuletă. Apoi hiena a mușcat-o de bărbie, rupându-i o bucată din față și aruncându-i-o în celălalt capăt al coridorului.

Kelela și cu mine am rupt-o la fugă în același timp în direcții opuse. Când eu am ajuns la fața Sabei, ea se închisese deja la mine în cameră — slavă Cerului că fața Sabei tindea să se rupă în bucăți mari, în loc să se risipească în cioburi. Hiena zgâria cu ghearele podeaua din fața camerei mele, lăsând urme adânci în dușumele, ca și cum ar fi încercat să sape o groapă pe sub ușă. În loc să-i înapoiez Sabei fața, m-am întors la amuleta pe care trebuia s-o făuresc. Două linii. Saba și-a lipit brațul la loc și a făcut câțiva pași către odaia mea. Am alergat spre ea, ca să-i blochez calea.

— Nu face asta, Saba.

Am întins mâinile, nedorind s-o las să treacă pe lângă mine.

— Nu poate intra acolo fără ajutorul tău. Las-o să încerce, așa câștigăm timp și o putem închide acolo.

Saba s-a prins de stomac, ca și cum ar fi înjunghiat-o cineva. Chipul i se deforma, iar ochii i se umpleau de lacrimi.

— N-o asculta, Saba, am strigat, prinzând-o de mâini și zgâlțâind-o. Te rog, împotrivește-te!

Ea a izbucnit în lacrimi, dându-mă la o parte din calea ei ca să ajungă la ușă.

Acest plan ar fi trebuit să fie simplu. De ce totul se întâmplase anapoda?

Am luat-o la fugă și am izbit hiena în coaste, iar scutul meu a împins-o într-o parte, doborând-o, exact atunci când Saba a deschis ușa.

Dar s-a ridicat imediat în picioare, ignorându-mă în favoarea Kelelei. A intrat în viteză în camera mea, iar eu m-am crispat la auzul țipetelor.

— Ajutor, ajutor! repeta fata la nesfârșit, din ce în ce mai disperată.

Mi-am scos cuțitul, ferindu-mă de hiena care ieșea cu spatele din dormitorul meu, clămpănind din fălci și lovind cu ghearele în vătraiul cu care Kelela încerca să se apere.

— Andromeda!

Am înjunghiat hiena în spate, ca să se răsucească spre mine, dar — o, Doamne — Kelela a fugit din cameră în loc să intre la loc, iar eu n-am avut timp să spun altceva decât:

— Oprește-te!

Hiena a sărit după ea, lovindu-se de scutul său, dar frica a făcut-o pe Kelela să țipe și să se împleticească mergând cu spatele. A căzut dureros pe scări și s-a rostogolit, iar eu am sărit în fața hienei exact la timp ca s-o împiedic s-o urmărească. Hiena mi s-a izbit de scut, distrugând alți câțiva centimetri din el. Nu-mi mai permiteam să mă apropii atât de mult — scutul meu mai avea doar vreo patruzeci și cinci de centimetri, iar dacă eram nevoită să mă lupt și să alerg toată noaptea, nu aveam cum să termin amuleta înainte ca Marele Deochi să adoarmă la loc.

O pocnitură puternică s-a auzit dincolo de vuietul vântului, atât de clar, încât am ridicat privirea de la meșteșugirea amuletei ca să văd ce se petrece. Peggy se afla lângă ușa debaralei, ținând o pușcă cu ambele mâini.

Hiena și-a înclinat capul, aproape dându-și ochii peste cap. S-a dezlipit de mine și a atacat-o pe Peggy, în ciuda focurilor de armă. Gloanțele nu aveau cum s-o oprească. Nici măcar n-o răneau. Saba a fugit după monstru, imediat în urma acestuia. Eu am luat-o la fugă după Saba, nici pe departe la fel de rapidă ca ea, dar mult mai disperată.

— Peggy! am țipat, dar vocea mi s-a frânt, rămânând neauzită.

Apoi am înghițit în sec și am continuat:

— Du-te la loc înăuntru.

Dar strigătul ei înspăimântat mi-a acoperit din nou glasul.

Hiena a sărit la Peggy cu o forță care le-a izbit pe amândouă de peretele din spate al debaralei. Saba nu a intrat după ele, oprindu-se brusc. Aproape că s-a lovit și ea de zid când s-a repezit și a închis ușa. Și apoi nu s-a mai auzit nimic în afara unor țipete ascuțite și sfâșietoare.

Am căzut în genunchi, gâfâind. Răsuflam cu greu. Adrenalina care mă ajutase mereu să supraviețuiesc ieșea din mine în valuri. O, Doamne. Asta nu trebuia să se întâmple. Ce…?

Inima care-mi bătea zgomotos în urechi acoperea urletele îngrozitoare ale lui Peggy, dându-mi voie să-mi activez din nou instinctele de supraviețuire.

Nu ai ce să faci, Andi. Termină amuleta cât mai ai timp. Nu mai ai ce face.

Am inspirat adânc și am dat fuga la ușă, înșfăcând-o pe Saba de braț.

— Pleacă de-aici. Du-te la parter sau ieși din castel. Grăbește-te, înainte să termine cu ea.

Înainte să termine cu ea.

Nu mai aveam timp să mă detest pentru acest ordin.

Saba a început să se îndepărteze de mine cu spatele, însă prea lent. Am îmbrâncit-o ca s-o pun în mișcare și, în cele din urmă, a luat-o la goană.

Am tras câteva guri de aer în piept și mi-am reaprins ciocanul de lipit. Urletele încetaseră. Rămăseseră doar vuietul vântului, bâzâitul flăcării mele și hiena care se izbea periodic de ușă, în încercarea ei de a mă vâna și pe mine.

Capitolul 26

Dintr-odată, izbiturile și zgârieturile au încetat. Am încremenit. Urechile îmi țiuiau de la liniștea ce se instalase brusc, iar ciocanul de lipit îmi înlemnise pe suprafața de argint. Hiena nu avea cum să fi adormit deja.

Dar firește că adormise… făcuse deja o victimă, chiar dacă Peggy nu fusese niciodată ținta inițială.

M-am uitat cu ochii mijiți la amuletă, dar, sincer, nu mai avea niciun rost. Dacă ar fi fost terminată și și-ar fi îndeplinit misiunea, aș fi simțit că am îngrădit prezența Marelui Deochi… dar n-o simțeam deloc. Iar amuleta era departe de a fi gata.

Am scos un țipăt isteric, dar m-am controlat și nu am azvârlit pe jos amuleta pe jumătate terminată, preferând s-o bag în săculeț. Apoi am alergat spre camera mea ca să iau o lampă cu gaz, am aprins-o cu ciocanul de lipit și m-am întors în grabă.

M-am apropiat șovăitor de debara, în timp ce sângele se scurgea pe sub ușă.

Am deschis încet ușa, ținându-mi amuleta înainte… și aproape că m-am sufocat de uimire. Trupul sfâșiat al lui Peggy era aproape imposibil de recunoscut, rece, alb și acoperit de niște resturi de lână zdrențuită, zăcând într-un colț. Podeaua și tot ce se afla pe ea erau pline de sânge lipicios și umed. Iar în mijlocul încăperii se afla Magnus, cu fața între genunchi, ținându-și cu mâinile tremurânde picioarele. Era… în întregime dezgolit. Avea trupul mozolit de sânge care nu-i aparținea, părul năclăit, unghiile de asemenea.

— Am omorât-o pe Peggy, nu-i așa? a întrebat el, cu glasul înlăcrimat.

Mi s-a întors stomacul pe dos.

— Ești în regulă. Doar să nu te uiți în spatele tău.

Cuvintele mi s-au fărâmițat pe buze în timp ce încercam să le rostesc. Mă simțeam înghețată până-n măduva oaselor. Nimic din toate astea n-ar fi trebuit să se întâmple. Planul ar fi trebuit să funcționeze.

— Magnus, am șoptit, iar el și-a ridicat ochii spre mine.

O, Doamne. Aș fi preferat să nu facă asta.

Avea ochii roșii din cauza lacrimilor, însă gura îi era murdară de ceva mult mai îngrozitor. A tușit, s-a înecat și, brusc, și mai mult sânge a început să-i curgă din gură. Mi-am simțit gâtul plin de fiere.

— Omoară-mă, a gemut el.

Am făcut un pas înapoi, scuturând din cap.

— Te implor, Andi.

— Nu pot.

Sau cel puțin asta cred că am spus. A ieșit mai mult un suspin.

— Trebuie să mă omori, a zis el, îngenunchind, și mâinile i-au alunecat în sângele gros de pe podea. Este singura cale.

N-am putut să-i răspund. Nu puteam decât să fug de-acolo.

Am coborât treptele câte două deodată. Saba a apărut tulburată la baza scării.

— Trebuie să plec, i-am spus, deși vedea cu ochii ei ce fac.

M-a prins de brațe, aplecându-se în dreptul feței mele, ca și cum ar fi voit să se înțeleagă cu mine. Nu știu de ce un lucru atât de rațional ca acesta m-a sfâșiat, dar, Dumnezeule mare, așa s-a întâmplat.

— Nu intru acolo din nou, am țipat.

Tot trupul mi s-a înclinat înainte și fiecare mușchi mi s-a încordat, ca și cum n-aș fi simțit niciodată atâta durere și frică.

Poate nici nu simțisem.

Și eram atât de tulburată, încât îmi doream să las toate astea în urma mea.

Am ieșit valvârtej în deșert, însă în urmă am auzit niște pași moi în nisip. Saba s-a postat în fața mea, cu o expresie rugătoare pe chipul ei pătat de lacrimi.

— Te rog, nu încerca să mă oprești, Saba. Nu pot rămâne aici.

Am încercat s-o ocolesc, dar ea mi-a tăiat din nou calea. A gesticulat, dar era prea întuneric ca să-mi dau seama ce face. Și chiar dacă luna ar fi strălucit mai puternic, mintea mea era atât de haotică — nu putea pricepe nimic. Știam doar că mă panichez, că adrenalina mă îneacă, o senzație asemănătoare cu cea trăită pe străzile lăturalnice de acasă. Învățasem să-mi stăpânesc groaza, pentru că de acest lucru depindea supraviețuirea mea. Îmi transforma prietenii în dușmani și empatia îmi dispărea mai repede decât mi se topeau în gură ciocolățelele lui Magnus.

Lupți sau fugi, Andi?

Saba mă împingea spre luptă.

— Dacă încerci să mă ții aici cu forța, am avertizat-o, făcând câțiva pași îndărăt și ducându-mi mâna la cuțitul din buzunar, membrele tale vor fi nevoite să se târască prin tot deșertul ca să ajungă la tine.

Saba a gesticulat din nou, de data asta arătând spre castel. Era clar ce voia să transmită.

Luptă.

Dar, înainte să acționez, Saba m-a înhățat și m-a aruncat peste umăr.

— Nu! am strigat și am început să dau din picioare.

Țipă din toți rărunchii, spunea mereu Jember. Nu le ușura sarcina. Dacă au pus mâna pe tine, poți să te consideri moartă.

Așa că am început să țip, fără cuvinte, încercând să-i urlu drept în ureche. Am dat din picioare. Nu puteam s-o trag de păr pentru că nu avea păr, nu avea nici carne în care să-mi înfig unghiile, însă am reușit să-mi scot cuțitul din buzunar și s-o înjunghii în spinare. Am simțit cum lutul se sparge și cuțitul meu îl străpunge cu ușurință. L-am scos ca s-o înjunghii din nou, dar trupul meu s-a dus înapoi, pentru că Saba m-a aruncat pe spate în nisip. Cred că Saba se învățase minte de la ultima noastră confruntare, pentru că m-a răsucit repede pe burtă și mi-a țintuit mâinile pe lângă corp. De data aceasta m-a ridicat și m-a ținut la distanță, cu spatele la ea.

Și apoi și-a continuat drumul. În felul ăsta nu o puteam ajunge cu picioarele, dar dădeam mai departe din ele. Țipam în continuare. Mă zbăteam în toate direcțiile, obligând-o să mă strângă și mai tare. În loc să țip, am început să gem de durere. Doamne, ajută-mă! Dacă m-ar mai fi strâns puțin, mi-ar fi rupt oasele.

După ce a intrat pe ușă, Saba m-a lipit de trupul ei cu un braț, iar eu am profitat de situație și am lovit-o cu capul drept în față. S-a auzit o izbitură înfricoșătoare, dar care, în acel moment, m-a bucurat. Ceva mi-a zburat peste umăr și s-a spart de podea, dar asta nu a oprit-o pe Saba să-ncerce să mă convingă să mă așez pe trepte.

— Chiar n-o să mă lași să plec? am întrebat prostește.

Saba tocmai se ridica după ce-și culesese sfertul de față pe care i-l spărsesem. M-am uitat la ea. Crăpăturile i se întinseseră pe gât și pe umeri, acolo unde o lovisem cu picioarele. Avea o ditamai gaură în față, dar încă-i puteam deslușI privirea furioasă în timp ce se străduia să-și pună la loc bucata spartă.

Inima îmi bătea cu putere, dar panica se retrăsese și lăsase locul stânjenelii.

— Îmi cer scuze că ți-am spart fața, am murmurat. Și că te-am înjunghiat în spate.

Ea mi-a răspuns scuturându-mi nisipul din păr, cu blândețe și cu atenție, apoi m-a ridicat în brațe fără prea mare efort și m-a dus la etaj.

M-am luptat cu nevoia de a inspira adânc, de a-mi domoli pulsul. Poate nu mai eram panicată, dar aveam nevoie de adrenalină. Aveam nevoie de forță. Pentru că, de îndată ce Saba m-a încuiat la mine în cameră, am deschis fereastra. Nu vedeam până jos de tot, ca și cum un vid ar fi înghițit întregul castel, dar nu putea fi mai înalt decât zidul orașului. Mi-am scos pantofii ca să mă cațăr mai bine pe pietre și am început să cobor, prinzându-mă de micile crăpături din zid.

A fost floare la ureche, așa cum mă așteptam. Nu va fi ușor să traversez deșertul, dar ce altceva puteam face? Dacă aș fi încercat să fur unul dintre cai, aș fi fost prinsă cu siguranță.

N-am zăbovit, iar adrenalina a preluat controlul cât timp am fugit în direcția orașului.

Aleile erau straniu de pustii, un lucru bun, pentru că-mi simțeam picioarele greoaie și gâfâiam extrem de zgomotos. M-am strecurat prin grilajul din spatele bisericii și m-am îndreptat iute spre pat, prin zona de la intrare, încă dezordonată. M-am prăbușit pe pat, cu răsuflarea tăiată. Jember nu era acasă. Era ceva normal dacă muncea, dar acest lucru m-a zdrobit. Nu mă așteptam ca Jember să-mi ofere consolare, dar nici nu venisem aici ca să fiu singură.

Nu, Andi. Ai venit aici ca să te ascunzi.

L-am abandonat pe Magnus.

Nu-mi luasem la revedere de la Saba.

Ești o lașă.

Mi-am vârât fața în pernă și am plâns până ce am adormit.

Capitolul 27

Magnus stătea într-o baltă de sânge. Gol, dârdâind. Murdar. Când m-am apropiat mai mult de el, am observat că pe față îi curgeau lacrimi.

— Andromeda…

Glasul lui m-a alinat și m-a speriat, m-a făcut să sper și m-a ucis în același timp.

— Sunt aici, Magnus.

— M-ai părăsit…

— Îmi-îmi pare rău. Mi-a fost teamă.

Am clipit ca să alung lacrimile și m-am șters la ochi cu dosul palmei.

Dar, când m-am uitat din nou la el, ochii lui erau de un verde nenatural și strălucitor. Unghiile îi creșteau din ce în ce mai lungi, devenind gheare, și scârțâiau într-un fel care-mi făcea oasele să se cutremure.

— Îți dau eu ceva de care să-ți fie teamă cu adevărat…

Pe măsură ce vorbea, dinții îi creșteau, devenind colți, și-i ieșeau dureros peste colțul buzelor, vărsând astfel și mai mult sânge pe pământ. M-am dat înapoi împleticindu-mă, iar el s-a ridicat și a atacat…

Am deschis brusc ochii. Mâinile mă dureau de cât mă agățasem cu ele de marginea patului copilăriei mele.

— Magnus!

În loc de vreun răspuns, am auzit scârțâitul ușii pivniței. Zgomotul unor sandale, o cizmă și lovitura grea a piciorului metalic pe scări. Jember nu era singur.

Nu știam în ce fel de dispoziție îl voi găsi — depindea dacă băuse sau muncise toată noaptea. Și, probabil, n-ar fi trebuit ca persoana cu care era să mă prindă aici. Dar nici nu aveam voința de a mă muta din acest loc. Și nici nu-mi păsa, la urma urmelor.

— Andromeda…

Magnus.

Glasul lui dulce răsuna în inima mea pustie și cavernoasă. Am închis strâns ochii ca să-l îndepărtez.

Pașii s-au oprit înainte de a intra în cameră.

— Adu-mi un drob de sare, l-am auzit pe Jember zicând.

— Adică s-o cioplesc din deșert? a întrebat un glăscior de băiat.

Părea ostenit, iar eu am simțit o mică înțepătură de gelozie irațională, amestecată cu ușurare. Un elev nou însemna că Jember cel puțin își câștiga existența, chiar dacă asta însemna și că trebuia să împart încăperea cu încă un suflet.

— Dar am fost plecați deja toată noaptea. Și nu știu cum să…

— Te plângi cumva, băiete?

— N-nu, domnule…

— Tocmai mi-am dat seama că am nevoie de cinci droburi de sare.

— D-dar…

— Zece. Încă o vorbă să mai scoți și-ți despic căpățâna.

Singura replică au fost pașii grăbiți ai copilului urcând treptele.

Bietul băiat nu știa la ce s-a înhămat. Am râs scurt înainte de a reveni la nefericirea mea.

Am auzit cum ușa pivniței se închide cu un scârțâit și cum lanțul zornăie după ce Jember a răsucit cheia în broască. După un minut, am simțit greutatea lui Jember așezându-se pe saltea.

— Andi.

Glasul lui Jember era aspru, liniștitor, pentru că asta însemna că se afla acasă, dar nu încerca deloc să mă consoleze. Nici în privința lui Magnus al meu. Nici în privința imaginației mele. Dar, oricum, parcă era un vis. Nu părea beat. Nici nu mirosea a băutură. Mirosea a tămâie, o aromă tăioasă, ierboasă, și a sudoare, ușor și fin. Era ciudat cât de mult îmi lipsise acest miros.

— Uită-te la mine.

Nu m-am clintit. Nu puteam.

M-a înșfăcat de umăr, răsucindu-mă pe spate. Am rămas întinsă și nu m-am împotrivit gestului său. Purta bluza sa albă cu mâneci lungi și, desigur, mereu prezentele mănuși roșii.

— Ți-a făcut cineva vreun rău? a întrebat.

Mi-am șters ochii încețoșați cu dosul palmei.

— Nu.

— Atunci de ce plângi?

Am inspirat tremurând.

— Am dat greș.

Jember a pufnit disprețuitor și s-a răsucit ca să-și desfacă șireturile bocancului.

— Locuiești de câteva săptămâni în casa unui bogătaș și brusc te înmoi.

— Nu m-am înmuiat, am replicat.

— Dacă am plânge toți de câte ori o dăm în bară, întreaga planetă ar fi într-o permanentă stare de doliu.

A tras de bocanc, apoi a renunțat cu un mormăit mânios.

— Descalță-mă și pe mine, fetițo.

Am oftat, dar nu pentru că eram enervată. M-am dat jos din pat și am îngenuncheat în fața lui.

— Așa deci, ți-ai găsit un elev nou, am zis, scoțându-i bocancul fără prea mare efort.

— Mi-a fost desemnat un elev nou.

— Cum merge?

A ridicat din umeri, dându-și codițele împletite peste umeri.

— Vrea să învețe. Dar nu pare să priceapă cum trebuie percepute semnele Manifestării, care e practic cea mai ușoară parte a acestei meserii.

— Are doar nevoie de timp. Nu tuturor le vine ușor.

— O să găsesc pe cineva mai bun și-l voi înlocui.

— Nimeni nu e vreodată suficient de bun pentru tine, am mormăit eu.

— Tu erai. Uită-te acum la tine. Renunți ușor și te văicărești.

I-am împins bocancul într-o parte, cu pumnii strânși.

— Tu mi-ai spus să renunț de la bun început.

— Nu ți-am spus să și plângi din cauza asta.

M-am ridicat în picioare și m-am postat în fața lui. Ochii îmi ardeau din cauza lacrimilor care stăteau să-mi izvorască.

— Poți să mă ajuți să-mi caut o slujbă? Și dispar din calea ta pentru totdeauna.

Jember și-a mutat privirea asupra mea.

— Ce-ai pățit?

— Am dat greș.

A fost mai degrabă un suspin decât o propoziție. Am strâns amuleta la piept, iar vederea mi s-a încețoșat când m-am uitat în jos.

— El conta pe mine, dar nu l-am putut salva. Și acum e singur și înspăimântat… și… și…

Am înghițit în sec, înăbușindu-mi un alt suspin.

— Sunt o lașă. Nu mă pot întoarce acolo. Cum îl mai pot privi în ochi după ce l-am dezamăgit atât de rău?

— Ce-ai făcut, fetițo, te-ai îndrăgostit de el?

Până aici mi-a fost. Trupul mi s-a cutremurat și mi-am dus mâinile la față. Mă ardea când trăgeam aer în piept. Am început să suspin fără să mă pot opri, mult mai violent decât în trecut. Poate că trupul meu se simțea eliberat de momentele în care nu avusesem voie să plâng.

— O să număr până la cinci, l-am auzit cu greu pe Jember, peste plânsetele mele. Și apoi o să te fac eu să nu mai plângi. Unu.

Am încercat să inspir adânc de câteva ori, dar plămânii nu voiau să coopereze.

— Doi.

Întotdeauna mă amenința că mă va sufoca atunci când eram pe punctul de-a plânge… S-a ridicat din pat și a înșfăcat perna.

— Trei.

Dar nu ajunsese niciodată până la cinci.

— OK, OK, am oftat, chinuindu-mă să respir și ștergându-mi obrajii.

— Patru.

M-am îndreptat de spate și mi-am trecut mâneca peste ochii înlăcrimați, inspirând adânc și alternând cu oftaturi.

— Cinci.

S-a postat în fața mea, ținând perna cu ambele mâini, ca și cum s-ar fi pregătit s-o folosească. Am sughițat. Mi-a aruncat perna peste față, iar eu am prins-o din zbor, strângând-o la piept.

— Să nu mai plângi niciodată din cauza unui băiat. Decât dacă se transformă într-o hienă și-ți sfâșie piciorul. Până când nu se întâmplă asta, nu ai dreptul să plângi.

Mi-am tras nasul de câteva ori, ștergându-mi-l cu perna.

— Îl iubesc, Jember, am șoptit.

Era atât de bine s-o spun cu voce tare.

Mă holbam la pernă, așa că nu vedeam expresia lui Jember. Dar, preț de un moment, n-a spus nimic.

— Nu mai plânge, mi-a poruncit el, în cele din urmă. Niciun băiețel nu e atât de important.

Mi-a smucit perna din mâini și a aruncat-o la loc pe pat. Cu coada ochiului, am văzut cum ridică din nou mâna spre mine, dar, când m-am uitat direct, și-o lăsase deja pe lângă corp.

— De ce nu mă atingi niciodată? am reușit să rostesc cu un nod în gât… deși, Doamne ajută-mă, nodul venea din ceva mai rău decât înainte. Adică, înțeleg, pielea ta nu suportă atingerile. Dar nu-ți scoți niciodată mănușile din mâini și porți mereu mâneci lungi. Dacă voiai să mă îmbrățișezi, n-aveai decât. Sau măcar mă puteai bate ușor pe spate. Doamne, în acest moment aș accepta și o palmă.

Buzele lui Jember s-au strâns și s-au subțiat. A pufnit prelung pe nas.

— De ce-ți mai pasă, așa, dintr-odată? Nu mai ești pe străzi de câteva săptămâni și deja ai început să-ți pierzi bunele obiceiuri de supraviețuire.

— Tu m-ai crescut. Nu simți niciun strop de afecțiune pentru mine?

— Da, te-am crescut.

S-a așezat din nou pe pat.

— Asta înseamnă destulă afecțiune.

— Dar pe Saba o iubești.

— N-am spus asta niciodată, doar presupui tu…

— Sau ai iubit-o la un moment dat. Nu ți-ai uitat aceste sentimente și n-ai revăzut-o de când te cunosc eu. Deci cum de m-ai putut crește atâția ani fără să simți nimic pentru mine?

— Ai reușit să construiești amuleta aia pentru Marele Deochi?

M-a… ignorat în întregime. Mi-am tras nasul și furia a început să-mi zvâcnească în gâtlej.

— E la mine-n geantă.

— Și vrei să mă ridic eu din nou? Dă-mi-o s-o văd.

Am scos amuleta, neterminată și pătată de sânge. Jalnic. Jember mi-a luat-o din mâini. A răsucit-o. Apoi a început să imite liniile de pe ea în aer.

— Ai greșit ordinea, a mormăit el, continuând să le mimeze.

A sfârșit privind amuleta prelung, căzut pe gânduri.

— Nu e rău, fetițo, a zis el, înapoindu-mi-o. Ești pe calea cea bună.

— Ai schimbat vorba.

— Nu, n-am schimbat-o. Conversația aceea se încheiase.

— Speram doar că…

Mi-am jupuit pielițele din jurul unghiilor. De ce mă simțeam atât de emoționată? Atât de pierdută?

— Nu știu. Că poate m-ai iubit.

Am tăcut preț de o clipă. Jember și-a masat piciorul deasupra genunchiului, mormăind de durere.

— Majoritatea oamenilor încep să făurească amulete când au șaisprezece ani. Te-ai întrebat vreodată de ce ai ajuns la mine atât de mică?

— M-ai cumpărat de la părinții mei biologici.

— *Te-am cumpărat? Când am plătit eu vreodată pentru ceva? Nu, te-am furat de la cei care te cumpăraseră.*

— De ce?

— Pentru că părinții tăi te vânduseră unui bordel. Și tu aveai cinci ani.

A ridicat din umeri, ca și cum n-ar mai fi voit să se gândească la asta.

— Talentul tău pentru meșteșugirea amuletelor a fost doar un bonus.

A mârâit din nou și am observat cum se crispează când se sprijinea greoi de pat. Am îngenuncheat și i-am desfăcut proteza, ca să nu fie nevoit să mă roage să fac asta.

— Credeam că empatia e un prost obicei de supraviețuire, am spus.

— Este. Mi-ai adus o grămadă de necazuri de-a lungul anilor.

În ochii lui Jember a sclipit o luminiță amuzată, apoi mi-a luat piciorul din mâini și m-a lovit ușor în cap cu capătul mai gros de lemn al acestuia. Aveam noroc că era proteza lui, și nu un obiect pe care și-ar fi permis să-l strice. Totuși, m-am pomenit zâmbind larg.

— Vrei un pat în care să dormi, fetițo? Atunci tacă-ți fleanca și vezi-ți de treaba ta.

Aceasta fusese dintotdeauna partea mea de pat. În mare parte și pentru că era mai simplu pentru Jember să se așeze mai aproape de ușă, ca să nu fie forțat să se târască prin pat și nici să-l ocolească. Dar în noaptea asta nu puteam să dorm.

Noapte? Nicidecum. Era dimineață, deși ușa închisă bloca orice rază de lumină. Magnus probabil se trezise deja, neștiind ce făcuse noaptea trecută, întrebându-se unde eram. Între timp, eu mă aflam în casa copilăriei mele. Ascunzându-mă.

M-am rostogolit pe partea mea de pat. Jember era întins pe spate, respirând ușor întretăiat, scoțând un mormăit neintenționat din două în două răsuflări. Nu cred c-am remarcat vreodată câtă

durere trăia el de fapt. Venea mereu acasă după ce eu adormeam, se trezea înaintea mea. Sau era atât de beat, încât adormea instantaneu. M-am simțit îngrozitor pentru că-mi imaginasem în tot acest timp că are somnul greu. Că acele pastile erau mai degrabă o necesitate decât o dependență.

Am oftat, răsucindu-mă din nou pe spate. Nu-mi venea să cred că eu zăceam aici, pierzând timpul plângându-mi de milă, când oamenii care aveau cel mai mult nevoie de mine se aflau acolo, așteptându-mă.

Dacă exorcizam castelul, Magnus n-ar mai fi fost niciodată nevoit să evite oamenii. Ar fi putut veni cu mine în oraș. Alături de alți oameni. Sau am fi putut merge unde ne-am fi dorit.

Sufletul Sabei va fi liber. Îmi va fi dor de ea, dar ar fi fost un mare egoism s-o păstrez aici, chinuită în continuare de poruncile Marelui Deochi.

Și — iată ceva ce nu-mi trecuse niciodată prin cap — mi-aș fi putut permite cei mai buni doctori pentru Jember. Cineva care să-i aline durerea, poate să-i facă o proteză mai bună. Poate că atunci n-ar mai fi atât de ursuz.

Nu era nicio îndoială că trebuia să mă întorc la castel. Dar, de data asta, aveam nevoie de un plan mai bun. Unul în urma căruia să nu mai moară nimeni și nici să nu mai fie careva rănit. Kelela avusese intenții bune când se oferise voluntară, dar în momentul-cheie se lăsase cuprinsă de panică. Ținta trebuie să fie cineva care putea rămâne limpede la minte, preferabil cineva care mai trecuse prin experiența cu hiena și știa la ce anume să se aștepte…

M-am uitat la Jember, dar am renunțat repede la idee. Nu va fi niciodată de acord cu asta. Și, cu această problemă a sa, nu era suficient de rapid să se ferească și să nu fie ucis înainte ca eu să termin amuleta.

Însă… eu eram.

M-am ridicat iute în capul oaselor, cu mintea dintr-odată limpede.

Eram rapidă. Știam să-mi păstrez sângele rece în timpul unei situații stresante. Știam la ce să mă aștept, pentru că asistasem la Manisfestarea hienei de mai multe ori. Iar Jember făurea oricum mai repede decât mine amulete, așa că n-aș fi fost nevoită să atrag atenția hienei prea multă vreme.

Am inspirat adânc, cuprinzându-mi genunchii în brațe și închizând ochii.

— Doamne, am șoptit, te rog, fă ca asta să fie decizia corectă.

Acum tot ce mai trebuia să fac era să-l conving pe Jember să vină la castel cu mine. Ceea ce era cea mai obositoare parte a planului, dacă era să fiu sinceră.

— Jember, am șoptit.

Nu știu de ce nu am urlat, pur și simplu. Trebuia să se trezească. L-am scuturat de umăr, iar el m-a plesnit leneș peste mână.

— De ce mă deranjezi înainte de amiază?

— Mă-ntorc la castel.

Am dat pătura la o parte și am coborât din pat.

— Mă duci până acolo?

— Ești nebună?

— Probabil.

Jember s-a sprijinit pe coate, mârâind prelung.

— Niciun băiat nu merită să mori de dragul lui.

— Tu ai spus că mă aflu pe calea cea bună.

Mi-am aruncat săculețul peste umăr și mi-am pus amuleta la gât.

— Am terminat parțial amuleta, mai am doar s-o desăvârșesc. Chiar dacă îmi ia câteva zile…

— Marele Deochi nu e vreo Manifestare cretină care urmează un tipar. Este o creatură inteligentă care va face tot ce-i va sta în puteri ca să nu fie exilată.

Am scos proteza lui Jember de sub pat.

— Un motiv în plus să vii cu mine. Doi debtera pot face mai mult decât unul singur…

— Doamne…

Jember a căzut la loc pe pat, lipindu-și fruntea de pernă.

— Optimismul tău este extenuant.

— Ai de gând să mă ajuți? Trebuie să plecăm până la prânz, când aerul arde.

Am deschis sertarul ca să-i scot de-acolo câteva haine.

— În plus, ești singurul debtera din ultimii douăzeci de ani care…

— Eu nu mă apropii de grozăvia aia.

— Dar împreună…

— Tot nu pricepi?

S-a ridicat în capul oaselor, plesnindu-mă peste mână.

— Eu sunt singurul care poate exorciza o casă pentru că sunt singurul care a supraviețuit suficient de mult ca s-o facă. Și de-abia am scăpat cu viață. Nu e o luptă pe care s-o poți câștiga, Andromeda.

— Trebuie s-o câștig.

Din cuvintele mele răzbătea disperarea. Am îngenuncheat ca să-i atașez proteza și ca să nu-mi vadă lacrimile din ochi.

— Nu-i pot abandona pe oamenii la care țin.

M-a împins la o parte cu piciorul de îndată ce i l-am prins în siguranță.

— Atunci, du-te, n-ai decât. Du-te să mori.

Am strâns din buze ca să nu se vadă că-mi tremură.

— Asta te include și pe tine, să știi. Știi cât sprijin medical am obține pentru tine cu banii…

— Încetează, s-a răstit el, ridicând o mână. Gata… încetează.

Glasul lui furios a devenit melancolic, iar mie mi s-a pus un nod în gât. Am rămas în tăcere câteva clipe.

— O să pleci indiferent de ce aș spune eu.

Am dat din cap.

— N-am încotro.

— Ba ai.

S-a aplecat și a deschis sertarul de lângă el.

— Ai nevoie de bani?

Am clătinat din cap, cu o mică strângere de inimă. Brusc mi-am dat seama… că nu va veni cu mine. Întregul meu plan depindea de ajutorul lui.

A deschis sertarul de lângă pat și a scos o amuletă. Argintul era puțin mai gros decât cel obișnuit, înfășurat în fire negre și roșii, cu niște puncte aurii. Nu mai văzusem niciodată o astfel de amuletă — stai. Ba văzusem. Era cea nouă pe care o făcusem eu, cu câteva detalii adăugate. Aproape că simțeam cum o străbate puterea atunci când se legăna pe lanțul ei. Dacă nici asta nu putea ține Marele Deochi la distanță, nu știu ce-ar fi putut.

În același timp, m-am enervat că mă pusese să-mi fac singură amuleta, deși avea de gând s-o desăvârșească în locul meu.

— Ai păstrat toată tehnica de vârf pentru tine, am zis, zâmbind.

— Nu fi nerecunoscătoare, a spus el.

Am luat amuleta din mâinile lui și mi-am agățat-o la gât.

— Aici ne luăm rămas-bun.

— Vino cu mine.

— Nu pot.

A clătinat din cap, aruncându-mi un surâs trist.

— Și nu sunt în stare să funcționez cu optimism și speranță, așa ca tine. Ne luăm rămas-bun, Andi. Și mă aștept să nu ne mai vedem niciodată.

— Măcar mă duci până acolo? am întrebat. Dacă tot nu o să ne mai vedem niciodată?

— Până unde să te duc?

Jember și-a trecut mâna prin barbă, oftând zgomotos.

— Înseamnă că aș fi nebun de legat dacă m-aș apropia de casa aia.

De la ușă s-au auzit o bătaie puternică și numele lui Jember. Amândoi ne-am uitat într-acolo. I se întorsese elevul — uitasem de el, sincer, dar mi-am dat seama că fusese plecat ore întregi. Dacă știa ce-i bine pentru el, speram să fi adus cele zece droburi de sare.

L-am auzit pe Jember oftând iritat și apoi l-am văzut cum înghite trei pastile cu apă, arătând spre bocanc.

— Hai să mergem înainte să mă răzgândesc.

Capitolul 28

Calul arhiepiscopului, care era ținut într-un grajd privat de la marginea zonei frumoase a orașului, a fost aproape prea simplu de furat. Pentru că Jember mai fusese să-l vadă, grăjdarul l-a lăsat să intre direct. Am încălecat în spatele lui Jember, aplecându-mă înainte. Mai degrabă mă bazam pe el, nu vedeam unde mergem. Măștile pe care le făcuserăm din niște căști sudate se umpleau de sare și nisip. Ar fi trebuit să aștept să ajung la destinație înainte de a-mi pune puloverul, pentru că transpirația mi se aduna pe fiecare fâșie de piele, iar vântul fierbinte care flutura pe lângă mine nu mă alina câtuși de puțin.

Dar gândul că urma să-l revăd pe Magnus mă împiedica să-mi fac prea multe griji.

Jember s-a oprit în ușă, iar eu am coborât de pe animalul uriaș, ținând amuleta grea cu o mână, ca să nu mă lovească în piept.

— Mulțam, Jember, am zis, scoțându-mi masca și întinzându-i-o.

A luat masca mea, dar pe a lui nu și-a scos-o, așa că glasul i-a sunat oarecum înăbușit când a zis:

— Presupun că e prea târziu să-ți spun să nu faci vreo tâmpenie.

Calul era agitat, bătea din copite și scutura din cap, ca și cum ar fi voit să-mi spună să nu merg înăuntru. M-am îndepărtat încă puțin de picioarele lui tropăitoare. Cum de era Jember în stare să-l stăpânească fără frâie?

Acum era momentul. Aveam la dispoziție doar un minut, poate mai puțin, ca să-l conving să rămână cu mine și să mă ajute. Nu credeam că planul meu va funcționa fără el. Mi-am mușcat buza. Știam că nu am nicio șansă.

— De ce nu vii să mă ajuți? Marele Deochi nu are cum să ne învingă dacă lucrăm cot la cot.

A șovăit. A clătinat din cap.

— Nu cred.

— Intră doar pentru un minut, atunci. Calul trebuie adăpat și are nevoie de odihnă după un drum atât de lung.

A ridicat un burduf cu apă și aproape că i-am simțit ochii încruntându-se când a zis:

— Ce pui la cale, fetițo?

N-avea cum să-mi meargă vreodată dacă m-ar fi bănuit.

— Nimic.

Grozav răspuns, Andi. Nu e deloc suspect.

Jember a oftat.

— E cald ca-n iad aici, Andi. Hai să ne luăm rămas-bun.

Am alergat în fața calului și i-am cuprins gâtul gros.

— Te rog, intră. Doar un minut.

El s-a aplecat și mi-a îndepărtat mâinile.

— Încetează să te mai porți ca un copil sau te bat până leșini.

— Așa vrei să ne despărțim? am răbufnit. După paisprezece ani în care nu ne-am avut decât unul pe celălalt? Trebuie să mai rostești și altceva în afară de amenințări și rămas-bun.

A oftat greoi, bătând ușor calul pe gât.

— Ce vrei să spun?

— Nu știu…

Mi-am aranjat sacul, încercând să-mi calmez furia și să înțeleg această senzație stranie și tristă a unei pierderi iminente. Planul meu era să-l fac să rămână, dar asta… era cu totul altceva. Ceva atât de neașteptat și autentic, încât m-a speriat.

— Să nu aibă legătură măcar în clipa de pe urmă cu obiceiurile de supraviețuire.

— Bine. O să-mi fie dor de tine. Asta vrei să auzi?

Am ridicat mâinile, aproape urlând de frustrare… iar acest sentiment ascundea un lucru care durea mult mai rău.

— Chiar ești lipsit de inimă. Ție îți pasă de fapt dacă trăiesc sau mor?

Sângele mi-a năvălit prin vene. Am strâns pumnii ca să-mi recapăt stăpânirea de sine.

— Nu însemn nimic pentru tine?

Și-a supt dinții și s-a uitat în altă parte, iar acest mic sunet a fost suficient ca să mi se întoarcă stomacul pe dos.

— Îți pasă prea mult de ceea ce cred oamenii despre tine…

— Îmi pasă de ceea crezi tu despre mine, m-am răstit. Tu. Pentru că ești…

M-am înecat, suspinând neașteptat.

— Ești ca un tată pentru mine.

Nu mi-a răspuns, dar nici nu s-a clintit. Mi-aș fi dorit să nu poarte acea mască. Mi-aș fi dorit să văd dacă simte ceva. Orice.

În schimb, m-am răsucit spre ușă ca să nu vadă cum mă înving emoțiile. Nu avea de gând să-mi spună că ține la mine. Că mă… iubește. Poate pentru că nu mă iubea. Nu-i răspunsese Sabei la scrisoare. Poate că nu știa ce să mai simtă față de ea.

Și poate că… poate că acesta trebuia să fie noul meu obicei de supraviețuire: să nu-mi mai pese.

Scârțâitul lemnului pe piatră mi-a deșteptat groaza și, pentru o clipă, am întins mâna după cuțit. Dar m-am relaxat când am zărit-o pe Saba în prag. Avea ochii roșii, dâre uscate de lacrimi pe obraji și purta aceleași haine murdare de sânge din seara trecută. Am dat să vorbesc, dar un nod dureros în gât mă împiedica.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat, în cele din urmă, atunci când a pășit pe nisip.

Mi-a atins obrazul, aproape cu tandrețe, și a trecut pe lângă mine.

M-am întors și am observat cum Jember se încordează în șa. Și pentru că loialitatea îi făcea pe oameni să se comporte prostește, am simțit nevoia să-l protejez. Am alergat înaintea Sabei, ridicând mâinile ca să-i abat atenția.

— Saba, nu-i atinge pielea…

Dacă ar fi fost altcineva în locul ei, Jember ar fi scos cuțitul. Ar fi pocnit-o. Sau ar fi plecat călare înainte să ajungă la el. Ar fi făcut ceva. În schimb, Saba a cuprins calul de gât cu un braț și pe Jember de picior cu celălalt.

— Dă-mi drumul, a zis Jember, cu un glas mult mai amenințător sub masca sufocantă.

Avea ambele mâini libere și ar fi putut să-și scoată cuțitul, dar nu a făcut-o. Nici n-a încercat să se retragă.

Și cred că, dacă ar fi fost altcineva în locul Sabei, s-ar fi lăsat păgubaș și i-ar fi dat drumul. Preț de o clipă, ea a privit cu ochii mari și plini de lacrimi proteza de metal de care se prinsese. Apoi a închis ochii și a clătinat din cap. Pe urmă a ridicat privirea spre Jember, implorându-l din ochii aprigi.

Ca să fiu sinceră, nu mă puteam hotărî cu cine să țin, așa că am făcut câțiva pași înapoi.

El a încercat să se smucească din strânsoarea ei incredibilă, oprindu-se brusc când și-a dat seama că nu poate.

— Dă-mi drumul, Saba.

Nu știam dacă să mă apropii sau să mă îndepărtez de ei. Jember avea în glas un ton subtil pe care îl cunoșteam bine. Ceva care semăna cu groaza. La fel ca mine, avea instincte de supraviețuire care se activau când era încolțit.

Saba și-a dus disperată mâna la inimă. Pe chip nu i se citea altceva decât neliniștea și a arătat spre castel. Am oftat brusc.

— Îți cere ajutorul, Jember, am tradus eu.

— Nu-mi pasă, a spus el, smucindu-și piciorul din mâna Sabei. Nu te uita așa la mine, Saba. Tu ești cea care a plecat, așa că nu te preface că-ți sunt acum dator cu ceva.

Saba s-a uitat urât la el, încruntată. Și apoi l-a doborât pe Jember la pământ, cu cal cu tot. Calul a nechezat în cădere, iar urletul de durere al lui Jember s-a auzit și el, laolaltă cu un șir de înjurături. Am râs scurt, Doamne iartă-mă, înainte să-mi dau seama că armăsarul căzuse peste piciorul lui lipsă.

M-am poticnit, încercând să nu mă pomenesc lovită de copitele calului, care se chinuia să se ridice în picioare și să o ia la galop. Am ajuns într-un suflet la Jember. Aici se terminase noul meu obicei de supraviețuire.

Saba se întorcea spre casă, dar s-a oprit brusc. S-a repezit înapoi la noi, ghemuindu-se în fața lui Jember și întinzându-se spre piciorul acestuia.

— Nu mă atinge, a zis el, gâfâind.

Mâna Sabei tremura, zăbovind în dreptul piciorului. Ea s-a uitat la el cu o compasiune atât de dureroasă, încât îmi venea să plâng. A întins mâna, dându-i atentă la o parte masca și aruncând-o în nisip, lângă el. Jember s-a strâmbat o clipă, dar nu știu dacă din cauza durerii sau a soarelui orbitor. I-a atins delicat pieptul, cu vârfurile degetelor, răsfirându-le ușor până când și-a lipit toată mâna de inima lui. Atingerea, chiar și prin cămașă, l-a făcut pe Jember să se crispeze. Dar, în cele din urmă —într-un sfârșit — am văzut un semn, o scânteie pe chipul lui Jember, o privire pe care Magnus mi-o aruncă uneori. Plin de speranță, încântat, tânjind să fie iubit și să iubească, dar totul înăbușit sub bine cunoscuta furie la care Jember nu renunța vreodată.

— Nu mai pot trece din nou prin asta, a spus el, încordându-se la fiecare cuvânt. Te rog, nu-mi cere asta.

Ea a dat din cap, cu ochii plini de lacrimi. Dar nu a zăbovit mult așa. M-a prins de mână și m-a târât înăuntru.

— Nu cred că se poate ridica, am protestat, în timp ce Saba mă ducea sus pe scări.

Dacă l-aș fi lăsat acolo singur, ar fi putut pleca și tot planul meu se ducea pe apa sâmbetei, sau, cel puțin, se amâna. Avea totuși nevoie de câteva minute să-și tragă sufletul, ceea ce mi-a dat un scurt răgaz în care să-mi dau seama cum să-l conving să rămână. Dacă orice altceva ar fi eșuat, Saba l-ar fi putut trage pur și simplu înăuntru.

În mod normal, Magnus ar fi treaz și activ, fără nicio amintire despre seara trecută. Dar, de îndată ce am urcat scările, mi-am dat seama că e ceva în neregulă. Saba m-a condus spre capătul coridorului. Spre debaraua în care închiseserăm hiena. Nici nu a trebuit să-ntreb. Nu mă lăsa inima. Era clar că Magnus se afla în continuare acolo. Că nu ieșise deloc.

De îndată ce am atins mânerul ușii, am auzit glasul slab al lui Magnus de dincolo de ușă:

— Pleacă, Saba.

Imediat, ea s-a dat înapoi. Lacrimile i se prelingeau acum pe obraji. M-am uitat scurt spre ușă. Trebuia să mă asigur că aceasta era ultima zi în care Marele Deochi îi va mai da vreodată vreo poruncă.

— Saba, vrei să te întorci cu spatele o clipă?

Ea mi-a aruncat o privire plină de scepticism, dar m-a ascultat.

Mi-am scos amuleta și am așezat-o cu grijă pe podea, dincolo de pragul ușii. Era singurul moment în care trebuia să mă uit în ochii lui Magnus. Chiar dacă s-ar fi luptat cu mine pentru amuletă acum, nu mai conta — când se va trezi mai târziu, nu-și va aminti nimic și totul va putea merge cum am plănuit.

Am dat ușa de perete, oțelindu-mi nervii. Casa absorbise sângele, nelăsând în urmă niciun semn al masacrului… în afara câtorva umflături dintr-un colț, în dreptul peretelui și al dușumelelor care semănau, din câte îmi dădeam seama, cu coapsa, umărul și încheietura unui om.

— Magnus?

Am intrat în debara și am îngenuncheat în fața lui. Tremura și dinții îi clănțăneau puțin. Dar casa luase și sângele de pe el, slavă Cerului, și imaginea coșmarescă de noaptea trecută se transformase în ceva devastator de trist.

— Sunt Andromeda. Am venit să te ajut.

— Te-am tot strigat, a spus el. Dar plecaseși.

— Ș-știu.

Nu știam ce să adaug, cum să-mi justific dispariția. Așa că n-am zis decât:

— Nu mai fac asta niciodată.

— De ce nu m-ai omorât, așa cum te-am rugat?

— Nu fi caraghios.

Am înghițit în sec și m-am apropiat de el, atingându-i fața.

— Magnus. Uită-te, te rog, la mine.

Și-a mutat ochii spre mine fără să spună nimic, complet conștient de ceea ce făcuse, rușinat, îngrozit. Și totuși, încă plin de speranță.

I-am dat părul transpirat la o parte de pe frunte și i-am sărutat fața dulce și înspăimântată.

— O lași pe Saba să te ducă în spate? Te voi ajuta să te urci în pat.

N-a protestat, așa că m-am dus să-mi recuperez amuleta, punându-mi-o la gât și ascunzând-o sub bluză ca să pară că fusese acolo în tot acest timp. Dar, când m-am răsucit, era evident că Saba mă urmărise cu privirea, mușcându-și buzele ca și cum ar fi voit să-și înăbușe lacrimile. Am scuturat iute din cap, iar ea mi-a făcut un semn discret. După o clipă, s-a repezit la mine și m-a strâns cu disperare la piept. Trupul ei greoi mi-a scos tot aerul din plămâni. Și-a lipit capul de al meu și, în cele din urmă, am îmbrățișat-o și eu, cuprinzându-i mijlocul cu mâinile.

Brusc, s-a lăsat pe spate și mi-a prins obrajii cu mâinile ei reci, lipindu-și buzele de fruntea mea. Am zâmbit fără să-mi dau seama. Nu era momentul să zâmbim, dar nu m-am putut abține. Saba era prietena mea, dar poate… poate că așa era să ai o mamă.

Saba mi-a dat drumul, a intrat în debara și a pus o pătură peste Magnus. Apoi l-a ridicat în brațe ca pe un fulg. Am luat-o înainte spre camera lui, oprindu-mă brusc în prag. Kelela era întinsă în pat, acoperită cu o pătură. Doar brațul îi rămăsese pe afară, bandajat și așezat pe o pernă. Sforăia ușurel. Nu mă gândisem aproape deloc la ea — Doamne, iartă-mă — în tot haosul creat după ce se prăvălise pe scări. Dar acum îmi revenisem și mă simțeam ușurată. Rănile i se vor vindeca. Va fi bine.

Îmi făceam însă griji pentru Magnus.

— Hai să n-o trezim, i-am șoptit Sabei. Oricum e mai cald la mine în cameră.

Saba a încălzit niște apă și i-am făcut lui Magnus o baie fierbinte. Apoi, ea s-a așezat în pat și s-a întors în debara ca să facă… tot ce trebuia făcut. Probabil să mute câteva piese de mobilier sau covoare ca să ascundă viața irosită acolo. Asta mi-a provocat un gust metalic în gură, așa că m-am concentrat să-l îmbrac pe Magnus. M-a ajutat vag, ridicând brațele sau picioarele când îl rugam, dar el și-a lăsat capul pe umărul meu… și singurul sunet care s-a auzit a fost plânsetul lui discret.

Spune ceva, Andi. Orice. Orice l-ar putea consola, ca să-i arăți că totul va fi bine. În schimb, l-am lăsat pur și simplu să plângă pe mine, iubindu-l în singurul fel în care mă pricepeam cu adevărat — având grijă de oamenii suferinzi. Era un fel specific de iubire pe care-l cunoșteam, pentru că fusese singurul mod în care aveam voie să-l iubesc pe Jember. Și, de dragul meu, trebuia să iubesc pe cineva ca să supraviețuiesc.

Nu mi-a trecut prin cap decât după ce l-am băgat în pat că nu dădusem deloc atenție faptului că era despuiat. De-abia mai țineam minte ce înseamnă asta. Cred că era vorba de obiceiuri, de faptul că avusesem grijă de Jember toată viața. Nu mai era loc de rușine când oamenii aveau nevoie de tine.

Că tot veni vorba despre Jember… o, Doamne, ai milă. Baia lui Magnus îmi luase mai mult timp decât mă așteptasem. Speram că Jember se ridicase în picioare fără probleme. Și mai speram că nu plecase. Nu-l auzisem plecând călare, dar poate că uitasem de asta în timp ce pregătisem baia.

Am coborât în goană treptele, oprindu-mă brusc pe la jumătatea lor.

Jember era în prag, sprijinit de cadrul ușii, pe jumătate în arșița de afară și pe jumătate în ghețăria din castel. Își scosese piciorul metalic, care zăcea pe jos, lângă el. Am inspirat adânc și am încercat să cobor relaxată restul treptelor.

— Ce mai cauți aici? am întrebat apropiindu-mă de el, cu un ton care nu trăda deloc faptul că, pe dinăuntru, săream de bucurie. Ai spus categoric că nu vrei să ai nimic de-a face cu locul ăsta.

— Tocmai a căzut un cal peste mine.

A dat din cap spre propriul genunchi. Pielea lui vânătă și bolnavă stătea expusă la aerul înghețat.

— Trebuie să mi-l amorțească la loc ca să pot suporta proteza.

Mi-am privit degetele rănite în timpul confruntării cu Saba. Nu știu ce pusese în ziua aceea în bandaj, pentru că nu mai simțisem niciun fel de durere, și acum cicatricile se înălbiseră. Nu-mi vor trece niciodată… dar cred că mă obișnuisem cu gândul ăsta.

— Au leacuri aici.

— Pentru asta nu au, a spus, sprijinindu-și capul de cadrul de lemn.

— E mai bine decât nimic. Mă duc s-o-ntreb pe Saba…

— Nu.

— Își făcea griji pentru Magnus, asta e tot. Nu va fi totul, știi tu, atât de ostil tot timpul.

— Nu vreau s-o mai văd niciodată.

— De ce nu? De ce anume te temi?

— Vezi-ți de treaba ta, fetițo.

S-a uitat urât la mine.

— Voi pleca în câteva minute…

— Ești deja aici. Vorbește cu ea și gata.

Jember și-a ridicat proteza, iar eu m-am îndepărtat, ca nu cumva să pocnească.

— Spune-i ce nu i-ai putut spune în scrisoarea aceea.

M-a ignorat, așezându-și piciorul ca să și-l lege, cu o strâmbătură. Am simțit cum stomacul mi se strânge de durere… sau poate îmi era doar foame. Nu mâncasem de la cina de ieri, și traiul în această casă mă obișnuise cu mese la ore fixe.

— Te iubește, să știi.

Mi-am pus piciorul pe partea de lemn a protezei sale, lăsându-mi ușor greutatea pe el.

— Dumnezeu știe de ce.

— Dacă rupi proteza asta, te omor.

— Nu vrei să recunoști, am zis, ridicând enervată mâinile. Ești prea lipsit de inimă ca să-ți pese de altcineva în afară de tine, nu-i așa? Cei mai mulți oameni își cresc copiii pentru că-i iubesc. Eu nici măcar nu sunt a ta, așa că tu cu ce te alegeai?

A ridicat piciorul ca să mă lovească, dar eu m-am dat în spate ca să nu mă înhațe atunci când s-a sprijinit repede ca să se ridice în picioare.

— Și poate că ai fost în stare să iubești și tu, am continuat cu amărăciune, înainte ca Marele Deochi să-ți sugă tot sufletul din tine. Poate că ai iubit-o pe Saba. Dar toate astea s-au terminat, pentru că

acum nu mai știi cum se face. Ești doar o carcasă pustie, plină doar de tristețe și furie.

Jember s-a schimonosit de durere, încruntându-se ușor spre mine și ridicându-se de lângă perete.

— Andromeda…

— Eu ar trebui să fiu furioasă, nu tu!

Mi-am scos cuțitul, lipindu-i vârful de stomac înainte să se apropie mai mult. A încremenit pe loc.

— Ești un moșneag nenorocit și ai luat un copil de cinci ani ca să-l tragi în jos după tine.

A urmat o tăcere tensionată. El s-a mișcat. Eu nu am fost nevoită s-o fac. O mică pată roșie a început să se întindă pe bluza sa, din vârful cuțitului meu.

— Ai avut o copilărie nefericită? a întrebat el, în cele din urmă.

Răspunsul scurt? Nu. Și nici nu mă devasta, dacă o spuneam cu glas tare. Am petrecut clipe frumoase împreună. Și, când nu a fost bine, am făcut rai din ce-aveam. În schimb din gură mi-a ieșit:

— Ai fost crud cu mine.

— Nu sunt crud din fire… dacă asta te consolează.

— Nu mă consolează.

Tăcerea care a urmat semăna cu un vârf de ac care mi se strecura lent pe sub piele.

— Erai o fetiță tare drăgălașă. Îți doreai mereu îmbrățișări și sărutări, chiar și atunci când eram încă doi străini. Știi cât de dureros a fost să te dezvăț de obiceiul ăsta?

Mâna îmi tremura. Pata de sânge se întindea și mai mult, prelingându-se în jos, ca printr-o lupă înfricoșătoare.

— Atunci de ce-ai făcut-o?

— Păi, mai întâi de toate, a-i îmbrățișa pe oamenii necunoscuți e un prost obicei de supraviețuire.

Avea dreptate, dar nu voiam s-o recunosc acum. Pentru că trebuia să-l fac pe el să admită că a greșit.

— Dacă asta e explicația ta, să știi că nu e suficientă.

— Știi bine de ce, Andi.

— Vreau să te aud pe tine spunând-o.

Jember și-a împreunat degetele la ceafă, inspirând adânc și privind spre tavan preț de o clipă. A tras o înjurătură și s-a uitat din nou spre mine.

— Pentru că mă durea, de-aia. Fiecare pupic și fiecare atingere de năsuc erau ca o rană nouă pe pielea mea. O iubire ca a ta doare, Andi. Așa că te-am dezvățat de obiceiul ăsta, împreună cu toate obiceiurile care te făceau să pari vulnerabilă în fața lumii în care trăiam. Ca să poți supraviețui afară… și ca să pot și eu supraviețui alături de tine.

M-am uitat la cuțitul din mâna-mi tremurândă. Lacrimile îmi încețoșau vederea.

— De ce nu m-ai dat cuiva care m-ar fi putut iubi?

— Nimeni nu mai voia o gură în plus de hrănit. Am încercat de mai multe ori să te duc la orfelinat. Tot fugeai de-acolo ca să vii după mine.

— Nu-mi amintesc nimic din toate astea.

Am izbucnit în râs, în ciuda lacrimilor care-mi izvorau din ochi.

— Eram un copil tembel.

— Nu, erai o supraviețuitoare. E mai bun răul pe care-l știi decât răul pe care nu-l cunoști.

S-a uitat în jos spre cuțit, apoi și-a mutat ochii din nou asupra mea.

— Aș putea să-ți spun că m-am hotărât să te ajut cu hiena.

Mi-am lăsat mâna pe lângă corp cu iuțeală, prinzând mânerul ușii.

— Adică rămâi?

— Crezi că după ce te-am crescut vreme de paișpe ani te las acu' să mori?

— Cred c-o să mă lași să vin mai aproape înainte să mă salvezi.

Mi-a spus-o ca pe o glumă, dar niciunul dintre noi nu a râs. Poate pentru că știam amândoi că e adevărat. Normal.

— Și ai dreptate. E mai bun răul pe care-l știu.

Am pus cuțitul deoparte și am zâmbit, dar numai pentru că mă făcuse să mă simt mai bine în toate privințele.

— Hai, împielițatule, să-ți ducem calul în grajd.

— Se potrivește, de vreme ce voi fi în iad câteva zile, a replicat el, dar a surâs foarte vag. Arhiepiscopul o să-și iasă din minți.

Mi-a atras atenția scârțâitul scărilor. M-am întors și am zărit-o pe Saba strângând la piept o pătură de lână. Chiar și aerul din jurul lui Jember a înghețat, când s-a apropiat ea.

Jember și-a împreunat brațele la piept. Nu părea încântat s-o vadă. Cum să nu se bucure s-o revadă pe Saba? Chiar și eu mă bucuram s-o văd, deși n-o cunoșteam de prea multă vreme.

— Saba, a salutat-o el.

Ea a dat din cap, aruncându-i un zâmbet timid. El și-a lăsat imediat privirea în pământ. Și-a dres glasul.

— Nu cred că mai avem ce să ne spunem. Sunt aici doar ca s-o ajut pe Andi.

Saba și-a mușcat buza, apoi a desfăcut pătura și i-a trecut-o lui Jember peste umeri.

— N-am nevoie de ea, a protestat el sever, iar eu eram gata să-l cert pentru că e încăpățânat.

Dar Saba mi-a luat-o înainte.

L-a învelit în pătură, strângând-o în pumn la pieptul lui Jember, ca o amenințare. Atunci el a privit-o și, preț de o secundă, ochii lor s-au întâlnit.

A fost ceva foarte intim. O privire. Atât. Dar m-am simțit ca o intrusă în noaptea nunții unor proaspăt căsătoriți.

— Arăți la fel ca atunci, a murmurat el.

Și-a ridicat mâna înmănușată, apropiind-o de bărbia ei.

— Doamne… de ce am lăsat să ți se întâmple una ca asta?

Saba și-a strecurat mâinile sub pătură, aproape de gâtul lui Jember, iar mie mi-a venit să țip să se oprească. Pentru că, exact așa cum am anticipat, el s-a îndepărtat brusc de atingerea ei.

Și, într-o clipită, toată conexiunea și toată intimitatea dintre ei au dispărut.

Saba părea că stă să izbucnească în plâns, dar nu l-a lăsat să vadă asta. A trecut valvârtej pe lângă el și s-a îndreptat spre ușă.

— Vrei să muți tu calul? a întrebat el, urmând-o. Mă descurc eu aici.

Ea s-a răsucit în nisip și a pocnit din degete, arătând apoi spre el.

— Nu mai e nepoliticos să arăți cu degetul…?

Ea și-a dat ochii peste cap, mutându-l cu ușurință dincolo de prag, și a închis ușa în urma ei. Am izbucnit în râs. Nu mă puteam abține.

— N-am văzut pe nimeni să te muștruluiască mai aspru.

— Gura, Andi, a spus el, azvârlind pătura spre mine, probabil pentru că-i era la îndemână.

Am prins-o și am înfășurat-o, aruncându-i-o înapoi.

— Se simte legătura dintre voi doi. Ești sigur că nu-ți dorești a doua șansă?

Jember a tăcut preț de o clipă, înfășurându-se din nou în pătură.

— Unde pot să-l scot? a întrebat el, uitându-se în jos, la picior. Ăăă…

Mi-am înăbușit enervarea ca să pot gândi.

— Mai încolo pe coridor, prima cameră mare. E o cameră de jocuri cu multe canapele.

A dat din cap și a pornit într-acolo. Am oftat și am urcat scările ca să văd ce face Magnus. Dormea liniștit. Îl invidiam. Invidia era un păcat, dar nu puteam nutri vreun alt sentiment.

M-am așezat pe așternut și l-am privit dormind. Când se va trezi, nu-și va aminti nimic. Nici urletele, nici gustul sângelui. Nici teama sau haosul. Va fi doar Magnus, cel ciudat de adorabil, iar eu voi fi… bântuită. Lăsasem un om să fie sfâșiat în bucăți. Probabil că n-aș fi putut împiedica tragedia asta, dar toată povestea mă durea mai rău decât cicatricea de pe față. Magnus credea că e un monstru? Cel puțin el nu știa ce făcuse. Cel puțin nu suferea din cauza asta.

Eu, pe de altă parte…

Mi-am îngăduit să plâng preț de treizeci de secunde și apoi am închis ochii. Am îngropat toată grozăvia de azi-noapte acolo unde locuiau restul traumelor mele… atât de adânc, încât le mai întâlneam doar în coșmaruri. Pur și simplu nu aveam loc pentru asta în altă parte.

Dacă voiam să supraviețuiesc.

Am auzit cearșafurile foșnind și am deschis ochii. Magnus se întindea ca o pisică la soare.

— Bună dimineața, a ciripit el.

— E deja amiază.

— Ce caut la tine-n pat? a întrebat el, uitându-se în jur.

S-a înroșit, suspinând scurt.

— Cumva ne-am…?

Mi-am dat ochii peste cap, dar m-am înroșit și eu.

— Nu.

— Bravo. Dacă o facem vreodată, vreau să-mi aduc aminte.

Am ridicat din sprâncene.

— Cum adică „dacă o facem vreodată“? Nu-mi răspunde, n-avem timp. N-ai scăpat încă de Marele Deochi.

— Ah.

S-a încruntat profund îngrijorat, ca și cum toți mușchii feței i-ar fi fost prea osteniți să facă altceva.

— Asta e, totul în regulă. Sunt sigur că ai făcut tot ce ți-a stat în puteri…

S-a ridicat iute în capul oaselor, pălind imediat la față.

— Kelela!

— E bine, am zis. Doarme la tine-n pat.

L-am strâns ușor de umeri. Era foarte plăcut când Saba mă masa astfel, așa că m-am gândit că i-ar prinde și lui bine. Poate că am avut dreptate, pentru că s-a lăsat din nou pe pernă, zâmbind vag.

— Slavă Cerului! Păi, atunci poate luăm micul dejun toți patru.

— Păi, acum suntem cinci. Cu bunăvoința care-l caracterizează, Jember a fost de acord să mă ajute.

Bunăvoința? Sigur, Andi.

Poate că mi-a citit gândurile, căci zâmbetul lui Magnus s-a dezumflat puțin.

— Jember? Aici?

— Doi debtera sunt mai buni decât unul singur.

— Dar se poartă îngrozitor cu tine.

Am șovăit. N-ar fi trebuit să-i povestesc nimic.

— E în regulă.

— În regulă?

Magnus a dat pătura la o parte de pe el revoltat, în timp ce eu încercam să-l liniștesc.

— Te bătea. Asta nu e în regulă.

— Mă disciplina, l-am corectat eu, oftând. Și numai când eram mică.

Era un lucru bun că nu-i spusesem cum mă sufoca Jember. Cred că ar fi făcut infarct.

— Ei bine, te-a dat afară, a zis el, ridicând nervos mâinile. Și i-a frânt inima Sabei.

— De fapt, a fost pe dos.

— Te iubesc, Andromeda, dar chiar te aștepți să cred asta?

S-a ridicat în picioare și și-a trecut mâinile prin buclele răvășite, ciufulindu-și și mai tare părul.

— A fost primul debtera la care am apelat acum trei ani și ne-a refuzat ca să se răzbune pe ea.

— E absurd. Și lipsit de sens. Nu te mai ambala.

— O să-l întreb eu, atunci.

— Dacă-l întrebi, îl înfurii și mai tare și mi-a fost foarte greu să-l conving să accepte.

— Atunci, negreșit, are permisiunea mea să plece.

Magnus a deschis ușa cu o smucitură.

— Dar nu înainte de a-i spune ce părere am despre el. Trebuie să mă îmbrac frumos pentru această ocazie.

Apoi a ieșit în grabă din încăpere, înaintând hotărât pe hol. Mi-am lipit palma de frunte, inspirând adânc de câteva ori. Oare eram singura persoană din casa asta care-și dorea să fie civilizată?

Capitolul 29

Când mi-am vârât capul în camera de jocuri, Jember stătea pe fotoliu așezat cu fața spre ușă, cu un picior pe masa de cafea și cu celălalt pe covorul rece.

Se uita fix la amuleta pe care o meșterea.

— Gazda s-a trezit?

— Se îmbracă.

M-am sprijinit de cadrul ușii.

— Saba ți-a dat argint?

— Nici măcar șemineul nu învinge frigul ăsta, a zis el, învelindu-se și mai strâns în pătură. Trebuie să construiesc un încălzitor, dacă vreau să dorm aici.

— Sunt o grămadă de dormitoare.

— Dar nu aproape de ieșire.

— Nu mai suntem pe stradă, Jember.

Am tăcut amândoi preț de o clipă. Dar cred că nu aveam niciun drept să spun una ca asta. Când am ajuns aici, și mie îmi era teamă de orice.

— Ai vorbit cu Saba când ți-a dat argintul?

— Practic, ea nu poate vorbi.

Am ridicat din sprâncene, dorindu-mi mai multe informații.

— Măcar ți-ai cerut iertare?

— Pentru ce anume?

Am oftat scurt.

— Și când mă gândesc că mi-aș fi dorit să vă văd împreună. Dar nu o meriți. Nu meriți pe nimeni.

— Știu că nu merit.

Glasul lui Jember m-a urmărit când am ieșit pe culoar. M-am oprit și m-am strecurat pe jumătate înapoi în cameră, luând cadrul ușii în brațe.

— Să-ți plângi de milă nu ți se potrivește.

Și-a pus piciorul pe podea, aplecându-se înainte.

— Ce mai pot să spun ca să te fac să pricepi că nu trebuie să ne împaci? a zis el, lăsând amuleta pe masă. E moartă, Andi. Iar eu nu suport să fiu atins pe piele. Deci ce crezi tu că ar trebui să facem? Să ne uităm tandru unul la altul până când Marele Deochi

va fi învins și ea va dispărea pentru totdeauna? Să ne bălăcim în niște sentimente care se vor irosi?

S-a întors la amuleta lui.

— Nu prea cred.

— Deci recunoști. O iubești.

— Nu recunosc nimic.

Am oftat și m-am așezat pe marginea mesei de biliard.

— Îmi dau seama că e prima mea hienă și habar nu am ce să fac, dar Magnus e clientul meu. Nu mă deranjează dacă preiei tu controlul în anumite privințe — de-asta te-am rugat să rămâi. Dar mă aștept să te porți frumos cu el.

— Am dureri prea mari astăzi ca să accept ordine de la un copil.

— Nu sunt copil.

— De câte ori spui asta, mi se pare din ce în ce mai mult că ești copil.

M-am strâmbat.

— Trebuie să te porți frumos. E casa lui. Și deja crede că nu ai acceptat această slujbă de la bun început ca să te răzbuni pe Saba.

Jember s-a oprit din treabă.

— Dacă i-ar fi spus întregul adevăr, n-ar mai fi atât de supărat. Să știi că nu e deloc perfectă, așa cum dă senzația.

— E mama lui, normal c-o să-i țină partea. În plus, ai putea face un efort ca să nu te mai comporți ca un personaj negativ.

Și-a dat ochii peste cap, revenind la munca lui, puțin distras.

— O să mă port frumos cât timp nu-mi pune răbdarea la încercare.

— Care răbdare? am mormăit și am împins câteva bile pe masa netedă de biliard.

La ce anume te așteptai, Andi? Cel puțin, ai noroc că e aici.

Mi-am lăsat capul în jos, încercând să-mi domolesc entuziasmul. Chiar atunci a intrat Magnus, cu Kelela la braț. Probabil era epuizată după noaptea trecută, ca să nu mai pomenesc de rana ei. Sunt sigur că doar o ajuta să meargă. Dar… pur și simplu, arătau atât de bine împreună! Atât de potriviți. Aveau același statut social, iar ea era atât de frumoasă. Își arăta din nou clasa atrăgând atenția oamenilor dintr-o încăpere doar făcându-și apariția.

Nu eram geloasă, nu-i așa? Nu avea niciun rost, mai ales că Magnus îmi declarase deja că mă iubește. Însă, într-un fel, nu mă

puteam abține. Eu nu voi părea niciodată perfectă la brațul lui. Împreună nu vom reprezenta idealul nimănui.

Sacoul maroniu al lui Magnus semăna cu un… cum se numește? Smoching. Era mai scurt în față, avea două cozi lungi la spate, dar materialul era mai aspru. Cămașa lui gen tunică îi ajungea aproape până la genunchi. Îmi plăcea că-și combina cele două culturi din care provenea în decorațiuni și vestimentație.

Kelela a scos un sunet de uimire când au intrat în cameră. Ochii i-au sclipit în lumina focului.

— O, Dumnezeule, e Jember! Mă simt foarte onorată.

Jember s-a oprit din lucru și s-a uitat la ea, îngustând insesizabil ochii.

— Ne cunoaștem?

Ea părea uluită.

— Eu sunt Kelela. Merg la biserica ta. Îmi place la nebunie când cânți psalmii, poți să ne cânți ceva chiar acum?

— Glumești? am mormăit, ridicând din sprâncene în fața reacției ei.

Faptul că exorcizase o hienă îl transformase pe Jember într-o legendă vie, dar asta nu însemna deloc că merita atâta lingușeală. Părea că nu-l impresionează, așa cum mă și așteptam.

— Tu de ce ești aici?

— Ah, a zis Kelela, aranjându-și părul. M-am oferit voluntară să mă uit în ochii lui Magnus.

Jember și-a supt măselele și s-a concentrat din nou asupra amuletei.

— Ce tot aveți, fetelor, de vă tot riscați viața pentru tembelul ăsta mic și ciudat?

— M-am săturat, a spus Magnus, ajutând-o pe Kelela să se așeze pe canapea, vizavi de Jember, înainte de a-l fixa pe acesta cu o privire ostilă. Mi-am pus sacoul de catifea reiată pentru un moment ca ăsta.

O, Doamne.

— Magnus… am început.

— Te-am contactat în urmă cu trei ani, Jember, iar tu nu ai vrut să ai nimic de-a face cu casa asta. Ce s-a schimbat acum?

— Ce s-a schimbat? a ripostat Jember, ca și cum Magnus ar fi trebuit să știe, și și-a văzut mai departe de amuleta lui, fără să răspundă.

— Ești un laș și un monstru.

— Hai să nu aruncăm cu vorbele, am spus, intervenind între ei.

— Acum, că ai dormit un an întreg, a zis Jember, fără să ridice ochii, poate că putem vorbi, în sfârșit, despre ce urmează. Acum, unde e custodele tău, băiețaș?

Magnus a strâmbat din nas ca un cățeluș care mârâie.

— Nu sunt băiețaș, bătrâne.

— De ce toată lumea crede că la treizeci și opt de ani ești bătrân?

— Nu și eu, a zis Kelela, fluturând din gene.

Mi-am dat ochii peste cap, exasperată.

— Haideți să ne liniștim, am zis, ridicând mâinile înspre ei. Magnus, Jember e aici ca să mă ajute să te exorcizez. Jember, te rog, nu-l mai provoca pe Magnus, și-așa e destul de stresat.

— Stresat? a pufnit Jember. Noi suntem cei care facem toată treaba.

I-am pus mâna peste gură lui Magnus, ca să-i înăbuș remarca usturătoare.

— Trebuie să ne mișcăm repede, nu-i așa? Deci, care-i primul pas?

— Depinde. A existat vreo victimă azi-noapte?

— Nu, am răspuns.

Era, probabil, o prostie să-l mint pe Jember în privința unui detaliu atât de important, dar nu suportam să spun asta de față cu Magnus și să-l determin, astfel, să-mi pună întrebări mai târziu. În plus, deja mă transformasem singură într-o țintă, așa că detaliile nu erau deloc necesare în acest moment.

— Nu se va întoarce decât atunci când casa va sângera din nou, ceea ce înseamnă că avem timp până mâine-noapte, cel mai devreme. Asta nu înseamnă cine știe ce, așa că prima dată trebuie să strângem tot ce putem folosi pe post de armă. Obiectele lungi cu un capăt ascuțit sunt cele mai bune.

— Nu, prima dată trebuie să mâncăm, a zis Magnus, întinzându-se. Mor de foame.

Jember a ridicat dintr-o sprânceană.

— Sună a melodramă să spui că mori de foame, nu crezi? Când ai mâncat ultima oară, băiete, ieri?

— E o idee bună să mâncăm, Jember, m-am băgat în vorbă înainte ca Magnus cel încruntat să spună vreo prostie sfidătoare.

După aceea ne mai rămâne mult din zi ca să muncim. În plus, nu vrem să se răcească mâncarea Sabei.

Am luat brațul Kelelei și l-am așezat în jurul trupului lui Magnus ca să-i dau acestuia ceva de făcut, însoțindu-i spre ușă.

— Ai spus c-o să te porți frumos, i-am șoptit furioasă lui Jember.

— Exista o condiție pentru asta, a spus el, dându-și acum jos pătura, pentru că isprăvise de meșterit amuleta.

Era atât de plăcută la atingere, încât puloverul meu de lână a început să mă mănânce. Am pufnit și i-am urmat pe Magnus și pe Kelela în salon.

— Am atât de multe întrebări, a zis Kelela, dar mă doare capul.

— Brațul ce-ți face? am întrebat-o.

— E complet amorțit.

Magnus a ajutat-o să se așeze pe scaun, în timp ce ea a întrebat:

— Unde e Peggy? Ai lăsat-o încuiată în debara?

M-am înecat cu propria salivă, încercând să înghit. O, Doamne, Peggy. Singurul lucru pe care nu voiam vreodată să-l explic. M-am așezat repede vizavi de Kelela. Magnus a pufnit în râs, neștiind ce s-a întâmplat, pentru binele lui.

— Ai încuiat-o pe Peggy în debara?

— Magnus… Peggy, ea…

Nu puteam s-o spun. Femeia aceea îl crescuse. Și oricât de îngrozitoare o fi fost — iartă-mă, Doamne, că spun ceva atât de crud despre cineva care a murit — Magnus ar fi devastat dacă ar afla.

Kelela nu știa ce se întâmplase. Magnus nu-și amintea. Saba nu putea vorbi.

Așa că: „A plecat“ mi-a ieșit din gură fără să mă gândesc prea mult la asta și s-o fac să pară o minciună. Dar chiar și așa, expresia amuzată a lui Magnus s-a șters.

— A plecat?

— Nu mai putea suporta, așa a zis, am completat eu, făcându-mi de lucru cu castronul pentru spălat mâinile, ca să nu fiu nevoită să mă uit la el. A plecat azi-noapte. N-a spus unde se duce.

— Păi, când se întoarce?

— Niciodată, a zis Kelela, oarecum aspru.

Părea gata să ucidă însăși fantoma femeii dispărute.

— Cred că nu avea chef să fie următoarea voluntară. Câtă lașitate!

— Nu spune asta, am zis repede. A reacționat cum ar face toată lumea. Tu ești mai curajoasă decât mulți.

— Sigur că sunt.

M-a privit ușor urâcios, dar am observat să se înroșise în obraji de încântare.

— Mulțumesc.

— Deci, nu se mai întoarce? s-a băgat Magnus.

— Nu, Magnus.

I-am atins mâna, iar el și-a înlănțuit degetele cu ale mele, făcându-mi inima să bată cu putere.

— Nu se mai întoarce.

A tăcut preț de o clipă, iar trupul i s-a moleșit în scaun. Și apoi s-a ridicat în picioare și a ieșit din încăpere. Clopoțeii îi zornăiau lipsiți de veselie pe coridor.

— Cred că va trebui să-i spun fratelui meu că nu mai plec la Paris, pentru că brațul ăsta nu mă va lăsa să călătoresc, a mormăit Kelela, înfigând mâna teafără în mâncare fără să se mai obosească să se spele mai întâi.

N-ar fi trebuit să mănânce cu mâna stângă, dar numai pe aceea o avea la dispoziție — și, oricum, eticheta nu fusese niciodată cea mai puternică trăsătură a acestei case.

— Doamne, o să mă omoare.

I-am rupt câteva bucățele de injera ca să nu se chinuie.

— Vrei să ajungi în oraș?

— Nu, mă doare prea tare ca să străbat drumul ăsta denivelat. Oricum va veni mâine aici. O să aștept.

— Nu se va înfuria că te-ai pus într-o astfel de primejdie? Și că ai așteptat atât de mult până să-i povestești despre toate astea?

— O să mă ierte. Mereu mă iartă.

Într-un fel, mă îndoiam că lucrurile vor ieși așa cum își dorea ea. M-am uitat la brațul ei, rănit și atârnat de gât, și parcă am început să pricep de ce Jember nu prea voia să mă lase să fac asta. Nu conta cât de curajoasă sau hotărâtă eram, dacă nu mă pricepeam.

Dar, cu ajutorul lui Jember, reușeam.

Trebuia să mă pricep.

Că tot veni vorba…

— Am uitat ceva, am zis, vârând în gură o îmbucătură condimentată și ieșind valvârtej ca să-l aduc pe Jember.

Nu avea cum să-și pună singur proteza în halul în care se afla.

M-am oprit brusc înainte de prag pentru că am auzit un glas șoptit. Am tras cu ochiul și am văzut-o pe Saba stând în picioare, la mică distanță de scaunul lui Jember. Acesta avea brațele încrucișate, iar Saba ținea strâns o cutiuță de metal… dar era evident că discutau, ceea ce era un mare progres. Saba s-a apropiat și a luat loc vizavi de el, pe măsuța de cafea, deschizând cutia de lângă ea. O trusă de prim ajutor. M-am rugat ca Jember s-o lase să-l atingă, dacă asta l-ar fi ajutat.

Și apoi m-am îndepărtat ușurel de ușă și m-am întors să-mi continui masa de prânz.

Capitolul 30

— Asta e tot ce avem, a spus Magnus, scoțând două săbii, trei puști, o cutie de pistoale și câteva cuțite de bucătărie.

A clipit nehotărât când a dat cu ochii de grămada de unelte casnice, mult mai mare.

— Ce-i cu toate gunoaiele astea?

Era simplu să găsești arme într-o casă atât de mare. Galerii, unelte pentru șemineuri, o mulțime de cozi de mătură din lemn masiv, care puteau fi ascuțite și transformate în sulițe sau folosite pe post de bâte.

Dar, dacă nu erai obișnuit să te lupți pentru viața ta, puteau fi trecute ușor cu vederea.

— Nu ți-ar strica mai multă imaginație, am zis. Iar astea — am îndepărtat cuțitele de celelalte obiecte — nu sunt bune de nimic. Vrem doar arme cu rază lungă de acțiune.

— Ai auzit vreodată de cuțite aruncate?

— Există așa ceva?

— Se face tot timpul la carnavalurile de la Praga.

— Ce e acela un carnaval?

— E cel mai frumos spectacol de pe fața Pământului.

Magnus a zâmbit și m-a luat de mână, încălzind-o la foc — un sentiment atât de grozav, că nu voiam să se sfârșească niciodată.

— Când se termină toată povestea asta, o să te duc acolo.

M-am înroșit, revenind la sortarea armelor.

— N-am ieșit din țară în viața mea.

— Vom putea merge oriunde. Pretutindeni. O să-ți placă la nebunie.

— Păi, să văd dacă am timp între un client și altul.

— Ah.

Zâmbetul i s-a stins încet.

— Corect. Desigur. Slujba ta.

— De ce să lucrezi pentru cineva dacă nu poți folosi chestia asta spre binele tău mai târziu?

Propriile cuvinte mi-au răsunat fals în urechi, dar nu mă puteam abține. Îi făceam lui Magnus fix toate lucrurile pentru care îl uram pe Jember pentru că i le făcea Sabei.

El m-a ajutat să sortez uneltele, deși avea un stil diferit de al meu și strica tot ce făcusem eu.

— Mă gândeam să angajez pe cineva care să conducă fabrica de ciocolată. Când voi împlini douăzeci și unu de ani și va intra în responsabilitățile mele. Persoana aceea se va ocupa de toate afacerile plictisitoare, iar eu mă voi relaxa și mă voi apleca asupra artei mele.

— Pe bune?

Număram armele, dar am pierdut socoteala undeva între douăzeci și unu și douăzeci și șase.

— Minunat. Ar trebui să faci lucrul de care ești pasionat. Mă gândesc că poți picta în orice moment al zilei și, în același timp, poți vinde portrete peste granițe. O grămadă de țări sunt treze când noi dormim.

M-am încurcat din nou și nici n-am mai încercat să reiau numărătoarea.

— Magnus, trebuie neapărat să organizăm lucrurile astea.

— Și debtera muncesc noaptea. Deci să știi că vom fi treji în același timp.

— Corect. Bine.

Am ridicat dintr-o sprânceană. Ce aveau de-a face arta cu exorcismul?

— Vrei să mă ajuți și tu cu armele astea?

— Am putea fi împreună, a lămurit el. Și putem fi păsări de noapte.

Asta m-a făcut să râd, așa că și el a renunțat la mutra serioasă. M-a cuprins cu brațul pe după umeri și m-a tras la piept ca să mă sărute. După o clipă m-am dat înapoi, cu răsuflarea tăiată.

— Vreau să fiu cu tine, și noaptea, și ziua, am zis, frecându-mi nasul de al lui. Dar, mai întâi, aveam ceva de făcut.

— Corect, da, Marele Deochi, a spus el, oftând greoi, ca și cum ar fi fost sătul să audă asta. Și apoi, pregătirile de nuntă.

M-am holbat la el, apoi am închis gura, clipind nelămurită.

— Pregătirile de nuntă?

— Firește.

— Cum adică firește?

— Andi, a strigat Jember din capătul treptelor, vin puțin la tine în cameră.

— O, slavă Cerului, am murmurat, ieșind în grabă și urcând scările.

Începusem să transpir. O nuntă… Nici măcar nu-mi puteam imagina așa ceva. Nu-mi dorisem niciodată asta. Bărbații păreau că au nevoie periodic de o bonă, dar femeile intrau în căsnicie în deplinătatea capacităților — în afara cazurilor în care nu puteau munci sau voiau copii. Dar eu lucram, făceam ce-mi plăcea și puteam să gătesc și să mă apăr. Iar ultimul lucru la care mă gândeam era să aduc pe lume copii.

Ideile noastre despre viitor păreau extrem de diferite, dar mai aveam suficient timp la dispoziție ca să discutăm subiectul după ce el va fi fost în siguranță.

După cum spuneai, Andi. Mai întâi, prioritățile.

Jember m-a urmat în încăperea mea cochetă și a încuiat ușa în urma noastră. Ușa avea o amuletă bătută în cuie, una pe care n-o mai văzusem niciodată.

— Pentru ce e asta?

— Pentru un plus de protecție, a spus el, așezându-se la mine pe pat.

Purta un pulover făcut dintr-o împletitură cenușiu-închis pe care casa aceasta și-o alesese drept uniformă. Era ciudat să-l zăresc îmbrăcat în culori închise. Crescusem văzându-l mai tot timpul în alb, cu detalii în culorii vii. Cenușiul nu i se potrivea deloc.

— Pentru că ai neutralizat temperatura, Marele Deochi nu e conectat la camera asta, așa că nu ne poate auzi. Dar am pus un scut în plus, pentru orice eventualitate.

— În eventualitatea cărui fapt?

— Noi doi suntem singurii care ne putem situa pe plan ofensiv. Dacă Magnus sau Saba ajung să suspecteze ceva, Marele Deochi o să preia controlul. Trebuie să lucrăm cât putem de mult cu elementul surpriză.

— Înțeleg. Deci, care-i planul?

— Trebuie să avem cât mai multe mecanisme defensive cu putință. Dacă pregătim o încăpere din timp — camera de jocuri de la parter, pe care am început deja s-o blindez — putem crea baricade ca să ținem hiena înăuntru.

— Dar va ieși. Avem nevoie de ceva mai multă apărare decât cea oferită de amulete.

— Dacă ținta hienei se află în aceeași încăpere cu ea — ascultă-mă bine, a zis el, iar eu am tăcut din nou, strângând din dinți. Ținta și o persoană în plus, ca să ajute la protecția din

interiorul camerei. O amuletă care să protejeze cadrul ușii. Și apoi tu, afară din încăpere, făurind amuleta.

Cum aș putea să-i spun că eu voi fi cea dinăuntrul camerei fără să mă dau de gol?

— Nu o poți închide pe Kelela înăuntru cu hiena, nu are cum să se apere, din cauza rănilor sale. Și dacă e ucisă — Doamne ferește — Marele Deochi va adormi la loc și toate astea vor fi în zadar.

— Dacă hiena se concentrează asupra țintei, nu va mai irosi timpul cu scutul de la ușă. E important ca tu să nu fii în pericol când lucrezi.

— Cred că tu ar trebui să construiești amuleta. Ești mult mai rapid decât mine.

— Până atunci eu nu voi mai fi aici. Iar tu ești suficient de rapidă.

Mâine va trebui să încerc din nou să-l conving să rămână, dar asta e o problemă pentru ziua de mâine.

— Așa ai rezolvat tu cazul?

— Eu nu aveam o echipă. Eram doar eu. Am scos ținta din casă în ziua cu pricina, apoi mi-am petrecut mare parte a după-amiezii risipind rămășițele servitorului Marelui Deochi prin tot orașul. Dar am încuiat-o într-o încăpere cu o amuletă defensivă pe ușă și m-am ghemuit deasupra unui raft înalt de bibliotecă pentru protecție suplimentară.

Starea mea de uluire s-a transformat într-un zâmbet.

— E genial.

— A funcționat, să zicem. Dacă aș fi fost ajutat, poate că n-aș fi fost…

A făcut semn spre piciorul său.

— Și nu avusesem timp să făuresc decât acel singur scut de la ușă. O să-ți arăt cum să faci și putem meșteri cel puțin trei fiecare diseară, dacă ai chef să stai până târziu.

— Sigur că am chef. Voi face tot ce-mi stă în puteri. Deși nu prea-mi convine s-o risipesc pe Saba prin deșert.

— Nici mie. Va trebui doar să o ținem sub supraveghere.

S-a aplecat, sprijinindu-și antebrațele de coapse, și a mârâit:

— Nu-mi vine să cred că mi-am uitat pastilele acasă.

— Iar elevul tău, acum, că tot am ajuns la acest subiect…

— Poftim?

Jember și-a arcuit sprâncenele în jos preț de o clipă, apoi le-a ridicat.

— Ah, corect. El.

A tresărit, masându-și genunchiul.

— Poate se va sătura să aștepte și se va-ntoarce la părinții lui. Ar fi cel mai bun cadou pe care l-aș putea primi la întoarcerea acasă.

— O s-o rog pe Saba să-ți aducă niște medicamente.

— O rog eu. Tu trebuie să dormi puțin ca să reziști diseară.

Am zâmbit cu subînțeles.

— Deci acum vorbiți?

— Mai devreme, când îmi îngrijea piciorul… eu…

A clătinat din cap, ca și cum nu și-ar fi înțeles propriile vorbe.

— Nu cred că atingerea ei m-a durut.

Am rămas cu gura căscată.

— Serios?

— Nu sunt sigur. Era greu să-mi dau seama, de vreme ce oricum mă durea.

— Stai.

Am sărit de pe pat, dându-mi seama brusc:

— Pielea ei e făcută din ceramică, nu din carne adevărată. Poate că de-asta nu te-a durut.

Jember și-a coborât sprâncenele — opusul reacției la care mă așteptam.

— Ești tu prea optimistă. Îți dorești să se întâmple. N-o să se întâmple.

— De ce nu?

S-a ridicat cu un geamăt.

— Pentru că nu vreau eu.

— Dar o iubești, nu-i așa?

— Nu știu.

— Nu știi?

A ridicat din umeri.

— A trecut multă vreme, Andi. Nu cred că mai știu să iubesc în felul acela.

În sfârșit, un pic de sinceritate, chiar dacă a sunat extrem de dureros.

A deschis ușa dormitorului, a dat-o de perete și a plecat. A încheiat conversația uite-așa. Nu mai puteam face alte planuri. Nu

mai puteam rosti alte secrete.

Totul avea consecințe.

Când am tras cu ochiul pe coridor, Jember era acolo, vorbind cu Saba, și l-am văzut arătând spre genunchi. Ea a dat din cap și s-a repezit spre debaraua din capătul coridorului. Am încremenit când a deschis-o, dar totul era curat și ordonat, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Andromeda! a strigat Magnus, și apoi i-am auzit pașii pe trepte.

Când m-am dus lângă scări, l-am văzut urcându-le trei câte trei.

— Vrei să joci un joc cu mine?

— Păi, Jember dorea să inspectăm casa diseară, așa că vreau să dorm câteva ceasuri înainte de Trezire.

Magnus s-a pleoștit.

— O să umbli prin casă în timpul Trezirii? A cui idee a fost asta?

Dar s-a uitat urât spre Jember înainte să apuc să-i răspund.

— Fii atent, Jember, în casa asta există niște reguli. Și nu-mi convine s-o știu pe Andromeda pe culoare în timpul Trezirii.

Jember i-a aruncat lui Magnus o privire prin care părea să evalueze dacă avea sau nu energia de a se obosi să-i explice acestuia misiunea noastră.

— Dacă mai ai și alte comentarii idioate, scrie-le, mai bine, ca să le pot ignora mai ușor.

— De ce, pentru că nu știi să citești? a parat Magnus, mult mai înfocat decât era nevoie — așa e Magnus, la urma urmelor.

Aș fi râs, dar chiar nu era momentul. Jember stătuse în picioare toată ziua. Avea nevoie de analgezice. La acest moment al zilei, răbdarea lui părea deja pe terminate, de aceea, în mod normal, dormeam. Și îmi dădusem seama că lui Magnus nu-i place de Jember dinainte ca acesta să intre în casă. Așa că, într-un fel, voiam să intervin între ei în cazul în care izbucnea o încăierare — deși, pe de altă parte, știam că e o idee proastă să mă bag între doi oameni gata să se ia la bătaie.

Magnus poate că ar apuca să tragă câteva lovituri, dar, în cele din urmă, ar pierde grav — cunoscându-l pe Jember, va lua o bătaie soră cu moartea. Îmi plăcea prea mult de el ca să las asta să se întâmple.

— Spiritele sunt mai active seara, am zis repede. Mai ții minte, Magnus? În plus, acolo afară nu e nimic altceva în afara vântului.

— Ești un tată oribil, știi? a mârâit el, iar eu l-am prins iute de braț și l-am tras înapoi, iar Saba s-a uitat la el cu reproș.

— Mi-ar plăcea să-ți scoți amuleta aia ca să te pot privi în ochi și s-o salvez de tine.

— Magnus, încetează…

— Te rog, fă-l să tacă, a spus Jember, dându-și ochii peste cap. E obositor.

Apoi s-a uitat la mine.

— Fii gata de muncă în două ore.

— Voi fi, am spus, trăgându-l pe Magnus după mine.

L-am împins la el în cameră, închizând ușa în urma noastră.

— Jember a venit să ne ajute. Poți să nu-l mai provoci, te rog?

— Îl urăsc cum urăsc miedul rânced, a zis el, pocnind de câteva ori perna înainte de a se așeza pe pat. Nu te merită. Nici pe Saba.

— Nimeni nu o merită pe Saba.

A zâmbit vag.

— E adevărat.

— Jember are propriile obiceiuri de supraviețuire. Și… are în permanență dureri din cauza rănii.

Probabil că n-ar fi trebuit să-i dezvălui prea mult din treburile lui Jember, dar acum era prea târziu. Am luat loc lângă el, pe pat.

— În mare parte din timp nu vorbește serios.

— Ești prea obișnuită să-i iei apărarea. Nu merită, Andromeda.

A oftat și s-a întins pe spate.

— E un gunoi de om.

— Știu că așa e, dar tu nu ai dreptul să spui asta.

Magnus a clipit la mine uimit, iar eu mi-am dat seama că ridicasem tonul. M-am ridicat repede în picioare.

— Ar trebui să trag un pui de somn până diseară, am zis și am ieșit valvârtej din cameră.

— Unde-s toate lucrurile? a fost primul lucru pe care Jember l-a întrebat după ce a rătăcit puțin pe coridoare.

Trebuia doar să vorbească puțin mai tare ca să acopere vuietul vântului.

— Am purificat tot, am spus. Mă rog, aproape tot.

Și-a mușcat buza preț de o clipă, apoi s-a îndreptat spre cea mai apropiată încăpere — biblioteca. L-am urmat, apoi am închis ușa, lăsând vântul în spate.

— Camera asta nu e deloc sigură. E o fantomă aici căreia îi place să arunce cu cărți.

Jember a mijit ochii, însă nu înspre mine, ci spre portretul tatălui lui Magnus.

— În mod normal, ți-aș aprecia prezența de spirit…

— Serios? am întrebat, ridicând din sprâncene.

— …de a exorciza Manifestările în ordinea forțelor lor.

M-am ferit când a încercat să-mi tragă un bobârnac în frunte.

— Dar, în cazul de față, ar fi trebuit să lași toate Manifestările intacte și să te ocupi doar de hienă. Fiindcă ai purificat toate celelalte spirite, Marele Deochi poate să-ți evalueze abilitățile.

— Păi, eu nu știam asta, am zis, ridicând frustrată din umeri. Nu am ajuns niciodată la lecția asta, ai uitat?

— Asta pentru că nu trebuia să te afli aici.

O carte a căzut pe podea și a alunecat, oprindu-se între noi.

— Ne avertizează că trebuie să plecăm, am zis. Vrei să lucrăm în camera de jocuri?

Jember nu s-a clintit.

— Dă-o-ncoace.

Am oftat, dar am ridicat cartea și i-am întins-o. M-am crispat când am văzut că-și duce brațul în spate. A aruncat cartea de perete, iar cotorul acesteia a mușcat din pânză, exact acolo unde cineva pictase gâtul tatălui lui Magnus. Cartea a ricoșat, lovindu-se puternic de policioară, apoi a căzut la pământ. Jember a murmurat ceva, inclusiv o înjurătură și cuvântul colonizator, apoi a ieșit din încăpere.

L-am urmat la o distanță sigură până când am ajuns în camera de jocuri.

— Am senzația că-l cunoști pe bărbatul din tablou, am zis cu precauție.

— Nu l-am întâlnit în viața mea.

Jember și-a ales scaunul de lângă foc, așa că am pus coșul cu materiale pe măsuța de cafea înainte de a mă așeza pe canapeaua de

vizavi de el. El a înșfăcat un disc de argint din coș.

— Dar băiatul ăsta are aceeași mutră.

— Pe bune? Mi se pare că Magnus seamănă mai degrabă cu Saba.

Și-a aprins ciocanul de lipit cu un gest smucit.

— Boul ăla mic nu seamănă deloc cu Saba.

Am zâmbit cu subînțeles când i-am auzit tonul defensiv și m-am aplecat să-l urmăresc în acțiune, dar el m-a alungat. Corect. Nu te uita. Doar simte. M-am așezat din nou la locul meu.

— Nu mi-am dorit niciodată să fii nevoită să înveți astfel de lucruri, a zis el, după câteva mișcări.

— Atunci de ce m-ai învățat din capul locului să exorcizez Manifestări?

— La început? Pentru că amuletele și făurirea lor te țineau departe de mine ore în șir.

A ridicat din umeri.

— Te pricepeai la asta. Erai entuziasmată. Și îmi plăcea să te învăț. În plus, când te luam cu mine la clienți, îți dădeau întotdeauna bacșiș.

— Iar apoi n-am mai fost profitabilă pentru că mi-am pierdut drăgălășenia.

Nu doar că aveam câțiva ani în plus și mă lungisem. Fața mea nu doar că lăsa în urmă trăsăturile de bebeluș, devenind ceva mult mai banal și ciudat. Jember nu mă mai luase cu el de când aveam cicatricea. Acest gând mi-a amintit că e în continuare acolo și am ridicat instinctiv brațul ca s-o acopăr. Am încercat să fac gestul să pară unul obișnuit, trăgându-mi genunchii pe scaun și încolăcindu-i cu brațele, ca să-mi ascund astfel gura și obrajii.

Nu știu dacă Jember a observat ce făceam, dar a spus:

— Nu e adevărat. N-ai mai fost profitabilă când ai devenit o mică nemernică.

Am râs scurt.

— Așa, cam ca tine.

— Da, dar eu îmi construisem deja o reputație. Are un efect diferit când înainte erai un îngeraș adorabil.

S-a lăsat pe spate, sprijinindu-și picioarele pe masa dintre noi.

— Nu fuseseși bătută în felul acela înainte, deși atitudinea ta era de înțeles. Dar îmi place că ți-ai revenit din asta. Trebuie să-ți

descoperi acel obicei de supraviețuire care ți-e cel mai potrivit, iar tu te descurci mai bine când ești optimistă.

— Poate că ar trebui să încerci și tu.

— E prea obositor. Trebuie să-mi economisesc energia pentru lucrurile cu adevărat importante.

A oftat și a fluturat amuleta spre mine.

— Ești atentă aici? N-o s-o iau de la capăt pentru tine.

— Nu pare terminată.

— Nici nu e.

A ridicat dintr-o sprânceană spre mine.

— Aș fi vrut să nu fii atât de ambițioasă. Nu ne-am mai afla acum aici.

— N-ai decât să pleci după ce isprăvești amuleta, am zis. De acolo mă descurc eu.

A fost o tâmpenie din partea mea să spun asta — dacă dădeam greș, nu mai avea cine să făurească amuleta când hiena urma să fie eliberată.

A oftat și s-a uitat spre bucata neterminată de argint, nu ca și cum ar fi greșit-o, ci ca și cum aceasta i-ar fi dat o altă idee. N-am îndrăznit să-i întrerup gândul, așa că am tăcut amândoi mâlc câteva minute în șir, sau cel puțin așa mi s-a părut mie.

— Numai patru debtera în istorie au supraviețuit întâlnirilor cu hiene. Toți au suferit leziuni ale nervilor în urma rănilor. Niciunul dintre ei nu mai poate suporta să fie atins de vreo altă ființă. Trei dintre ei au murit înainte să apuce bătrânețea.

A clătinat din cap, de parcă și-ar fi dat seama că se oprise din muncă, și a mai făcut câteva linii pe discul de argint.

— Nu-mi doresc asta pentru tine.

Am înghițit în sec, absorbind ultimele sale cuvinte.

— De ce nu mi-ai spus asta mai devreme?

— Ar fi contat? Toți copiii se cred invincibili. În plus, ai în tine făurirea de amulete așa cum unii au muzica. Majoritatea debtera se mulțumesc să exorcizeze Manifestări obișnuite, tu nu te-ai mulțumit niciodată cu asta. Dacă te-aș fi învățat să exorcizezi o hienă, ar fi însemnat că te încurajez prea mult.

— Mă pricep la asta, știi bine. Și dacă m-ai fi învățat tot ceea ce știu, poate că acum n-ar fi trebuit să fii aici făcând asta în locul meu. Știu că nu-ți place deloc aici.

— Ești prea neexperimentată ca să-ți dai seama că ar trebui să-ți fie frică.

— Sunt îngrozită, Jember. Mi-a fost teamă din prima noapte. Dar în acest moment sunt alte lucruri mai importante decât teama.

— Da, a mormăit el, iubitul tău nesuferit.

— Nu e iubitul meu, am zis, înroșindu-mă la față, apoi am adăugat cu indignare: În plus, tu ești iubitul nesuferit al Sabei, ca să știi.

— Știu.

A tras o înjurătură și s-a sprijinit de spătarul scaunului.

— Să-mi tai o mână și tot nu pricep de ce mă iubește.

— Pentru că iubirea e o fiară ciudată. Habar nu am. Eu de ce-l iubesc pe Magnus?

Jember a ridicat din sprâncene, fără să se întrerupă din muncă.

— Da, chiar, de ce? Înainte aveai mai multă logică.

— Din același motiv pentru care țin și la tine, am zis, rânjind. Toate fetele vor să se mărite cu cineva care seamănă cu tatăl lor. M-ai obligat să am gusturi oribile la bărbați.

A râs, lăsând amuleta pe masă cu un oftat. A tăcut preț de o clipă, iar zâmbetul abia perceptibil de pe chipul lui a pierit, pierzându-se într-un gând profund și trist. În cele din urmă, și-a îndreptat privirea spre mine.

— Nu am fost niciodată pregătit să am grijă de un copil, iar tu ai plătit acest preț. Îmi pare rău, Andi.

Nu mă așteptam la aceste cuvinte din partea lui și, preț de o clipă, nu am știut cum să le interpretez. Am simțit cum lacrimile îmi vin în ochi, dar știam că m-ar certa dacă aș plânge. Aș fi putut să-l contrazic în orice moment și să-i amintesc de toate lucrurile bune pe care le făcuse pentru mine.

Însă nu voiam să fac asta.

— Te iert.

— Nu trebuie să mă ierți.

— Cred că e mai bine pentru conștiința mea dacă fac asta.

Preț de o clipă, am tăcut amândoi. Jember a spart tăcerea cu un oftat.

— Cred că putem fi de acord că legătura dintre noi nu se bazează pe o dragoste firească. Suntem supraviețuitori. Ne tot întoarcem unul la celălalt pentru că avem nevoie unul de altul ca să supraviețuim… dar asta nu înseamnă că nu țin la tine. Țin.

Inima a început dintr-odată să-mi bată cu putere și a trebuit să mă forțez să nu zâmbesc. Era tot ce-mi dorisem vreodată să aud.

— Tu m-ai crescut. Asta înseamnă suficientă afecțiune.

S-a uitat la mine, m-a studiat, de parcă ar fi voit să se asigure că nu sunt sarcastică, apoi mi-a întins un disc de argint.

— Sper că ai fost atentă.

— Privește aici, moșule, o să-ți arăt cum se face.

El a rânjit și s-a lăsat pe spate.

— Mai vedem noi.

A trecut la următoarea amuletă fără să aștepte să termin și, o vreme, am lucrat amândoi în tăcere. O tăcere atât de familiară. În copilărie, consideram asta un răgaz petrecut împreună. Însă era mereu tulburat de anxietatea care îmi răscolea măruntaiele.

— Cel de-al patrulea debtera este bine? am întrebat brusc.

— Hm?

— Trei s-au sinucis. Cel de-al patrulea n-are de gând să facă asta, nu-i așa?

— Nu prea, de când te-am găsit pe tine.

S-a întrerupt din meșterit, zâmbind vag.

— S-a dovedit că ajută să ai pentru cine să trăiești.

Am intrat la mine în cameră și l-am găsit pe Magnus dormind buștean. Sertarul în care îmi păstram cămașa de noapte cam scârțâia, așa că mi-am scos hainele groase, mi-am prins părul cu eșarfa mea de satin și m-am cuibărit cu grijă în pat. Am lăsat spațiu între noi, așa cum făcusem și cu Jember atâția ani, dar… cumva era diferit când stăteam în pat alături de Magnus. Părea… împlinit.

Însă cuvântul „împlinit“ putea avea foarte multe înțelesuri. Putea să-nsemne că e destinația mea finală, partenerul meu de viață, bărbatul pe care într-o bună zi îl voi numi Soț — oricât de nepotrivit mi se părea acum acest concept, știam în străfundul inimii că viitorul mă va duce într-acolo.

Asta dacă nu cumva… dacă nu cumva „împlinit“ însemna ceva mai degrabă etern, care implică mai mult prezența lui Dumnezeu și mai puțin prezența lui Magnus.

Nu… Nu. Nu era momentul să mor deocamdată, cu voia lui Dumnezeu.

M-am întins să-l mângâi pe Magnus pe obraz. A oftat, murmurându-mi încet numele.

— Da, aici sunt, am șoptit.

— Te-ai distrat? a mormăit el, încă adormit, pentru că avea fața îngropată în perne.

Am zâmbit larg, abținându-mă să nu-l sărut doar ca să nu-l trezesc.

— M-am distrat.

— Îți place să muncești…

L-am rugat să tacă, iar el a oftat și a adormit din nou.

Capitolul 31

M-am trezit cu fața la perete. Am ridicat mâinile ca să-l împing, dar am constatat că era făcut din carne. Dumnezeule milostiv, cum de am uitat? Magnus împărțise patul cu mine noaptea trecută. Mă luase în brațe, spațiu cât pentru o răsuflare de respirat între noi.

— Ai încălcat regulile de dormit în același pat, am bombănit lipită de pieptul lui.

— Bună dimineața și ție, raza mea de soare, a șoptit el aproape de creștetul meu.

Am simțit cum mă încing brusc și nu numai din cauza căldurii corporale.

Stăteam întinși în pat, scăldându-ne în razele care intrau pe fereastră, dar era greu să ne bucurăm de asta când ne aminteam ce avea să se întâmple diseară. Hiena urma să fie eliberată… și viața mea va urma să revină la normal.

Nu. Moartea nu reprezenta o opțiune pentru mine. În plus, ce mai putea să-mi facă moartea din ceea ce viața nu-mi făcuse deja? Era doar trac. Asta e tot.

Zgomotele care veneau de afară, de la o trăsură și de la cai, m-au făcut să-mi dau pătura la o parte și să sar în picioare. M-am îmbrăcat repede, dar, când am ajuns la scări, Esjay deja intrase în casă.

— Peggy? a strigat el, iar eu am simțit cum inima mi se prăbușește.

— A plecat, am zis, coborând treptele în goană.

Esjay s-a oprit în timp ce-și îmbrăca sacoul.

— Cum adică a plecat?

Pe măsură ce mă apropiam, vedeam că pare mai obosit decât de obicei. Mai neliniștit. Dar nu mă gândisem în detaliu la minciuna mea, așa că am ridicat din umeri.

— Nu mai voia să aibă de-a face cu blestemul, îmi închipui.

Esjay s-a uitat la mine de parcă aș fi fost o plăsmuire a imaginației sale.

— Are grijă de Magnus de când era copil. Cum să plece pur și simplu?

Apoi a căscat gura și a făcut ochii mari.

— Pe cine ați găsit să se ofere voluntar?

— Ăăă…

— Peggy! a strigat el, vârându-și capul în salon înainte de a da buzna pe scări. Magnus!

— Esjay, te-ai întors, a spus Magnus, ieșind cu un căscat din camera mea. Sper că n-ai venit s-o iei pe Kelela, nu-i așa?

— Kelela?

Esjay s-a forțat să nu-l privească pe Magnus, neavând încredere în amuleta lui.

— Trebuia să fie cu prietenii ei. Vreți să-mi spuneți că e aici?

— Noi suntem prietenii ei, a replicat indignat Magnus.

— E aici, am confirmat, mușcându-mi buza.

Ca să fiu cinstită, m-am bucurat că-i deviaserăm atenția și nu mai întreba despre Peggy.

Esjay mi-a aruncat o privire tăioasă — o schimbare ciudată din partea lui, dar mult mai blândă decât ocheadele pe care le suportasem pe străzi sau chiar din partea lui Jember.

— Unde?

— În camera lui Magnus.

A urcat valvârtej restul treptelor și a străbătut repede scurta distanță de pe hol, dând buzna în încăpere fără să bată la ușă.

Și apoi au urmat numai țipete: „Ce mama naibii e în neregulă cu tine?“ și „Poți să uiți de Paris, domnișoară!“ și „Ce ai pățit la braț, pentru numele lui Dumnezeu?“

Magnus a oftat prelung și m-a cuprins de ceafă, lipindu-și buzele de fruntea mea.

— Mă duc să mă îmbrac. Nu te duce prea departe.

— Nu mă duc, am spus și am simțit cum toți nervii din corp mi se întind după el când a plecat și m-a lăsat pe coridor.

Dar nu mai era timp de pierdut. Trebuia să-l găsesc pe Jember.

Hotărâse că sala de jocuri era locul lui de dormit, așa că m-am dus mai întâi acolo și i-am găsit pe el și pe Saba bând cafea. Mă rog, Jember bea cafea. Nu eram foarte sigură că oamenii făcuți din ceramică pot digera mâncarea.

— Saba s-a ocupat de tine, observ, am zis, arătând spre barba lui dichisită și mângâindu-mi barba mea imaginară. E un dulce gest de iubire, nu-i așa?

— Mai degrabă o obsesie, a zis el, încruntându-se spre Saba, în timp ce ea a zâmbit inocent și a ridicat din umeri.

— Voi doi vă-nțelegeți din ce în ce mai bine, am zis, iar Saba mi-a aruncat o privire șireată, confirmându-mi speranțele. Te lasă să-i atingi fața și toate cele.

— Cine făcea toată hărmălaia acolo? a întrebat Jember — ca să-mi ignore remarca, în mod evident, pentru că nu părea să-i pese prea mult de Esjay.

— Fratele Kelelei.

Ca la comandă, am auzit niște pași hotărâți coborând treptele și glasul arțăgos al lui Esjay. Jember a lăsat ușor sprâncenele în jos, a atins-o pe Saba pe brațe ca să se scuze și a ieșit din cameră.

Kelela s-a repezit la mine de îndată ce a coborât treptele, cuprinzându-mă de după gât cu brațul teafăr. Am încremenit o clipă, apoi am îmbrățișat-o și eu, strângând-o de talie.

— Fă praf hiena aia, a șoptit ea, în timp ce Esjay a tras-o după el înainte de a apuca să răspund.

— Așa o să fac, am strigat după ea, deși Esjay mi-a aruncat o privire care spunea: Cum îndrăznești să vorbești cu sora mea?

— Nu-mi vine să cred că ați lăsat-o pe Kelela să facă asta, a zis el, întorcându-se spre Jember. Tu ești adultul aici. Ar fi trebuit s-o oprești.

— E în grija ta, a spus Jember, fără nicio remușcare.

Esjay a pufnit furios pe nări, ca un cal sălbatic gata de atac.

Și apoi și-a ignorat pur și simplu instinctul, înșfăcând-o pe Kelela de brațul teafăr și trăgând-o afară.

— Primul lucru pe care o să-l facem e să mergem la un doctor adevărat, l-am auzit spunând. Osul tău o să se vindece aiurea…

Jember a închis ușa trântind-o și a pornit spre bucătărie.

— Va mai funcționa planul? am întrebat, urmându-l în grabă. Fără Kelela?

— Detaliul important e ca Marele Deochi să aibă o țintă, a spus el, lucru pe care ea l-a oferit deja. Nu trebuie să fie în apropiere pentru ca blestemul să se activeze. Noi doi vom fi nevoiți să meșterim câteva scuturi în plus ca să-i compensăm absența.

Ne-am petrecut dimineața meșterind scuturi, în timp ce Magnus a rămas și el prin încăpere și a desenat, apoi, după prânz, am luat o pauză unul de la celălalt. Nu că lucrul alături de Jember

era neplăcut — unele dintre cele mai frumoase amintiri pe care le aveam erau cu noi doi stând pe pat și meșterind amulete. Ca și cum gestul de a sculpta modele era singura noastră cale de conectare. Terapie, într-un fel.

Dar trebuia să-și odihnească degetele pentru o vreme, așa că Magnus și cu mine am tras un pui scurt de somn și apoi ne-am dus să cântăm puțin. Cred că amândoi hotărâserăm, fără să ne spunem unul celuilalt, că vrem să ne petrecem toată ziua împreună. În plus… într-un fel, îmi era teamă că ziua de mâine nu va mai veni niciodată.

Vrăjeală, Andi. Totul va fi bine.

Preț de o clipă, n-am auzit decât scârțâitul lemnului și pașii noștri lenți răsunând pe vechile coridoare pustii.

Însă Magnus a sărit cât colo și m-a strâns în brațe cu putere, pentru că mai era ceva ce răsuna. Un soi de sunet care semăna cu niște lovituri de palmă și care venea din camera de jocuri.

— Doamne, ce-a fost asta? a șoptit el.

M-a luat de mână când m-a văzut că mă îndrept spre acel zgomot dubios.

— Ce faci?

— Rămâi aici, am zis, ducându-mă repede spre ușă, dar râsul lui Jember m-a făcut să îngheț înainte să intru în cameră.

— Încerci să mă rupi? l-am auzit zicând. Ai pielea suficient de dură și fără să-ți folosești întreaga forță.

Foarte dubios.

Am tras cu ochiul înăuntru și i-am văzut pe Jember și pe Saba stând la capătul mesei de biliard, cu mâinile întinse pe fetru în fața lor. M-am simțit binecuvântată să-i văd în toată gloria pe amândoi jucând bâza. Amândoi în același timp loveau cu mâna dreaptă, încercând să nimerească mâna stângă a adversarului. Jember a câștigat runda, reușind să-și dea mâna la o parte și s-o plesnească pe Saba.

Nu avea un nume mai frumos și, în copilărie, nu eram convinsă că era un joc, ci mai degrabă o metodă pe care o inventase Jember ca să mă tortureze. Jucam când eram mică, pe post de distracție ca să treacă mai repede timpul dintre o eventuală cină și vizita la un client. Mâna mea stângă era de obicei roșie și mă durea până la sfârșitul jocului. Eram rapidă și aveam reflexe bune, dar loviturile lui Jember dureau.

Să fiu sinceră, m-am bucurat că Saba îi servea o doză din jocul lui violent.

— Andi, a scâncit Magnus, iar eu i-am făcut semn să dispară.

Saba l-a plesnit pe Jember din nou, iar el a râs și a tras o înjurătură, înșfăcând-o de ambele încheieturi.

— Joacă după reguli. Am nevoie de mâinile astea ca să muncesc.

Ea i-a aruncat o privire cochetă și aţâţătoare, întorcând una dintre mâinile lui Jember cu palma în sus și trecându-și degetele peste degetele lui.

Au tăcut preț de o clipă. Era o tăcere dulceagă, pe care numai trosnetul focului îndrăznea s-o întrerupă.

— Prima dată când am făcut dragoste, mi s-a întâmplat pe o masă ca asta, a murmurat Jember, iar Saba a zâmbit imediat incontrolabil.

Femeia și-a lăsat ochii spre masă.

— Mai ții minte?

Ea și-a mușcat buza și a dat din cap, cercetând chipul lui Jember. Apoi s-a cățărat pe masă, apropiindu-se târâș de el și sărutându-l. A trebuit să-mi lipesc palma peste gură ca să nu le fac galerie.

Îi reunisem, așa încăpățânați cum erau amândoi. Cred că acesta era unul dintre cele mai satisfăcătoare momente ale vieții mele.

L-am auzit pe Magnus oftând peste umărul meu. M-am răsucit iute ca să-l fac să tacă înainte să-i scape vreun porumbel pe gură și să strice momentul. Cu mâna peste gura lui, l-am condus pe hol puțin mai departe, apoi mi-am dat-o la o parte.

— Ce soi de infern mai era și ăsta? a șuierat Magnus.

— Nu voiam să le strici momentul romantic.

— Ce moment romantic? Escrocul ăla îmi săruta mama!

L-am făcut să tacă, târându-l în camera de muzică.

— A fost foarte frumos.

— A fost înspăimântător.

Am zâmbit larg, ridicând dintr-o sprânceană spre el.

— Credeam că ești un admirator al iubirii?

— Sunt, a zis el, încruntându-se spre ușă. Când persoana respectivă o merită.

— Toată lumea merită iubire, Magnus. Și dacă n-o merită, cine suntem noi să decidem asta?

M-am așezat la hopsicar și am apăsat câteva clape, iar el a luat loc lângă mine.

— În orice caz, mi se pare că sunt drăguți împreună.

Magnus a mormăit.

— Hai să ne gândim acum doar la lucruri drăguțe. Ce-ar fi să mă-nvești să cânt?

El a făcut o pauză, uitându-se lung la instrument.

— Pe bune?

Entuziasmul lui era absolut real. S-a ridicat în picioare și s-a dus în spatele banchetei.

— Stai la mijloc.

M-am așezat în centrul banchetei și m-am tras mai în față, așa cum mi-a spus el. Și apoi m-am încordat ușor când Magnus a îngenuncheat pe perniță. Am coborât privirea și i-am văzut genunchii, unul de fiecare parte a picioarelor mele. S-a aplecat peste umărul meu, iar eu m-am străduit să nu mă înroșesc. Eram scăldată într-un val de căldură. Un val de căldură umană. Mai bună decât orice foc de pe lume.

— Ăsta e do, a zis el, întinzându-se peste mine ca să apese o clapă. Aici începi cu ambele degete mari.

Am pus ambele degete mari unde îmi arătase el, ținând restul degetelor răsfirate ca să nu mă-ncurc în ele. Însă el a chicotit scurt.

— Ce e?

— Ai nevoie și de celelalte degete. Ceapă mică și dulce!

Dacă mâinile lui ar fi fost în jurul trupului meu, ar fi fost o îmbrățișare. În schimb se aflau peste ale mele, călăuzindu-mi cu blândețe fiecare deget pe o clapă. Avea mâinile atât de moi și brusc mi s-a făcut rușine de mâinile mele bătătorite.

— Relaxează-te, iubirea mea, a șoptit el lipit de obrazul meu, și acesta a fost cel mai rău lucru pe care l-ar fi putut face vreodată.

— Mă faci să fiu agitată, am spus, împingându-l la o parte cu spatele.

M-a strâns mai tare de mâini, recăpătându-și echilibrul.

— Amândoi știm că, dintre noi doi, tu ești mai înfricoșătoare.

— Nu-mi dau seama dacă ăsta e un compliment.

— Atât de mică, dar atât de înspăimântătoare.

M-a sărutat pe obraz și mi-a aliniat din nou degetele.

— Ești gata să cânți?

Am dat din cap, prea fericită ca să vorbesc. Magnus și-a strecurat mâinile moi sub ale mele, până când palmele mi-au ajuns

peste dosul palmelor lui. Fiecare deget de-al meu era curbat peste ale lui. Și apoi, încet, a început să cânte. Atât de încet, încât mâna mea a rămas pe mâna lui fără vreun efort. Încet, dar fără melancolie, notele se topeau ca argintul fierbinte, transformându-se în ceva minunat, în ceva însemnat. Era ca și cum muzica lui crea viață.

Și, preț de o clipă, m-am scăldat în gândul că totul va fi bine.

Mâna i-a alunecat, iar degetele au lăsat dâre roșii pe clapele de culoare crem. Dintr-odată, muzica s-a oprit, instrumentul răsunând straniu. Ultimele note rămase în aer s-au auzit dezacordat.

Și-a smucit mâinile cu un geamăt șocat.

Preț de o clipă, niciunul dintre noi nu a rostit vreun cuvânt, privind în tăcere sângele care își croia drum prin fiecare crăpătură a clapelor, ca o gură plină cu dinți însângerați.

De-abia când am auzit lichidul picurând pe podea am simțit că respirația lui Magnus devine greoaie.

— Cine a fost, Andromeda? a întrebat cu glas tremurător.

— Poate că nu e cine crezi tu că e, am spus încet.

— Casa sângerează când Marele Deochi face o victimă.

Mâinile îi tremurau când m-a prins de brațe. Stătea cuibărit strâns lângă mine, cu buzele lipite de umărul meu.

— Zi-mi! Te rog! A fost Peggy?

A spus de parcă ar fi fost sigur și ar fi sperat în van că eu voi nega. Nu știam ce să spun. Dar tăcerea mea era un răspuns foarte bun.

Un suspin zgomotos a frânt tăcerea. Și-a încolăcit brațele în jurul meu. Trupul i se zguduia haotic. Brațele îmi erau țintuite de mâinile lui, așa că singura alinare pe care i-o puteam oferi era să-i las capul să se sprijine de scobitura gâtului meu și să i-l mângâi cu degetele. Însă asta l-a făcut să plângă și mai tare.

— A fost foarte curajoasă, am zis, vorbindu-i la ureche ca să mă aud peste plânsetul său. A murit luptând, protejându-i pe oamenii la care ținea.

Cu alte cuvinte, pe Kelela. Dar acum nu era momentul s-o vorbim de rău.

— Asta — oftat — nu mă face — oftat — să mă si — oftat — simt mai bine.

Am tresărit, mângâindu-i părul cu o neputință sfâșietoare, neștiind ce să fac.

Capul îi căzuse greoi pe umărul meu. Mi se părea aiurea să stau și să-l aștept să-și revină, dar nici nu-l puteam lăsa acolo de unul singur. Aveam gâtul cald și ud de lacrimi, iar fundul meu osos începea să mă doară de la atâta stat într-un singur loc. Poate că de-asta mă amenințase Jember dintotdeauna cu perne. Plânsul dura mult. Dar eu nu pierdusem niciodată pe cineva drag. Cine eram eu să-i zoresc jelania?

Dar poate c-ar fi trebuit s-o fac, pentru că am auzit niște pași apropiindu-se pe hol. Dintr-odată, adrenalina a început să-mi curgă prin vene, iar instinctele mele știau că nu se va întâmpla nimic bun.

O clipă mai târziu, Jember s-a năpustit pe ușă, cu o mutră de criminal, cu Saba scoasă din minți în urma lui.

Ar fi trebuit să țâșnesc imediat în picioare, cu mâna la cuțit, dar Magnus se sprijinea greoi pe umerii mei.

— De ce sângerează șemineul? a zis Jember, dând la o parte mâna Sabei, care voia să-l calmeze.

Nu-mi trecuse niciodată prin cap că mai multe camere puteau sângera în același timp, că poate Marele Deochi voia să se laude peste tot cu ultima crimă. Dar exact asta meritam pentru că nu-i spusesem mai devreme lui Jember. Pentru că eu eram următoarea țintă, el trebuia să făurească o amuletă și acesta nu era un lucru pe care i-l puteam spune cu câteva minute înainte — mintea și degetele lui aveau nevoie să fie odihnite pentru asta.

Dar mărturisirea mea nu-l va opri să-mi dea un pumn care să mă adoarmă înainte de toate.

L-am bătut în disperare pe Magnus peste genunchi ca să se ridice, în schimb el m-a luat protectiv în brațe, de parcă asta mi-ar fi servit la ceva. Eram captivă, și din față, și din spate, iar inima a început să-mi bată cu putere, încercând să găsească o cale de scăpare.

— Hiena va fi eliberată din nou diseară, a zis Jember, ocolind hopsicarul. Cine e ținta, Andi?

— Nu te apropia de ea! a poruncit Magnus, sau te…

Între hopsicar și băiatul drăgălaș din spatele meu, acesta din urmă era, evident, cel mai simplu obstacol de îndepărtat, așa că Jember l-a înșfăcat de guler și l-a tras înapoi. Și, Dumnezeu să mă ierte, am folosit acele clipe ca să mă urc deasupra instrumentului și să scap. Magnus a țipat și s-a zbătut când s-a lovit cu spinarea de podea, iar Saba a dat fuga la el.

Jember a lovit cu ambele mâini, făcând instrumentul să scoată un sunet înăbușit și disonant.

— Spune-mi că nu ai făcut ce cred eu că ai făcut.

Ceea ce crezusem inițial că e furie însemna, mi-am dat seama, că era ceva mai profund. Panică. Groază. Mi-a pus puțin hotărârea la încercare.

— Jember, am zis, ducându-mi încet mâna la cuțit, calmează-te…

Jember a împins instrumentul muzical, iar eu mi-am pierdut echilibrul, rostogolindu-mă. M-am redresat — dureros însă, deja știam că șoldul mi se va învineți — și m-am ridicat iute în picioare, ținând cuțitul la îndemână.

Amândoi știam că nu aveam să-l folosesc niciodată, așa că Jember s-a repezit vijelios spre mine. M-am dat îndărăt la fel de iute.

— Ați avut contact vizual?

Am șovăit. În principiu, răspunsul era da.

— Cel puțin ascultă ce plan am…

— Ți-ai pierdut mințile? a urlat el.

Își ținea mâinile în față, într-un gest implorator, încleștându-și și descleștându-și degetele de parcă n-ar fi știut ce să facă cu ele.

— După tot ce am făcut ca să te țin în viață, tu te duci și te pui de bunăvoie la mila…

A scos un strigăt de furie și și-a acoperit fața cu mâinile. Umerii îi tremurau puțin.

Am lăsat cuțitul deoparte, la fel de lent ca atunci când îl scosesem. Jember nu plângea des. Uneori, când credea că dormeam și nu mai avea pastile, plângea puțin din cauza durerii. Dar nu-l văzusem niciodată arătându-și remușcările. Nu-și vărsa niciodată lacrimile pentru o ființă omenească. Pentru mine cu atât mai puțin.

Dar, când și-a dat mâinile la o parte, lacrimile erau acolo, deși le-a șters atât de repede, încât aproape au părut o iluzie. Era mica urmă de umanitate pe care își permisese s-o dea la iveală, dar bunele sale obiceiuri de supraviețuire și-au reintrat în drepturi mai repede decât am fost eu în stare să-mi adun milostenia și să-l alin.

— Idioată mică, a zis. Ar trebui să te omor mai bine cu mâna mea…

Saba mi s-a postat în față. Elanul lui Jember s-a domolit puțin. Nu puteam să mint, îmi plăcea la nebunie puterea pe care Saba o avea asupra lui, așa fragilă cum era.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Saba, dacă nu te dai la o parte…

— Nu poți s-o învingi, moșule, am spus eu, fluturându-mi spre el degetele pline de cicatrici. Și ne putem încăiera, dacă vrei, dar ce folos? Nu va schimba cu nimic ceea ce am făcut.

— Știi oare ce ai făcut? a izbucnit el. Cred că nu știi.

— Îi protejez pe oamenii la care țin…

— Cu prețul propriei vieți?

— Era cea mai bună cale…

— Știi bine că nu era…

— Încetează! a zis Magnus, repezindu-se spre mine. De ce o tot amenințI…?

— O să te omor, băiete, a spus Jember, iar privirea lui era una de-a dreptul animalică. Asta e între mine și fiica mea. Nu te băga.

Nu știam la care parte să reacționez mai puternic, la partea în care a spus că-l va ucide pe Magnus… sau la partea în care a afirmat, limpede ca lumina zilei, că sunt fiica lui.

Saba se postase în fața lui Magnus, în eventualitatea în care Jember ar fi încercat să-și ducă promisiunea la bun sfârșit chiar atunci. Și Magnus părea înspăimântat, dar a făcut câțiva pași înapoi, slavă Cerului, tăcut ca o stafie.

Jember a arătat spre ușă.

— În camera de jocuri, a poruncit el, iar eu am ieșit valvârtej pe coridor.

Am fugit într-un suflet până acolo, pentru că nu voiam să simt atât de aproape furia lui, pe care n-o puteam controla, pe urmele mele. Jember nu părea să se grăbească, iar pașii lui inegali răsunau cât era coridorul de lung, ca o inimă care încă bătea captivă sub dușumele. În cameră, am găsit un loc unde nu puteam fi încolțită și m-am postat cu fața spre ușă, așteptând ca acea inimă rău prevestitoare să mi se alăture. Jember a închis ușa, încuindu-ne sub protecția amuletei, apoi s-a sprijinit de ușă, cu brațele împreunate peste piept.

Preț de o clipă, nimeni n-a vorbit. Părea căzut pe gânduri, însă într-un fel periculos, imprevizibil.

— Cum de-ai știut că eu m-am uitat la el, și nu Kelela? am întrebat.

— Pentru că ai mințit în privința asta.

S-a uitat, în sfârșit, la mine.

— Sper că ai un motiv bun.

— În primul rând, am încredere în talentul meu de a supraviețui atacurilor criminale.

El a făcut o pauză, ca și cum mi-ar fi cântărit replica sarcastică.

— Și eu aș avea încredere în tine… în orice altă situație în afară de asta.

— Sunt rapidă și puternică pentru statura mea. Iar tu ești cel mai bun debtera pe care-l cunosc — dacă tu făurești amuleta, nu va trebui să-i atrag atenția prea multă vreme. E cel mai eficient mod de a rezolva situația și o știi bine.

— Asta dacă funcționează cum trebuie. Dacă Saba nu cedează în fața poruncilor Marelui Deochi. Dacă acesta nu ne străpunge toate scuturile. Dacă tu ești în stare — a înghițit în sec, încruntându-se spre podea — să eviți moartea.

— Am ținut-o pe Kelela în viață, nu-i așa? Voi purta amulete asemănătoare celor pe care i le-am dat ei, pentru ca hiena să aibă o barieră în plus împotriva cărei să lupte. Putem face asta, Jember.

— Nu prea ne-ai lăsat de ales.

A inspirat adânc, apoi s-a dus încet spre scaun și s-a așezat, sprijinindu-se cu mâinile de brațele acestuia. S-a lăsat pe spate, uitându-se fix în foc preț de o clipă.

— Ar fi trebuit să-ți spun când erai o copilă că te iubesc. Poate că atunci nu ți-ai fi irosit viața pentru primul care-ți spune asta.

— Dar tu nu mă iubești, am zis, încrucișându-mi brațele și privind în jos. Ai recunoscut deja.

— Puteam s-o zic de dragul tău.

M-am așezat pe canapeaua din fața lui.

— Atunci ar fi niște simple cuvinte. La fel de găunoase ca majoritatea amenințărilor tale.

— Ai dreptate, a spus.

Asta m-a luat puțin prin surprindere, așa că am tăcut, așteptându-l să-mi transforme argumentul într-un contraargument. În schimb, el a ridicat din umeri.

— Iubirea e acțiune. E un lucru pe care-l faci.

A tras o înjurătură spre flăcări, apoi, în cele din urmă, s-a uitat la mine. Sprâncenele i s-au lăsat în jos, ca și cum s-ar fi luptat cu durerea.

— Atunci, cred că sacrificiul tău e justificat.

M-am dus la el, i-am scos proteza și i-am așezat-o lângă scaun.

— E primejdios, dar nu e un sacrificiu. Pentru că voi fi în regulă. Cu toții o să fim în regulă.

— Păstrează-ți optimismul pentru tine.

Am zâmbit, în ciuda tensiunii, dar nu a durat mult.

— Îmi pare rău pentru tine și Saba.

— E moartă, Andi.

Când a spus asta, totul a părut fără întoarcere.

— Doar o amintire. Cel mai bun lucru pe care-l pot face pentru ea acum e să mă asigur că sufletul ei își va găsi liniștea.

— Acesta mi se pare un gest de iubire.

Am tăcut amândoi o vreme. El a inspirat adânc, tresărind puțin.

— Presupun că ar trebui să mă odihnesc pentru diseară.

— OK.

Am așteptat să mai spună ceva, dar m-am ridicat în picioare când am văzut că nu o face.

— Te trezesc la cină.

Capitolul 32

Totul era pregătit.

Jember și cu mine meșterisem unsprezece scuturi — o amuletă în pragul sălii de jocuri, celelalte zece pe coridor, la un metru și jumătate distanță una de alta, creând mici spații de protecție în cazul în care hiena ar fi scăpat din încăpere. Armele pe care le găsiserăm fuseseră răspândite prin cameră și pe tot coridorul. Lumânările erau aprinse pretutindeni, aruncându-și umbrele unduitoare și născând siluete fantomatice acolo unde nu existau.

— Nu e prea târziu să mă ucizi, a zis Magnus, pentru a nu știu câta oară în seara asta.

Stătea întins pe-o parte, pe canapeaua din sala de jocuri, cu o pătură trasă până la bărbie, în ciuda amuletei pe care Jember o meșterise ca să încălzească încăperea.

— Uită-te la toate armele din camera asta.

M-am uitat la ceasul de pe perete. Zece fără un sfert.

— O să se termine totul în curând, Magnus, am spus, deslușindu-mi cu greu propriile vorbe.

Doamne. Pentru cine o să se termine?

Am ieșit valvârtej din cameră, iar starea de încordare îmi făcea inima să tresară.

Jember s-a așezat pe un scaun afară, pe coridor, lângă ușa deschisă, ca hiena să nu-l poată vedea. Peste amuleta sa purta un suport lejer la gât, care avea în jurul lui diverse fire colorate ca să le poată accesa ușor, iar în poală ținea amuleta pe care o începusem eu. Am mai pus câteva la mine în sac, în eventualitatea în care ar fi trebuit s-o iau de la început, dar Jember era obișnuit să primească de la biserică doar unul pe rând. Nu avusese niciodată voie să dea greș.

— Ai emoții? am întrebat, prinzându-mi brațele în cămașa mea ușoară, cu mâneci lungi.

— E mai bine să nu te concentrezi asupra lucrurilor pe care le simți, a spus Jember și chiar părea că nu simte nimic.

— Ei bine, mi-e teamă, am zis, iar vorbele mi-au zburat pur și simplu de pe buze, în ciuda poveților sale.

— Ți-e teamă? Tu ai adus asta asupra noastră. În plus, sunt lucruri mult mai importante acum decât frica.

— Asta e replica mea.

Am încercat să-mi înăbuș teama, dar ea mi s-a ghemuit în stomac.

— Putem să ne rugăm împreună?

Jember s-a crispat.

— Dumnezeu nu mă ascultă de multă vreme.

— Te aude. Poate că tu nu asculți când îți răspunde El.

— Nu aud multe lucruri din cauza ăstuia, a spus, bătându-se ușor pe genunchi.

— Te-ai gândit poate că ultimii douăzeci de ani te-au pregătit pentru seara aceasta?

A zâmbit foarte vag.

— Prea dramatic, Andi. Altă dată, când nu suntem pe punctul de a elibera un demon.

Am oftat și m-am sprijinit de cadrul ușii, ca să mă uit la ceas. Mai erau douăsprezece minute.

— Mă voi ruga pentru tine.

A ridicat din sprâncene.

— De ce?

— Pentru că ai nevoie de asta mai mult decât mine.

— Incapacitatea ta de a te gândi mai întâi la tine ne-a băgat în beleaua asta.

— Și tot asta ne va scoate.

Mi-am pus mâinile pe umerii lui.

— Mai ții mine, în Biblie, când Iov era bolnav și-și pierduse recoltele, copiii, tot ce avea? Nu s-a făcut bine până când nu s-a rugat pentru prietenii lui.

— Cred că ai citit povestea în diagonală.

— Dumnezeul meu Atotputernic, am început. Dă-i lui Jember înțelepciunea și curajul pentru clipa când lucrurile vor deveni înspăimântătoare. Apără-l, în ciuda credinței lui șovăielnice. Știu că încă Te iubește. E furios din cauza durerii.

— Inutil, a zis Jember oftând, și nici nu avem timp.

— Și când totul se va sfârși, fă să i se împlinească toate dorințele inimii sale.

I-am luat mâna și i-am așezat-o pe umărul meu.

— Acum roagă-te și tu pentru mine.

— Ți-am spus, Dumnezeu nu mă ascultă.

— Te va asculta.

L-am așteptat calmă să înceapă.

— Vorbește din suflet și gata.

Jember a oftat.

— Ascultă-mă…

A tăcut preț de o clipă.

— Fetița asta are o impresie foarte bună despre Tine. Dacă nu vei face nimic pentru mine, măcar fă pentru ea. Protejeaz-o dacă amuletele dau greș… căci, dacă moare, am terminat-o definitiv cu Tine.

Și-a retras mâna de pe umărul meu și a inspirat adânc. Rugăciunea lui îmi dăduse forță, dar, cumva, el părea puțin zdruncinat. A făcut un semn din cap spre ușă.

— Intră acolo la loc.

Am consimțit și am intrat. Saba mi-a aruncat un zâmbet trist, întinzându-mi mâna. M-am așezat pe scaun lângă ea și am prins-o de mână, m-am agățat de ea, dându-mi seama brusc că poate e ultima mea șansă de a face asta.

Și apoi, prea curând, ceasul a bătut ora zece. M-am ridicat în picioare și am luat una dintre săbiile de pe podea, îngânând bătăile ceasului.

— Patru… trei… doi…

Ecoul ultimului dong a fost întrerupt de vuietul vântului ce înainta pe coridor.

Magnus s-a foit sub pătură și, o clipă mai târziu, forma unei siluete mai scunde i-a luat locul. Hiena s-a scuturat, dând pătura la o parte, lăsând-o să cadă pe podea. Apoi, imediat, m-a privit drept în ochi.

Am întins sabia în fața mea. Nu mai era timp să mă gândesc cum ar trebui s-o folosesc. Hiena a sărit la mine. S-a lovit de scutul meu, iar eu am lovit-o cu sabia. Nu era deloc sânge, doar o rană oribilă și căscată, ca o bucată de carne măcelărită fără milă. Dar aproape că nu a făcut nicio pauză și mi-a atacat din nou scutul, căci rana s-a vindecat singură pe dată. Am lovit-o de mai multe ori. De cinci ori și a trebuit să se oprească o clipă, pentru ca ochii ei să se refacă. Mi-am permis acest răgaz pentru a mă îndepărta și mai mult de hienă.

Saba s-a postat în fața ei înainte să mă atace din nou, iar hiena i-a rupt brațul cu fălcile sale puternice, aruncându-i-l cât colo,

în celălalt capăt al camerei. Dar Saba a reușit s-o prindă de gât cu celălalt braț, ținând-o la distanță până când s-a putut elibera.

Am alternat o vreme în felul acesta. Hiena îmi ataca scutul, rupând câte puțin din el, dar se apropia de mine suficient cât să-i spintec fața. Când mă retrăgeam, Saba o ținea în loc un moment, apoi o luam de la capăt. Dar mi-am dat seama repede că protecția amuletei mele nu avea să dureze o oră. Nici pe departe.

Scutul meu era aproape distrus, așa că mi-am scos amuleta și am aruncat-o spre hienă, rupând-o la goană.

Aceasta m-a atacat și am țâșnit afară, pe coridor, derapând și dărâmând lumânările, care au răspândit peste tot umbre haotice, la fel ca pulsul meu. N-am auzit izbitura în scut, așa că m-am răsucit și am văzut că Saba trântise hiena la pământ. Dar mă-ndoiam c-o poate reține prea mult timp.

— Treizeci și cinci de minute, a zis Jember, fără să-și ridice ochii de la meșteritul său. Impresionant, dar nu optim.

În ciuda faptului că era o contradicție, părea foarte adevărat. Terminase de sudat și acum umplea câteva dintre liniile fine pe care le făcuse cu ciocanul de lipit și fir roșu în argint. Trebuia să împletească trei culori în total și de-abia o termina pe prima. Avea nevoie de mai mult timp și nu eram sigură că i-l pot oferi.

O izbitură în scut ne-a făcut pe amândoi să tresărim. Am înșfăcat o armă de pe jos — un băț de mătură ascuțit — iar Jember s-a ridicat în picioare și s-a mutat în următorul spațiu protejat de amulete. Hiena s-a dat înapoi și Saba a înaintat, cu chipul transfigurat de groază și regret, întinzându-se și scoțând amuleta de deasupra ușii. Era bătută în cuie, dar, cu forța ei, probabil că a desprins-o cu ușurință.

— Saba, nu! am strigat și, când am văzut că nu se oprește, am lovit-o peste braț cu coada de mătură, rupându-i-l.

Dar ea tot nu se oprea.

— Te implor, Saba!

A trebuit s-o lovesc din nou, iar brațul i-a căzut la podea, forțând-o să-l ridice. Iar hiena și-a reluat izbiturile în scut. N-a durat mult. Trei lovituri și aproape că auzeam cum scutul se sparge. Brusc, coridorul a părut prea mic, iar eu am intrat în panică, retrăgându-mă la adăpostul amuletei în pragul ușii care mă despărțea de Jember.

Hiena s-a năpustit exact când m-am dat la o parte, cu coama zbârlită de mânie…

Dar nu s-a luat după mine. S-a oprit în loc în cadrul ușii, uitându-se pur și simplu la mine. Apoi și-a răsucit gâtul lung ca să se uite la Jember. Am simțit un gol în stomac. Probabil sesiza că amuleta era aproape gata.

— Eu sunt prada ta! am țipat, tropăind ca să-i atrag atenția. Vino la mine, monstrule!

Dar părea că terminase cu mine. În schimb, a fugit spre Jember, atât de repede că era să-și rupă gâtul când s-a izbit de scut.

Jember a tresărit, surprinzându-mi privirea din pragul ușii. Nu-l văzusem niciodată atât de înfricoșat și, un moment, inima mea a bătut atât de puternic, încât am simțit că-mi trage toată energia. Pe peretele dinspre trepte se găseau mai puține amulete — doar două. Nu era un loc bun în care să te afli, dacă deveneai brusc noua țintă a Marelui Deochi. Nu puteam să pătrund acolo și să ajung la el, mai ales că mai avea atât de mult de construit la amuletă.

Am înghițit în sec, strângând și mai tare coada de mătură. Și când hiena a atacat scutul lui Jember, am ieșit în goană de la adăpostul meu și i-am înfipt coada de mătură în beregată.

M-am grăbit să mă întorc în spatele scutului meu de cealaltă parte a ușii, verificând pagubele pe care le făcusem doar după ce m-am găsit în siguranță. Hiena abia dacă a reacționat, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, deși capătul ascuțit al bățului i se înfipsese prin gât vreo treizeci de centimetri, făcând-o să se tărască pe jos pe partea cu mânerul. Abia dacă mai putea să alerge acum, darămite să spargă scutul, cu căpățâna îngreunată. Dar își reîndreptase atenția spre mine și doar asta mă interesa. Eram din nou pe drumul cel bun.

Saba, Dumnezeu s-o binecuvânteze, rămăsese în urmă cât putuse de mult, dar acum a ieșit de pe coridor și a apucat coada de mătură. Am luat cea mai la îndemână armă — o bâtă de cricket — și m-am așezat în poziție de lovire, așteptând să văd ce se întâmplă mai departe. De-ndată ce Saba a aruncat bățul departe, hiena s-a îndreptat spre mine, iar eu am lovit-o înainte să apuce să-mi distrugă scutul. A prins bâta în fălcile ei puternice. Am tras arma îndărăt, adâncindu-mă și mai mult în spațiul de protecție creat de amulete.

— Andi! a strigat Jember. Ai grijă…

Din spate, un braț solid și puternic mi s-a încolăcit pe nesimțite în jurul gâtului. M-am sufocat, lăsând bâta să cadă și apucând brațul Sabei, care-mi ridica picioarele de la pământ. M-am agățat de brațul ei, încercând să-mi înfig degetele sub ale ei, ca să

slăbesc presiunea și să-mi recapăt suflul. Ea nu se mișca, așa că am lovit-o cu piciorul, aruncându-mi toată greutatea peste ea și trântind-o cu spatele de perete. Am auzit o pocnitură, așa că am continuat, lovind cu călcâiele în spate până când mi-a dat drumul.

Niciodată nu m-am gândit, până acum, că antrenamentul lui Jember menit să mă pregătească pentru lumea reală îmi va fi de folos — în loc să fiu îngrozită și să respir întretăiat, eram mai lucidă decât niciodată. Am înșfăcat bâta și am pocnit-o pe Saba, rupându-i o bucată mare din braț. Apoi i-am înfipt-o în stomac, făcându-i ditamai gaura.

Saba căscase ochii mari de frică — habar nu aveam de ce anume îi era frică, din moment ce, dintre noi două, ea era cea care nu simțea durerea. Dar în expresia sa era și fermitate, în timp ce dădea din cap spre mine. Fă ceea ce trebuie să faci, spunea chipul ei. Așa că i-am scos bâta din stomac și i-am spart fața. Apoi umărul. Picioarele. Am continuat să lovesc și să lovesc până când Jember a strigat:

— Concentrează-te, fetițo, pătrunde prin protecție!

Atunci m-am oprit, în cele din urmă, uitându-mă la Saba, care zăcea bucăți pe podea, ca o păpușă stricată. Asta era mai rău decât dacă am fi împrăștiat-o prin deșert. Trebuia să-mi amintesc că nu simțea nimic. Că, dacă nu făceam asta, unul dintre noi putea muri înainte ca Jember să termine amuleta.

— Andi, fugi! a spus el, iar eu nu am așteptat să strige de două ori.

Mi-am scos cuțitul mic, trăgând unul dintre cuiele din perete și înșfăcând amuleta de acolo, ținând-o înaintea mea în timp ce alergam pe lângă hienă. Jember m-a lăsat să-l depășesc înainte să mă urmeze, dar auzeam capul hienei izbindu-se de unul dintre ultimele două scuturi care o mai despărțeau de noi.

— Alege o cameră! a strigat Jember peste vuietul vântului, în timp ce alergam pe lângă scări.

Nu m-am gândit prea mult. Am ajuns într-un mic birou în care nu petrecusem niciodată prea mult timp. Nici eu, nici altcineva, în mod clar, pentru că șemineul nu era aprins. Jember a încuiat ușa în urma noastră.

— Lângă colțul acela, a spus el, înclinând bărbia spre un cotlon atins de lumina lunii.

Am luat un prespapier ca să bat amuleta la loc într-un perete, în timp ce el a împins un birou din lemn masiv în fața ușii. Apoi s-a

lăsat ușor în jos, în fața mea. Gâfâia după atâta alergătură, panică, birouri împinse. Și-a scos materialele fără un cuvânt și mi le-a înmânat. Mai întâi amuleta, după care suportul de ață. Apoi a luat acul, acoperind amuleta pe care o purtam.

— De ce? am întrebat.

— În caz că nu pot să isprăvesc.

A făcut un nod, dar mâinile îi tremurau. I-am luat acul ca să completez ultima culoare.

Am țipat când am auzit o bătaie în ușă, simțind că mi-a zdruncinat inima. Acum, că aveam un moment de respiro în toiul bătăliei… Eram îngrozită. Nu de moartea în sine, ci de faptul că îi lăsam pe toți în urmă, într-un loc unde nu puteam să am grijă de ei. Unde rămânea totul nespus. Unde nu mai puteam să fac cât era nevoie.

— Te iubesc, Jember, am zis.

— Nu te emoționa, a spus el, întorcându-se la lucrul cu acul. Aproape am terminat.

— Voiam s-o spun, în caz că mor.

— Nu o să mori. Păstrează-ți cumpătul, Andromeda.

S-a auzit o bufnitură puternică, iar ușa din lemn masiv s-a crăpat puțin.

— Mi-ai spus mai devreme că sunt fiica ta, am zis eu, în timp ce ușa s-a crăpat din nou. Vorbeai serios?

Ușa a zburat cât colo, spărgându-se și trimițând așchii în aer la contactul cu biroul greu.

— Nu acum, a spus Jember, cu glas tensionat.

Din nou, și picioarele biroului au scrâșnit pe podea.

— Vorbeai serios? am întrebat rapid.

Din nou.

— Da, vorbeam serios, a zis el.

Din nou, dar de data asta botul hienei pătrunsese prin micul spațiu din ușă.

— Atunci și eu te iubesc, Jember. Ești tatăl meu și ai făcut tot ceea ce ți-a stat în putință. Nici nu-mi puteam dori mai mult.

Jember era uneori un om absolut detestabil. Dar a avut grijă de mine, i-a păsat de mine, în felul lui. Și, dacă aveam să mor, voiam să fie pentru băiatul pe care-l iubeam, pentru fata pe care o consideram prietena mea și pentru tatăl meu, nu pentru un om pe care-l disprețuiam pentru că nu mi-a arătat dragostea lui.

În plus, străduniile sale de a mă ține în viață au însemnat dragoste, dacă asta e tot ce am trăit împreună.

Și asta e chiar tot ce am trăit împreună.

Așa că l-am iubit, pentru că iubirea m-a făcut mai curajoasă… și voi muri curajoasă, dacă asta va trebui să fac.

Hiena s-a strecurat prin deschizătură și s-a repezit spre noi, lovindu-se de scutul pe care-l bătusem în cuie pe perete. Jember lucra, fără să dea atenție celor ce se petreceau în jur, în timp ce hiena străpungea scutul tot mai mult. Nu-mi dădeam seama pe care amuletă se chinuia s-o distrugă, pe cea de pe perete sau pe a lui Jember. Dar se apropia prea mult și prea repede.

Iar amuleta nu părea deloc isprăvită.

— Doar câteva bucle mai am, a zis el. Pregătește-te să-mi iei locul.

— Lasă-mă să mă lupt cu ea, am răspuns. Nu ai suficientă energie.

— Cu ce armă? Folosește-ți capul, fetițo.

M-am uitat rapid în jur, cu inima strânsă. O, Doamne! Uitasem să iau bâta după ce agățasem amuleta de perete.

Hiena se izbea de noi, iar Jember s-a crispat, întinzându-mi acul. Nu mai avea mult până să isprăvească.

— Termină tu. N-am nevoie de energie ca să te protejez pe tine.

— Să mă protejezi?

Mi-am simțit inima alunecând în stomac.

— Jember, nu…!

Hiena a atacat, ca o umbră întunecată și iute, și am știut, în străfundul inimii mele, că data viitoare când va sări scutul se va sparge. Nu mai era timp pentru nimic altceva. Trebuia să termin cât mai repede.

Două bucle.

Trupul lui Jember m-a adăpostit în colț, cu antebrațele rezemate de cei doi pereți.

O altă izbitură.

Am auzit scrâșnetul ghearelor pe lemn și un răcnet sălbatic. Jember a urlat de durere și degetele mele au început să tremure.

— Nu, l-am implorat, dar nimeni nu mă asculta.

El a scâncit și s-a înghesuit peste mine, blocând lumina, dar eu auzeam în continuare zgomotul ghearelor care sfâșiau, îl auzeam

pe Jember gâfâind în fața mea, inima bătându-mi cu disperare, picături de lichid prelingându-se pe dușumele.

Dar simțeam, în același timp, ultimele două bucle.

Jember a urlat din nou exact când o isprăveam pe ultima, iar trupul lui s-a dat la o parte, lăsând să ajungă la mine mai multă lumină. A durat doar o secundă, o răsuflare. Dar am zărit ochii verzi ai hienei sclipind spre mine, chiar atunci când fălcile sale se înfigeau în coastele lui Jember. L-a aruncat în celălalt colț al încăperii, iar eu am sărit în picioare și am dat fuga la birou, cocoțându-mă pe el, nescăpând-o nicio secundă din priviri. I-am văzut sângele curgându-i din gură. Am văzut-o cum sare la mine.

Încă o buclă, Andi.

Am văzut-o cum sare…

Am înnodat ultima buclă și am țipat când un corp s-a izbit de mine și o pereche de brațe m-a strâns cu putere. M-am prins cu mâna de ușă, holbându-mă la un piept dezgolit.

Un piept. Un piept de om.

— Ai reușit, a șoptit minunata voce a lui Magnus, tremurând de ușurare.

Mi-am încolăcit brațele în jurul trupului său și apoi l-am împins cât colo, amintindu-mi unde eram.

Amintindu-mi unde era Jember.

Saba se reconstruise și intrase la un moment dat — nu-mi dădusem seama când, în tot acel haos. Apăsa o bucată de pânză peste rana lui Jember, dar era evident că deja sângele o îmbibase. Mi-am sfâșiat puloverul alergând spre Jember, am căzut în genunchi și l-am apăsat pe rană cu ambele mâini.

— Isprăvește-ți treaba, a zis el printre dinți.

— Marele Deochi nu pleacă nicăieri.

— Exact. Trebuie să-i interzici să se mai întoarcă.

Mâna lui a prins-o pe a mea, încercând să-și scoată mănușile.

— Nu are niciun sens.

— N-ai să mori!

Nu intenționasem să ridic glasul și asta mi-a domolit brusc valul de adrenalină, mi-a dărâmat zidul care blocase totul, în afara instinctului de supraviețuire. Simțeam cum lacrimile mai aveau puțin și-mi țâșneau din ochi. Mâinile îmi tremurau în timp ce apăsam rana.

— Nu poți muri.

— Dacă ai de gând să părăsești locul ăsta, asigură-te mai întâi că iei cu tine cufărul cu materiale de acasă.

— Jember, încetează. Nu plec nicăieri fără tine.

M-am întins lângă el, cu urechea pe inima lui, cu brațele în jurul trupului său, ca și cum m-aș fi dezintegrat dacă m-aș fi desprins de el. I-am simțit mâna prinzându-mă de spate, cu degete tremurânde. Cât timp mai tremurau, măcar mai era viață în el, oricât de rău mă durea starea în care se afla.

M-am uitat la Saba, care stătea lângă el, scoțându-i mănușa și trecându-și degetele peste pielea lui. M-a văzut cum o priveam și mi-a aruncat un zâmbet firav și trist, atingându-mi obrazul cu mâna ei netedă și rece.

— Mi-ai spus aceleași cuvinte în noaptea în care ne-am întâlnit, a murmurat Jember și i-am simțit răsuflarea caldă în păr.

Nu-mi amintesc să fi avut vreodată atâta încredere în Jember, dar am presupus că amintirile încâlcite le înlăturaseră pe cele reale. Mâna de pe spatele meu a tresărit spasmodic, iar eu l-am strâns și mai tare în brațe, ca și cum asta l-ar fi ținut în viață mai mult timp.

— Spune-mi povestea.

— Eram pe cale să mă îmbăt și să mor din cauza asta…

— Jember, nu, am gemut, nu vorbi așa.

— Voiai povestea… oricum nu ți-am spus-o niciodată. Te-am văzut intrând în bordel, între părinții tăi. Erai atât de mică, țin minte… Nu știu ce mi-a venit. Am intervenit, te-am luat în brațe și am ieșit pe fereastra din spate.

— Și apoi ce s-a întâmplat? am întrebat.

Glasul îi devenea din ce în ce mai slab, dar nu voiam să se oprească. Îmi doream să-i aud vocea cât mai mult timp cu putință.

— Aproape că ne-au prins, pentru că ție nu-ți mai tăcea fleanca.

I-am simțit indignarea din ton și am pufnit în râs. El a tăcut preț de o clipă, iar eu l-am bătut hotărât pe umăr ca să rămână treaz.

— Când am ajuns cu tine acasă, ai zis că n-ai merge nicăieri cu mine… apoi ai adormit pe mine într-o secundă. Atunci am decis că nu puteam muri încă. Cel puțin nu până când nu erai în stare să ai grijă singură de tine.

— Nu, nu aveai cum.

Mi-am ridicat ochii și m-am uitat la el. Pleoapele îi erau grele și întunecate din cauza durerii și a oboselii.

— Și nici acum nu poți să faci una ca asta.

S-a mișcat puțin, dar nu mi-am dat seama dacă era un spasm sau o ridicare din umeri.

— Poți să ai grijă singură de tine, Andi. Poți să faci asta deja de multă vreme.

— Ce contează? aproape am țipat. Te vreau aici, cu mine. Rămâi cu mine pentru că te rog eu s-o faci…

M-au înecat suspinele o clipă, înăbușindu-mi cuvintele.

— Te rog, rămâi.

— Sunt pe moarte.

— Nu, am zis, iar groaza m-a făcut să-mi tremure vocea. Nu se poate.

— Hemoragia mea te contrazice.

Poate replica asta era menită să mă facă să râd, dar eu am izbucnit imediat în plâns. Jember nu mi-a spus să încetez. Doar m-a ținut puțin în brațe, așa cum îl țineam și eu. Am auzit un foșnet și l-am văzut pe Magnus întinzându-se în fața Sabei, cu capul în poala ei. Apoi a început să mă mângâie pe umăr. Își luase o pătură din camera vecină, acoperindu-și goliciunea și fiorii de frig.

— A rămas o singură amuletă, a zis Jember.

Și apoi a tras pe tăcute o înjurătură și și-a lăsat capul pe umărul Sabei, iar ea a făcut la fel.

— O să-ncerc să rezist până când termini…

Am văzut cum Saba îi ridică mâneca și scrie ceva cu degetul pe brațul lui dezgolit. El a aprobat-o, cu un oftat, și apoi niciunul dintre noi nu a mai scos nicio vorbuliță.

Magnus a scotocit iute în sacul atârnat la pieptul lui Jember, întinzându-mi un alt disc de argint, cu mâinile lui tremurătoare.

Am rămas pe loc, pentru a păstra brațul lui Jember în jurul trupului meu, însă m-am sucit pe o parte ca să am ambele brațe acolo unde aveam nevoie de ele. Și m-am pus pe treabă.

Amuleta care trebuia să-l împiedice pe Marele Deochi să se întoarcă vreodată era asemănătoare celor pe care le meșteșugisem pe post de scuturi. Aproape că mi se părea prea simplu în comparație cu cealaltă, aproape mi se părea o păcăleală. Dar, pe măsură ce lucram, temperatura revenea încet la normal, iar frigul obișnuit al nopții din deșert părea deja plăcut în comparație cu temperatura supranaturală care fusese aici.

Și atunci, n-am mai simțit nicio mișcare pe discul de argint.

— Ai terminat? a murmurat Jember, deși eram sigură că și el simțea.

— Da, am spus, dar mi-aș fi dorit să nu fi isprăvit.

Mi-aș fi dorit să mai am ore întregi de lucru. Mi-aș fi dorit ca Jember să nu fie rănit. Mi-aș fi dorit ca noi patru să putem pleca de-aici împreună…

— Am terminat.

— Bravo ție, fetițo…

Mușchii i s-au mai relaxat puțin. Nu se mai străduia să rămână în viață.

Am stat așa poate vreo oră, deși nu avea cum să dureze atât de mult… până când nu am mai simțit degetele lui Jember tremurându-mi pe spate, până când mușchii i s-au destins de tot, lipit de mine… până când inima lui nu a mai răsunat deloc în urechea mea.

Deja mă pregătisem pentru final. Mă simțeam… calmă, aproape. Când m-am ridicat în capul oaselor ca să-l privesc, mi se părea că pur și simplu doarme. Era doar sângele care-i îmbiba hainele și care i se adunase sub corp și lacrimile care curgeau dezlănțuite din ochii Sabei care îmi spuneau că nu e adevărat.

Dar nu, nu mai curgeau dezlănțuite. Lacrimile doar picurau, prelingându-i-se de pe bărbia ei neînsufletită… ca stropii de ploaie căzând de pe o statuie. Încremenise, așa cum stătea mai devreme — cu picioarele încrucișate, cu capul pe umărul lui Jember, cu degetele împletite cu ale lui.

Amândoi nemișcați. Amândoi lipsiți de viață.

Mi-am făcut semnul crucii, de la frunte la piept, de la un umăr la altul. Apoi l-am sărutat pe Jember pe obraz și i-am scos cu mare grijă amuleta de la gât, punându-mi-o mie.

Magnus se ridicase în picioare înaintea mea, lipindu-se de peretele opus și holbându-se la cei doi. Când am venit lângă el, și-a lăsat privirea în jos, ca și cum s-ar fi jenat că se uita la ei.

— Îmi pare foarte rău, a murmurat.

— Nu mai suferă.

Pe coridor lumina era vagă, lumânările ardeau discret, dar era evident că Magnus devenise palid la față. Încercase să-și șteargă sângele de la gură cu pătura, dar încă avea câteva dâre uscate.

— Te simți bine?

— Dar tu?

— Habar nu am cum mă simt.

M-am uitat din nou spre Jember și Saba, legați chiar și dincolo de moarte, și… era o imagine minunată în tragismul ei. Dar

poate că faptul că simțeam asta în locul amorțelii era un semn bun.

— Ar trebui… să curățăm sângele.

— Nu acum.

Magnus m-a prins de umeri cu mâinile lui acoperite de pătură.

— Lasă-ți un răgaz de un minut, cel puțin, ca să-l jelești.

— Nu are niciun sens să plâng.

— Ce înseamnă asta?

Mi-a ridicat bărbia ca să-l pot privi în ochi.

— Un alt obicei de supraviețuire? Nu mai trebuie să-ți înăbuși umanitatea, Andromeda… n-o să te mai las niciodată să trăiești pe străzi.

Am râs scurt, dar mi s-a părut ciudat, având în vedere circumstanțele. Emoțiile mă copleșeau, dar nu puteam să plâng. Trebuia să-mi păstrez mintea limpede. Cum aș fi putut curăța vreodată trupul tatălui meu dacă…

— Ce-i cu mirosul ăsta?

Magnus a inspirat repede, de câteva ori.

— Fum?

Un singur cuvânt a fost suficient ca să-mi amintesc. Mai devreme dărâmasem niște lumânări… iar Marele Deochi nu mai făcea ca lemnul să fie imun la flăcări.

— Foc!

Am dat fuga pe coridorul unde începuserăm, cu Magnus pe urmele mele. Niște flăcări înalte înghițeau capătul îndepărtat al culoarului și, cu atâta lemn care se găsea în casă, urma să ajungă la noi cât ai clipi.

— Caietele mele de desen! a strigat Magnus.

— Lasă caietele.

L-am târât în direcția opusă.

— Trebuie să ajungem la grajduri.

— Așteaptă, am nevoie de haine…

— Nu poți să te duci la etaj, casa e în flăcări.

— E prima mea apariție în public după trei ani, iar eu sunt înfășurat într-o pătură.

M-am oprit brusc când am văzut ușa deschisă unde zăceau în continuare Jember și Saba, gândindu-mă o clipă să-i iau și pe ei. Sunt morți, Andi. Nu au încotro, vor fi înmormântați aici, cu restul amintirilor.

Dar cred că Magnus mi-a citit gândurile, pentru că a trebuit să-l târăsc înapoi până să ajungă la birou.

— N-o pot lăsa aici pe Saba, m-a implorat el, cu lacrimile lucindu-i în ochi.

Și mie îmi venea să lăcrimez, dar dintr-un cu totul alt motiv. Fumul se răspândea cu repeziciune și nu mai avea să treacă mult timp până la apariția vâlvătăii.

— A murit, Magnus. E doar o carcasă goală.

L-am înșfăcat de ceafă cu ambele mâini și l-am tras la nivelul ochilor mei.

— Ascultă-mă. Dacă nu ieșim de-aici, murim și noi. Știi să călărești?

— N-am mai călărit de trei ani.

— E suficient.

L-am luat de mână și am fugit afară, spre grajduri.

Zăboviserăm prea mult timp. Noaptea aproape fără lună era acum luminată de flăcările roșii care spărgeau ferestrele și cuprindeau tot castelul întunecat de piatră. Caii simțiseră, se pare, primejdia, pentru că, atunci când noi am deschis poarta grajdului, păreau agitați, deși eu nu vedeam nimic. Mi-am pornit ciocanul de lipit și am aprins cu el cea mai apropiată lampă, iar camera s-a umplut deodată de umbrele alungite ale groazei.

— Stai deoparte, Andi! a strigat Magnus, repezindu-se la o boxă și deschizând-o larg ca să iasă un cal, apoi s-a dus la următorul.

Nu știu dacă acesta știa ce să facă mai departe, dar urma să-și dea seama, dacă focul avea să se apropie și mai mult.

L-am înșfăcat pe Magnus înainte să mai dezlege alt cal.

— Fac eu asta. Tu ia un cal pentru noi.

Am eliberat ceilalți cai — șapte în total — apoi m-am dus să-l ajut pe Magnus, care luase frâiele calului arhiepiscopului și încă se chinuia să-l înșeueze.

— N-avem nevoie de șa, am zis.

— Ți-ai pierdut mințile?

A strigat speriat, tresărind la auzul unei bufnituri puternice care venea din interiorul casei.

— Deja port o pătură pe post de fustă, nu vreau să mă mai doară și fundul.

— Fundul tău e ultima dintre grijile noastre în clipa asta!

Magnus a strâns șaua, apoi m-a ajutat să urc pe cal. S-a suit în spatele meu și a apucat frâiele. Ne-am îndepărtat de flăcări, înaintând în răcoarea firească a nopții în deșert. Ceilalți cai ne-au urmat. Flăcările au purificat amintirile și durerea acelui castel exact ca o amuletă.

Epilog

L-am apucat pe Magnus de mână, înțelegând cu greu că mă aflu în ușa casei copilăriei mele. Trecuse o lună de când fusesem aici ultima oară. O lună de când Magnus și cu mine părăsiserăm castelul… o lună de când pierdusem un părinte și o prietenă.

Magnus și-a aranjat lanțul de amulete de la gât — cele care-l exorcizaseră de Marele Deochi.

— Nu cred că vorbești serios, Andi. Aici locuiai tu?

Nici nu puteam să-i răspund. M-am ghemuit în praf, vârând cuțitul în gaura cheii, și am descuiat ivărul înainte de a răsuci lama cu ambele mâini. Încuietoarea s-a deschis, laolaltă cu un șir de țepi de metal de la capătul ei — o capcană făcută să lanseze țepii când încercai s-o deschizi cu altceva decât cu cheia.

Am zâmbit larg. Bine ai venit acasă, Andi.

Magnus a început să tușească de îndată ce am deschis ușile duble. Nu-l puteam învinovăți — aerul dinăuntru era plin de praf, așa că știam sigur că încercarea mea de a aprinde o lumânare urma să iște un foc. A căscat ochii mari și a zis:

— Nu putem intra acolo.

Mi-am imaginat-o pe Saba aruncându-mi o privire arțăgoasă și atotștiutoare la auzul protestelor fiului său. Ea m-ar fi urmat fără nicio ezitare. Doamne, draga mea prietenă… Nu avusesem niciodată înaintea ei o relație bazată pe sprijin reciproc. Mă bucuram că-și găsise liniștea, dar îmi lipsea dureros prezența ei.

— Ai locuit într-un castel bântuit și acum ți-e frică de-o pivniță?

— Dragostea adevărată n-ar trebui să judece, Andromeda.

A scos o batistă din buzunar și și-a acoperit gura și nasul.

— Sunt aici, cu tine. Ia-o înainte.

Toate erau așa cum le lăsasem, acoperite cu vreo șase straturi de murdărie și câțiva șobolani. Mirosea a mucegai. Praful rotitor și umbrele fantomatice au venit să protesteze față de prezența noastră cotropitoare. Dar aici nu mai aveam de ce să mă tem… erau doar amintiri. Îți pot face rău numai dacă le lași.

— Ăsta e un beci în toată puterea cuvântului, a spus Magnus, printre accese de tuse.

— Dragostea adevărată n-ar trebui să judece, Magnus, l-am tachinat eu.

M-am dus în dormitor, direct spre noptiera unde știam că voi găsi o lampă cu gaz. Șobolanii și insectele s-au răspândit care încotro la vederea luminii puternice. Mi-am simțit brusc inima coborând în stomac, pulsând dureros și provocându-mi un val de greață, dar asta nu din cauza noilor ocupanți.

Urma lui Jember se vedea încă pe partea lui de pat. Hainele lui zăceau pe podea sau împăturite pe raftul de pe perete. Am îngenuncheat ca să deschid cufărul cu materiale și aroma bine-cunoscută a tămâii, închisă în cufăr în tot acest timp, mi-a gâdilat nasul. Am înșfăcat roba de debtera a lui Jember din vârful mormanului de veșminte și mi-am îngropat nasul în ea.

— Mi-e dor de tine, am șoptit și, pentru prima oară într-o lună, lacrimile mi-au țâșnit din ochi.

L-am simțit pe Magnus ghemuindu-se lângă mine, mângâindu-mă pe brațe.

— Poate că n-ar trebui să facem asta chiar azi.

— E-n regulă.

Mi-am șters repede lacrimile și am închis cufărul.

— A trecut mult timp.

M-am dus lângă pat și, când m-am așezat, s-a ridicat un norișor de praf. Însă de-abia am băgat de seamă tusea lui Magnus când am deschis dulapul. Pipa lui. Pastilele lui. Toate — ale lui…

Am scos hârtiile peste care se afla scrisoarea pe care o scria Jember. Am zâmbit vag.

— Trebuie să citesc asta.

I-am făcut semn lui Magnus să se așeze lângă mine.

— Știu că nu ți-a plăcut vreodată de Jember, dar fă-mi o favoare și nu-l insulta.

— Nu ți-aș face una ca asta.

Mi-a aruncat un zâmbet timid când am ridicat din sprâncene.

— Îi sunt recunoscător pentru sacrificiul lui. Nu știu ce m-aș fi făcut dacă…

Mi-am lipit degetul mare de fruntea sa ca să-i destind încruntătura.

— Nu te mai gândi la asta, Magnus. Nu mai suntem nevoiți s-o facem.

M-a luat în brațe.

— Distrage-mă, draga mea. Promit că nu te voi întrerupe.

Brusc mi-am dat seama că am sub ochi scrisul familiar al tatei și mi-am dres glasul de câteva ori, ca să alung lacrimile care-mi dădeau târcoale.

Saba, nu știu de ce încă mă iubești. Eu sunt motivul morții tale.

Cuvintele lui m-au făcut să încremenesc și a trebuit să respir adânc de câteva ori ca să mă liniștesc.

Mi-a fost teamă că, dacă aș fi ales o slujbă doar de dragul banilor, asta ar fi atras Marele Deochi. A fost o decizie lașă și amândoi am suferit enorm de pe urma ei. Scuzele nu pot fi suficiente.

Erau câteva fraze tăiate — cuvinte meschine, rod al frustrării, izvorâte pe moment, pe care știu că nu voia să le scrie — așa că le-am lăsat deoparte și am continuat:

— Debtera pe care ați angajat-o este… m-am sufocat de un suspin — fiica mea.

Preț de o clipă n-am putut să continui. Magnus m-a strâns și mai tare la piept, dar asta nu mi-a oprit lacrimile să-mi inunde ochii.

E genială, sunteți pe mâini bune. Ea e tot ce am pe lumea asta, așa că trimite-mi-o înapoi întreagă, bine?

— Te trimitem pe naiba înapoi, a mormăit Magnus în părul meu, strângându-mă cu și mai multă putere. O păstrez.

Am izbucnit în râs.

— Magnus!

— Scuze, ai dreptate, am promis. Nu te mai întrerup.

Oricât de mult ți-aș fi dator să-ți onorez ultima dorință, nu știu cum să iubesc fără să mă simt înfricoșat. Dacă ți se pare derutant, întreab-o pe Andi și sunt convins că-ți va explica cum i-am frânt inima în fiecare zi.

— Te iert, i-am spus scrisorii, ca și cum Jember m-ar fi putut auzi prin intermediul ei, apoi am citit mai departe.

Te rog să nu mă mai contactezi niciodată. Andi îți va trimite în scurt timp sufletul spre liniștea eternă și vei uita totul despre mine. Dar nu cred că aș putea suporta să te pierd de două ori într-o singură viață.

Am dat pagina o dată și încă o dată, dar nu mai era nimic, în afara unor cuvinte tăiate și modele rătăcite de amulete.

— Mă bucur că nu a trimis vreodată scrisoarea asta, a zis Magnus și, când m-am uitat la el, i-am remarcat expresia teribil de sumbră. Trebuiau să fie despărțiți — niciunul dintre noi n-am mai fi fost acum în viață, dacă ar fi fost împreună. Însă nimeni n-ar trebui să fie singur la final.

Am rămas tăcuți o clipă fără de sfârșit.

Mi-am mușcat buza. Nu puteam organiza o înmormântare așa cum trebuie. Jember nu și-ar fi dorit așa ceva. Saba fusese deja înmormântată, cu douăzeci de ani în urmă. Trecuse o lună, dar trebuia să fac ceva.

M-am dus la cufărul cu materiale, bucuroasă că am găsit un disc de argint. Mi-am scos ciocanul de lipit din buzunar.

— Mai poți suporta praful încă puțin?

Ne-am așezat pe scări, pentru ca Magnus să ia o gură de aer proaspăt fără să ieșim, iar eu m-am apucat să făuresc amuleta. Nici nu-mi dădeam seama prea bine ce fac. În general, cei morți nu mai au nevoie de amulete — pentru ei e prea târziu. Dar asta știam să fac. Asta mă învățase Jember, asta o salvase pe Saba. Era singura cale pe care o cunoșteam de a-l onora.

Am lucrat de parcă sufletul îmi era mistuit de flăcări. Amuleta prindea formă repede în mâinile mele și, când am isprăvit-o, mâna mă durea, însă nu-mi păsa. Am bătut amuleta în perete și am făcut câțiva pași în spate ca s-o privesc.

Jember și Saba își doriseră amândoi asta — să-și găsească pacea veșnică. Sufletele lor nu se mai aflau aici, dar mă făcea să mă simt bine dacă lăsam ceva în urmă care să-i acopere… să-i protejeze.

Să fie alături de ei acolo unde eu nu puteam merge.

Am cărat cufărul împreună până la trăsură. Apoi ne-am urcat înăuntru, ținându-ne în liniște de mâini și așteptând să lăsăm biserica în urmă.

— Te simți bine, Andromeda? a întrebat cu blândețe Magnus, când eu mi-am așezat capul pe umărul lui.

M-am întors și l-am sărutat pe buze. Mi-a mângâiat chipul, iar iubirea pură din atingerea lui a alungat amintirea tristeții și a regretului.

— Da, Magnus, am șoptit lipită de buzele lui. Mă simt foarte bine.

Mulțumiri

Sunt foarte mulți oameni care au ajutat la îndeplinirea acestui vis! Mai întâi, îi mulțumesc Domnului Ceresc, Iisus Hristos, și familiei mele pentru sprijinul lor infinit. Mulțumesc agentei mele, Lauren Spieller, care m-a scos din tranșee (chiar de ziua mea) și care mi-a suportat toanele — a fost un dar să lucrez cu tine și voi fi mereu recunoscătoare pentru observațiile tale geniale și înțelepte.

Pentru Tiffany Shelton, sora mea jamaicană dintr-un alt tată, care mi-a înțeles cu adevărat opera — mulțumesc că m-ai lăsat pe mâinile capabile ale lui Vicki Lame, regină printre editori, ale cărei cunoștințe și răbdare nu au limite. Multe mulțumiri artistei Palesa Monareng și designerului copertei, Kerri Resnick, care e un geniu. Mulțumesc agentei mele de presă, Meghan Harrington, și n-o pot uita pe Jennie Conway, care a construit totul. De fapt, trebuie să mulțumesc întregii echipe de la Wednesday Books, pentru că mi-a transformat prima apariție într-o experiență incredibilă — Eileen Rothschild, Sara Goodman, Elizabeth Catalano, Lisa Davis, Lena Shekhter, Devan Norman, DJ DeSmyter, Alexis Neuville și Brant Janeway. În viața mea nu am lucrat vreodată alături de un grup de oameni atât de competenți, muncitori, nemaipomeniți și mă simt binecuvântată.

Și, nu în ultimul rând, mulțumesc tuturor prietenilor și criticilor mei, mai ales Ayana Gray (din tranșee în librării, draga mea!), Amber Duell și Maggie Boehme — sunteți sufletele mele surori. Mulțumiri și pentru doamnele de la grupul de critică The Muse, Team Peppermint și The Monsters and Magic Society. N-aș fi supraviețuit acestei experiențe fără voi!

Table of Contents

Cover Page
Intre acele ziduri blestemate
Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23
Capitolul 24
Capitolul 25
Capitolul 26
Capitolul 27
Capitolul 28
Capitolul 29
Capitolul 30
Capitolul 31
Capitolul 32
Epilog
Mulțumiri

Table of Contents

Cover Page	1
Intre acele ziduri blestemate	2
Capitolul 1	8
Capitolul 2	14
Capitolul 3	23
Capitolul 4	26
Capitolul 5	37
Capitolul 6	45
Capitolul 7	55
Capitolul 8	58
Capitolul 9	64
Capitolul 10	72
Capitolul 11	81
Capitolul 12	92
Capitolul 13	97
Capitolul 14	107
Capitolul 15	114
Capitolul 16	124
Capitolul 17	133
Capitolul 18	140
Capitolul 19	148
Capitolul 20	160
Capitolul 21	167
Capitolul 22	173
Capitolul 23	182
Capitolul 24	193
Capitolul 25	204

Capitolul 26 210
Capitolul 27 214
Capitolul 28 224
Capitolul 29 238
Capitolul 30 245
Capitolul 31 258
Capitolul 32 270
Epilog 285
Mulțumiri 290